

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/15 • 15 Nisan 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Seçim oyununu bozmak için...
Devrimci sınıf mücadelesine,

1 Mayıs'a!

İÇİNDEKİLER

Devrimci 1 Mayıs için engelleri aşalım!.....	3
Seçim oyunu başladı.....	4
Washington'daki efendinin emrinde...	5
Devletin 19 Aralık katliam planı ortaya çıktı.....	6
BAT işçilerine polis saldırısı ve tutuklama terörü.....	7
MAS-DAF'ta iki koldan direniş.....	8
Arfesan işçileri grev nöbetinde.....	9
Direnişlerin sesi Taksim'de.....	10
Baskı ve terör devrimci sınıf çalışmamızı engelleyemeyecek!.....	11
İşçiler hakları ve gelecekleri için kurultaylarda buluştu.....	12-15
Tunus ve Mısır:	
Devrim için dersler... / 1	16-18
Mısır'da mücadele sürüyor.....	19
Suriye'de etnik-dini çatışma tehlikesi...	20
Meksika'da elektrik işçilerinin mücadelesi sürüyor.....	21
"Mücadelemiz gelecek mücadelesidir!".....	22
Kampana'da direniş ve dayanışma....	23
Şifre skandalı liseli gençliğin öfkesini açığa çıkardı.....	24
Binlerce öğrenci YGS skandalını protesto etti..."	25
İÜ'de uzaklaştırma cezasına karşı direniş.....	26
Hatice Yürekli yoldaşı ölümünün 10. yılında saygıyla anıyoruz.....	27
Gençlik içinde kitle çalışması üzerine.....	28-29
Devrimci Karargah davası duruşması görüldü.....	30
Mücadele Postası.....	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/15 * 15 Nisan 2011

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Düzenin seçim oyununa hız verdiği bir dönemde 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz. Burjuva siyaseti seçim oyununun kirli ve yanılsamalı atmosferi içerisinde, 1 Mayıs'ı kirletmek ve gölgelemek isteyecektir. Ancak 1 Mayıs'ın devrimci sınıf ruhu karşısında bunu başarması pek mümkün değil. Çünkü iki ayrı sınıf, iki ayrı dünyanın karşı karşıya geldiği 1 Mayıs bu ölçüde, seçim oyununu da bozmanın çok özel bir olanağıdır. 1 Mayıs alanları sınıfın öfkesi ve mücadele coşkusunun sahnesi haline getirilebildiği ölçüde, hangi renkten olursa olsun düzen partileri ve vaatleri hükümsüz kalacaktır. Çünkü seçim oyununun ve her türden parlamenter yanılsamanın panzehiri devrimci sınıf mücadelesidir. Mücadele sokakta büyütülüp devrimci bir eksende geliştirilebildiği koşullarda, seçim sandığı da parçalanacaktır.

Mevcut durumda bunun için çok önemli olanaklar vardır. Yaygın ve militan işçi direnişleri, sağlık emekçilerinin iki günlük grevi, geleceksizliğe karşı çığ gibi büyüyen liseli eylemleri, inkar sistemine karşı Kürt halkının itaatsizlik eylemleri, faşist teröre karşı ileri ve sol kesimlerden başlayarak büyüyen belirgin öfke bu olanaklardan bazılarıdır. Açık ki rüzgar mücadeleden yana esiyor.

Eğer bu rüzgar düzen solu ile reformizm eliyle seçim sandığı yoluyla kesilmezse, hiç kuşkusuz hem 1 Mayıslar'ı ve hem de sonrasını kazanmaya yakınız demektir.

1 Mayıs'a sayılı günler kala hazırlıklarımızı bu perspektifle çok daha enerjik biçimde yapmalı, sınıf ve kitle mücadelesini devrimci bir yönde ilerletebilmek üzere elimizden geleni yapmalıyız.

Gazetemizin yayına hazırlandığı sırada Samsun'da direnişlerini sürdüren BAT işçilerine polisin saldırdığı bilgisi ulaştı. TEKEL'e aitken özelleştirilerek Amerikan tütün tekeline satılan fabrikada, işleri için direnen işçiler yıldırılmaya çalışılıyor. Devlet kolluk güçleri sabahın köründe işçilerin direniş çadırlarına operasyon düzenledi. Gaz bombaları ve coplarla vahşice saldıran polis işçi kanı döktü. Böylelikle polisin ve devletin kimin hizmetinde olduğu bir kez daha görülmüş oldu.

Samsun tütün işçilerinin direnişlerini selamlıyor, polis terörünü lanetliyoruz.

Sermayenin bekçiliğini yapan polis şebekesinin sayısız kanlı icraatlarından biri de 19 Kasım 2009'da Esenyurt bölgesinde komünist işçi Alaattin Karadağ'ın katledilmesi idi. Polislerle ilgili açılan göstermelik davanın üçüncü duruşması ise 21 Nisan'da görülecek. Katil polis şebekesinden ve devletten hesap sormak için davanın görüldüğü gün, saat 10.00'da Bakırköy Adliyesi'nde olacağız. Konuyla ilgili olarak ayrıca 16 Nisan Cumartesi saat 12.00'da Cumartesi Anneleri'nin eylemine katıldıktan sonra Taksim'e bir yürüyüş gerçekleştirilecek. 17 Nisan'da ise cinayetin gerçekleştirildiği Esenyurt'ta Köyiçi Meydanı'nda saat 14.00'da polis cinayeti protesto edilecek.

Tüm devrimci ve ilerici güçleri Alaattin Karadağ'a sahip çıkmaya, katillerden hesap sormak üzere yapılacak eylem ve etkinliklere katılmaya çağırıyoruz.

EKSEN YAYINCILIK

"Bu çalışma çeşitli tarihlere, sınıf mücadelesi, sınıf teorisi ve sınıfsal antagonizma üzerine yazılmış makalelerin derlemesinden oluştu.

Marx'ın "İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacak" ilkesi çalışmanın eksenini belirledi. Bu perspektifle sınıf hareketinin dinamikleri ve gelişimi incelendi.

İşçi sınıfının tarihin öznesi olduğunun altı çizildi. Sınıfın yıkıcı gücünün beslendiği kaynaklar ortaya koyuldu.

Devrimci öznenin insanlardan değil, insanların oluşturduğu bir kolektif olduğu vurgulandı. İşçi sınıfının kolektif ve evrensel bir sınıf olduğu anlatıldı.

Kitap, incelenen konular itibarıyla beş bölüme ayrıldı. Bu ayrıştırma biraz da format gereği oldu ve teknik düzenlemeden başka bir anlamı yok. Okuyucu kitaba dilediği bölümden başlayabilir ya da her makaleyi birbirinden bağımsız okuyabilir.

Çalışma, anti-kapitalist bilincin ve anti-kapitalist mücadelenin gelişmesine, küçük de olsa bir katkıda bulunduğu işlevini yerine getirmiş olacaktır."

Volkan Yaraşır

YIKICI GÜÇ, KOLEKTİF ÖZNE

SINIF SAVAŞLARI, KAPİTALİST KRİZ, TABAN ÖRGÜTLENMELERİ

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Devrimci 1 Mayıs için engelleri aşalım!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşırken, hazırlıklar da yoğunlaşıyor. Elbette herkes kendi siyasal-sınıfsal konumuna uygun bir 1 Mayıs hedefiyle hazırlığını yapıyor, 1 Mayıs'a politik damgasını vurabilmek için çalışıyor.

Sermaye cephesi her zaman olduğu gibi, tarihsel, sınıfsal ve devrimci özünü boşaltmak yoluyla 1 Mayıs'ı seremonik bir gösteriye çevirmek istiyor. Bu konuda en etkili silahı ise sendika bürokratları. İşçi sınıfının mücadele örgütleri olan sendikaların başına çöreklenen bu hainler, her 1 Mayıs'ta olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da yine sahnede olacaklar. Devrimci politik etkiyi kırmak ve sınıfın mücadele ruhunu öldürmek için tüm olanaklarını seferber edecekler. Devrimci güçlerin 1 Mayıs alanına damgasını vurmasına engel olmak için her yolu deneyecek, 1 Mayıs kürsüsünü mücadele kaçınılığının ve burjuva politikalarının kürsüsü haline getirmeye çalışacaklar.

Ancak sendika bürokratlarının işi eskisi kadar kolay değil. Geçtiğimiz yılın Taksim 1 Mayıs'ı, sadece alan yasağının aşılmasıyla değil, aynı zamanda Türk-İş bürokratlarının alandan kovulmasıyla da hatırlanmaktadır. TEKEL direnişini satan Türk-İş bürokratları, böylece 1 Mayıs alanında hak ettikleri yanıtı almışlardı. Bu, 1 Mayıs alanındaki atmosferi devrimcileştirilen son derece ileri bir tutumdur. Ne var ki bu sınıf içerisinde sendika bürokratlarının etkisizleştirecek bir gelişmenin dayanağı haline getirilemedi. Bundan dolayı sendika bürokratları geçtiğimiz yılın hesabını görmek isteyeceklerdir. İleri ve devrimci güçler ile sınıf bölüklerini yalıtıma ve susturmaya çalışacaklardır. Geçen yıl sergilenen bu militan sınıf inisiyatifinin ardından tehditler savuran bürokratlar, bu kez daha saldırgan ve hesaplı davranacaklardır.

Geçtiğimiz günlerde 1 Mayıs'ı ortak kutlama hedefiyle, hemen tüm işçi ve memur sendikaları

konfederasyonlarının içerisinde yer aldığı bir birlik oluşturuldu. Kuşkusuz konfederasyonların alanlarda yan yana gelmeleri önemlidir. Ne ölçüde hayata geçireceklerinden bağımsız olarak, yukarıdan alınan bu tür kararlar tabandaki işçi ve emekçilerin 1 Mayıs alanlarına çıkmak yolunda cesaretlendirebilir. Ancak, bu konfederasyonlar yönetimlerinden bağımsız düşünülmeceği, dahası

tabanlarında onları aşabilecek bir birleşik-örgütlü sınıf inisiyatifini olmadığı için, bu tür bir birlik, daha çok ileri sınıf dinamiklerinin boğulmasına zemin olmaktadır. Geçen yıldan kalan hesap da düşünüldüğünde, neler yapabileceklerini tahmin etmek güç değildir.

1 Mayıs alanlarına kattıkları insan sayısı sembolik olmanın ötesine geçmeyen Hak-İş, Memur-Sen ve Kamu-Sen yönetimlerinin 1 Mayıs'ı örgütleme sürecine dahil olmalarının gerisinde, yüzbinlerce işçi ve emekçinin doldurduğu 1 Mayıs alanlarına politik renklerini vermek, sınıfsal öfke ve mücadele iradesini sınırlamak ve ileri politik eğilimlerin önünü almak kaygısı bulunmaktadır. Bu nedenle 1 Mayıs alanlarına kattıkları neredeyse bir hiçken, böylece sermayenin maşası olarak, tüm 1 Mayıs alanlarındaki programı ve politik eksenini belirleyebilecek bir konum kazanmaktadırlar. Nitekim geçtiğimiz yıl da böyle olmuştur. Alana en az işçi katılımını gerçekleştiren, zaten bunun için hiçbir çaba göstermeyen Hak-İş yönetimi, sürecin başından sonuna kadar etkili bir konumda yer almıştır.

Aynı durum Türk-İş bürokratları için de geçerlidir. 1 Mayıs'a güçlü bir katılım gerçekleştirmek için kollarını kıpırdatmayan bu hainler, "ortak kutlama" adı altında inisiyatif almakta, 1 Mayıs kürsülerini kimseye bırakmamakta, sırtından bıçakladıkları işçilerin gözlerinin içine baka baka nutuklar atmaktadırlar.

DİSK ve KESK yönetimleri kuşkusuz politik çizgi ve pratikleriyle diğerlerinden daha farklı bir noktada durmaktadırlar. Fakat bu tür bir ortaklık içerisinde sendikal ihanet çeteleri tarafından devrimci ve ilerici güçler ile ileri sınıf bölüklerine karşı tampon olarak kullanılmaktadırlar. Öyle ki DİSK ve KESK yöneticileri, sendika bürokratlarıyla birlikte aldıkları kararları devrimci ve ilerici güçlere taşımak ve

onların da fikirlerini alıyormuş gibi yaparak meşrulaştırmak misyonunu üstlenmektedirler.

Tüm bunlardan sonra belirtmek gerekir ki, işçi sınıfı ve emekçilerin 1 Mayıs alanlarına çıkmasına zemin hazırladığı ölçüde bu tür bir üst birliktelik gerekiyken, ihanetçi kimlikleri tescilli bürokratların bu ortaklığa dayanarak inisiyatif alması, 1 Mayıs alanlarının politik-pratik süreçlerine müdahil olması kabul edilemezdir. Bu koşullarda bu tür birlikler düzen politikalarının yayılması ve etkinlik kazanmasının zeminleri olmaktadır. Bu durumda yapılması gereken üst kademe sendikal bürokrasinin inisiyatifini kabul etmemek, bu inisiyatifini aşmak üzere örgütlenmek ve inisiyatifini bizzat üstlenmektir.

Bunun için sendikal bürokrasiye karşı bayrak açmak iddiasında bulunan alt kademe sendika yönetimlerinin alacakları tutum önem kazanıyor. Eğer bayrak açmak iddiasının bir geçerliliği varsa, 1 Mayıs süreci bu bakımdan onlar için bir sınav olacaktır. Ancak burada sözkonusu olan sadece 1 Mayıs'ı örgütleme sorumluluğunu almak değil, aynı zamanda 1 Mayıs'ın sınıfsal özünü uygun bir içerik ve güçlü bir kitlelilikle kutlanması için elini taşın altına sokmaktır. Bu da pratikte 1 Mayıs ön sürecinde fabrika ve işyerleri zeminine inen güçlü bir kitle çalışması yürütmek, yanısıra 1 Mayıs alanlarında sözü ve inisiyatifini işçilere bırakmak anlamına gelmektedir. Ancak, taban/fabrika çalışması denildiğinde mangalda kül bırakmayan bu güçlerin, sözün ve inisiyatifin işçilere verilmesi söz konusu olduğunda, üstlerinden hiç de farklı davranmadıkları unutulmamalıdır.

Bu nedenle, birleşik ve devrimci bir 1 Mayıs için yapılması gereken, işçi sınıfını tabandan örgütlemek, birliğini tabandan kurmaktır. 1 Mayıs'a ilişkin devrimci hazırlığın temel ayaklarından birisini bu görev oluşturmaktadır. Fabrikalara, işyerlerine daha yoğun ve daha enerjik biçimde giderek işçi sınıfını 1 Mayıs'a taşımamız. Bunu devrimci bir politik eksende yapmalı, emperyalizme-kapitalizme, sömürü ve baskı politikalarına karşı işçi ve emekçilerin öfkesini örgütlemeliyiz. Bunları yaparken sendikal bürokrasi barikatını aşmayı özel bir sorumluluk olarak görmeli, her adımda gerekli önlemleri almalıyız. 7 il 11 sanayi merkezinde gerçekleştirilen kurultaylarda ortaya çıkan öncü-devrimci işçi kararlılığı, bu doğrultuda önemli bir dayanak olacaktır. Bu yoldan giderek sınıfı örgütleyecek, engelleri aşarak devrimci 1 Mayıs'a yürüyeceğiz.

Seçim oyunu başladı...

Oyunu bozmak için devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Her seçim döneminde olduğu gibi 12 Haziran parlamento seçimleri de burjuva siyasetinin temel gündemi haline geldi. Seçim tarihinin belirlenmesiyle başlayan tartışmalar milletvekili aday adaylıklarıyla sürdürülmüştü. Şimdi de hafta başında AKP, CHP ve MHP gibi düzen partilerinin aday isimlerini kesinleştirip kamuoyuna açıklamasıyla, temel başlık haline getirildi. Bu başlık altında, “parti içi hesaplaşmalar ve tasfiyeler”, “bir kenara atılan eski vekiller ve şimdi sevindirilenler”, “sağa kayan CHP”, “Fetullahçıları tasfiye eden AKP” vb. konular tartışıldı.

Milletvekili olacaklar için son kararın verildiği Ankara’da bir hafta boyunca neredeyse bir seçim turizmi yaşandı. Açıklamalara göre, düzen partilerinin listelerinde seçilebilir bir yer edinebilmek için hafta içerisinde Ankara dışından onbin kişi başkente adeta akın etti. Üç, dört ve beş yıldızlı oteller tam kapasiteyle çalıştı. Kulis çalışmaları için Ankara’nın lüks restoranları sabahtan başlayıp gece yarısına kadar süren toplantılara sahne oldu. Ankara’daki bu hareketlilik Pazar akşamına kadar devam etti ve umudunu kaybedenler Pazar akşamı evlerinin yolunu tutmak zorunda kaldılar. Çeşitli gazete ve internet sitelerinde yer alan haberlere göre, listelerde yer almak için Ankara’ya akın edenlerin neredeyse tamamı işadamları ve zengin ailelerin temsilcilerinden oluşuyordu. Kulis çalışmaları için yanlarında aileleri ile hatırı sayılır kişileri de getirmişlerdi. Bir hafta içinde “adaylık turizmi”nin sonucunda Ankara’da 5 milyon dolarlık bir harcama yapılmıştı, vb...

Milletvekilliği pazarlıkları düzen partilerinin kendi içlerinde de yaşandı. Şimdiki vekiller yerlerini

korumak için sayısız takla atarken, listelerde yer alamayanların kimisi işi partisine karşı en ağır sözleri sarfetmeye kadar götürdü. Çatlak sese izin verilmeyen AKP’de özellikle Kürdistan’daki adaylıklar üzerinden kavga ve ayrılıklar yaşandı. CHP’de ise, Deniz Baykal’ın başkanlıktan tasfiyesiyle başlayan CHP’yi dönüştürme operasyonu sonuçlarına varırlmış görünüyor. Eski “ağır toplar’dan” Baykal dışında hiçbirine seçilebilir bir yerden adaylık verilmedi. Bunların yerine, burjuva basının deyimiyle, Demirel kontenjanından sağ adaylar yerleştirildi.

Nihayetinde milletvekili adayları netleşmiş ve seçim oyununda perdenin birinci kısmı kapanmış oldu. Önümüzdeki günlerde düzen partilerinin aldatma ve yalan üzerine kurulu vaatleri tüm gündemi kaplayacaktır.

Açıklanan aday listelerinde yer alanların birçoğu burjuva sınıf mensuplarından oluşmaktadır. Kendilerinden öncekiler gibi ihale kapmak ve iş takibi yapmak için aday olmuşlardır. Geride kalmış olan milletvekilliği döneminde bir kez bile kendilerini seçenler adına parlamento kürsüsünü kullanmayan birçok vekil bulunmaktadır.

Bu tabloda geriye, halkın belirlenmiş adaylara oy verip düzen açısından seçim denen oyunun son perdesinin kapatılması kalmaktadır.

Son bir hafta boyunca yaşananlar bile, seçimin bir orta oyunu, parlamentonun ise burjuvazinin ahır olduğu gerçeğini ortaya koymaktadır. En kirli pazarlıkları yaparak, en fütursuz yöntemleri kullanarak koltuk savaşı veren düzen partileri de bilmektedirler ki, meclis bir perdeden ibarettir. Zira burjuva devlet aygıtı meclisin iradesine teslim edilebilecek bir araç değildir. Düzen partilerine ve adaylarına düşen, seçim oyununa figüranlık ve bunun karşılığı olarak palazlanma imkanındır.

Geçtiğimiz haftalarda tezkere çıkmadan önce savaş gemilerinin Libya yolunu tutması her şeyi ortaya koymuyor mu? Düzenin çıkarları söz konusu olduğunda, işin mecliste yapılacak gevezeliklere bırakılmadığı yeterince açıktır. Bu gerçeğin tüm düzen partileri tarafından biliniyor olmasından dolayı her şey koltuk kapma ve palazlanma imkanı bulmaya endekslenmiştir. Böyle bir tabloda burjuva partileri ve parlamentosu payına ölçsüz bir çürüme kokuşma kaçınılmazdır. Yapılması gereken, bu çürüme ve kokuşmayı emekçilere anlatarak devrimci mücadeleyi yükseltmektir.

Emek örgütlerinden 1 Mayıs açıklaması

Türk-İş, Hak-İş, DİSK, Memur-Sen, Kamu-Sen, KESK, TMMOB, TTB, TEB, TÜED ve TÜRMOB Genel Başkan ve Yöneticileri 7 Nisan günü Türk-İş Genel Merkezi’nde toplandı. Konfederasyonlar ve meslek örgütleri bu yıl 1 Mayıs kutlamalarının ortak gerçekleştirilmesi konusunda irade birliği içinde olduklarını belirttiler.

Açıklamalarında şu ifadeler yer verdiler: “Kuruluşlarımız, bu yıl 1 Mayıs kutlamalarının ortak yapılması yönünde görüş ve irade birliği içindedir. Kuruluşlarımız, emeğin kazanılmış haklarına yönelik saldırılara, işsizliğin ulaştığı

kitlese boyutlara, yoksulluğa, kuralsız, güvencesiz, esnek çalışma biçimlerine, taşeronlaşmaya, sendikal hak ihlallerine, düşünce özgürlüğüne yönelik girişimlere, ekolojik çevrenin katledilmesi ile emekçilerin uğradığı tüm haksızlıklara karşı, emek, barış, özgürlük ve demokrasi için 1 Mayıs’ta alanlarda olma kararı almıştır.

Kuruluş temsilcilerinin bir ‘kutlama komitesi’ oluşturacağı ve bu komitenin 1 Mayıs’ın uluslararası geleneklere uygun bir şekilde kutlanabilmesi için içerik ve teknik olarak her türlü ayrıntıyı belirleyeceği ifade edildi.

Kardeşlik maskesi altında kalleşlik!

Emperyalist güçlerin Libya saldırısının başlamasının üzerinden haftalar geçti. ABD, Fransa ve İngiltere’nin başını çektiği bu saldırıya sonrasında Türk devleti de dahil olmuştu. Başbakan Erdoğan bilindiği üzere “NATO’nun Libya’da ne işi var” dedikten hemen sonra, Libya’ya yönelik saldırının maşalığına soyunarak tükürdüğünü yalamıştı. Şimdi de Libya’ya ilişkin “Yol Haritası” çizerek hem postu kurtarmaya, hem de emperyalistlerin biçmiş olduğu aktif taşeronluk rolünü yerine getirmeye çalışmaktadır.

Sermaye devletinin Başbakanı Erdoğan, “yol haritası”nın içeriğini ise üç temel madde altında toplayarak şöyle açıklamaktadır:

- Derhal gerçek bir ateşkes sağlanmalı ve Kaddafi’ye bağlı askeri unsurlar bazı şehirlere uyguladığı kuşatmaları kaldırmalı ve şehirlerden çekilmelidir.

- Hiçbir ayırım gözetmeksizin bütün Libya’lı kardeşlerimize kesintisiz insani yardım akışı sağlayacak, güvenli insani bölgeler oluşturulmalıdır.

- Tüm Libya halkının meşru çıkarlarını dikkate alan, kapsayıcı bir demokratik değişim ve dönüşüm süreci derhal, ivedilikle başlatılmalıdır. Bu sürecin hedefi de halkın özgür iradesiyle yöneticilerini seçeceği anayasal demokrasi nizamının tesisi olmalıdır.

Görüntüyü kurtarmaya yönelik bu açıklamalara ilk destek dünya jandarmalığına soyunan ABD’den geldi.

Emperyalizmin sefil çıkarlarına hizmet etmekte kusur göstermeyen Türk devleti yeni planlar oluşturmada birinci sırayı çekme hevesindedir. Ortadoğu’nun ağabeyliği rolüne üstlenen Erdoğan NATO’ya askeri ve siyasal yardımlarla birlikte Libya saldırısının altında imzası bulunmaktadır. Fransa’nın gönüllülüğünden dem vurup, petrol istemiyoruz diyen Erdoğan’ın bu açıklamaları Ortadoğu halklarını inandırmaktan uzaktır. Emperyalistler gibi Türk devleti de işgal ve yağma peşindedir. Bunun kanıtı ise tezkere çıkmadan savaş gemilerinin yola çıkarılmasıdır. Meclisten jet hızıyla geçirilen tezkere ise dostlar alışverişte görsün kabilindedir. Ayrıca Türkiye NATO’nun saldırganlığına hizmet için merkez üs olarak İzmir’i kullanıma açmıştır. NATO Genel Sekreteri Anders Fogh Rasmussen Ankara’ya gelerek AKP hükümetine yol haritası planı üzerine emirleri iletmiştir. Bunun sonucu ortaya çıkan yol haritasına ilk desteğin de bizzat Obama’nın kendisinden gelmesi hiç de şaşırtıcı olmamıştır.

AKP hükümeti “Bölge Gücü” olmak iddiasıyla emperyalistlere hizmette kusur etmemektedir. “Libyalı kardeşlerimiz” sözü gibi demagojilere sıklıkla başvuran Erdoğan NATO komutasında Libyalı kardeşlerine saldırılmasında baş tetikçidir. Bunu Libya’ya ilişkin planda vurgulamayı da ihmal etmemiştir: “NATO hareketinin, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararları tarafından belirlenen ve NATO Konseyi tarafından uzlaşmayla kabul edilen görev yönergesi çerçevesinde etkin bir şekilde yürütülmesini istiyoruz.” Erdoğan bu sözleriyle askeri hareketin devam etmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Bir sonraki açıklamasıyla da başbakan Türk devletinin emperyalistlere sadakatini bildirmişti: “Özellikle NATO hareketini engellemeye veya görev yönergesini kısıtlamaya çalıştığımız şeklindeki asılsız iddiaların, maksatlı şekilde üretilen kara propaganda yalanları olduğunu vurgulamak istiyorum. Bunu özellikle ifade ediyorum. Bilin ki Türk halkı her zaman hakkın ve haklının yanındadır, yanında olacaktır.”

Ne emperyalist devletlerin başını çeken ABD-Fransa-İngiltere, ne de bu devletlerin maşası Türkiye Ortadoğu halklarına barış götürme niyetinde değildiler. Emperyalistler saldırılarını BM ve NATO şemsiyesi altına alarak dünya halklarının gözünde saldırıyı meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar. AKP hükümeti eliyle “çözüm üretme” iddiası da bu çerçevede Libya’ya dair oluşturulmuş emperyalist bir plandan başka bir şey değildir.

Washington'daki efendinin emrinde...

Arap dünyasındaki halk isyanları, "bölgenin etkin gücü" olma iddiasındaki işbirlikçi sermaye iktidarının çapını erken bir zamanda deşifre etti.

Dinci gericilik odağı AKP hükümeti, bu planı uygulama konusunda "biçilmiş kaftan" kabul ediliyordu. Tayyip Erdoğan'ın Davos'ta İsrail'e "kafa tutması", Mavi Marmara olayı ve Gazze saldırısı sırasında yapılan demagojik açıklamaların Arap dünyasında yarattığı etki, işlerin yolunda gittiğine kanıt sayılıyordu.

Hal böyleyken, halk isyanlarının, AKP şefinin "yakın dostu" olan diktatörleri alaşağı etmesi veya tahtını sallamasıyla, süreç ters yönde ilerlemeye başladı.

İsyanlar, "kaba pragmatizmin numunesi" haline gelen AKP hükümeti ile şefi Erdoğan'ın, Arap dünyasında yaratmayı başardığı yanılısamayı buharlaştırıyor. Tunus, Mısır, Yemen, Libya, Bahreyn ayaklanmaları karşısında sergilediği tutum, Tayyip Erdoğan'la müritlerinin "mazlumdan yana" olduğunu sanan kesimleri, bu yargıyı gözden geçirmeye sevk etti. Gelinek yerde, AKP'yi "model" kabul edenler birtakım gericilerle sınırlıdır. Zaten dinci gericiliğin borazanlığını yapan medya ve orada konumlanmış bulunan "organik gazeteci"ler de, "model pazarlama" işini askıya almış görünüyor.

Libya ayaklanması sırasında sergilenen tutum ise hem AKP hükümetine, hem şefi Tayyip Erdoğan'a dönük tepkilerin ağızdan dile getirilmeye başlamasını sağladı. Zira diktatör Kaddafi'ye bağlı güçlerin katliamlarını sessizlikle izleyen Tayyip Erdoğan'la müritlerinin, "halklardan yanayız", "halkların kendi geleceğini belirleme hakkını destekliyoruz" gibi söylemlerdeki ikiyüzlü tonunu gizlemenin olanağı kalmadı.

Arapça'daki bir deyimle, "sopayı ortasından tutan" AKP hükümeti, "halkların taleplerini destekliyoruz" vaazları verirken, son ana kadar diktatörlerle de ilişkiyi sürdürme taktiği izliyor. Herhangi bir ilke veya ahlaki değere göre değil, Beyaz Saray'dan gelecek talimat ve sefil çıkarlarına göre tutum alan Tayyip'le müritlerinin inandırıcılıkları, doğal olarak Arap halkları nezdinde büyük bir sarsıntı geçiriyor.

Obama açıklama yapmadan Mısır'a dair kayda değer bir söz söyleyemeyen Tayyip Erdoğan, ancak Washington'daki efendinin açık bir tutum almasından sonra, yakın dostu diktatör Hüsnü Mübarek'e "nasihat" verme cüretinde bulundu.

Son günlerdeki gelişmeler, aynı tutumun Libya konusunda da geçerli olduğunu gösteriyor. "Hem yönetimle hem isyancılarla görüşüyoruz" diyerek övünen AKP şefi Erdoğan, ancak Obama'nın, Bingazi ve Trablusgarp'a elçi göndermesi ve "Kaddafi bir an önce çekilmelidir" açıklamasını yaptıktan sonra, "cesaret" bulup kameralar karşısına çıkabildi.

Düzenlediği basın toplantısında Türk devleti ve AKP'ye karşı Arap dünyasından yansıyan tepkileri "dış mihraklara" bağlayan Tayyip Erdoğan, "bunlara kanmayın" çağrısında bulundu. "Tek bir Libyalının kanı, milyarlarca dolarlık petrolden daha önemlidir" sözleriyle konuşmaya başlayan AKP şefi, demagoji dozunu doruğa çıkarttı.

"Derhal ateşkes sağlansın, Kaddafi'ye bağlı güçler 'bazı' kentlerden çekilsin, anayasal bir düzenin yolu açılsın, demokratik/şeffaf seçimlere gidilsin, Libya halkına her türlü insani yardımın sağlanması için özel bölgeler oluşturulsun vb..."

İddialı bir edayla bu "çözüm planı" nı ilan eden

Tayyip Erdoğan, Washington'daki efendiler kadar açık konuşamadı. Zira halen "Kaddafi yönetimden çekilmelidir" deme cesaretinden yoksundur. Bundan dolayı olsa gerek, AKP şefinin açıklamaları, Kaddafi yönetimi tarafından anında selamlandı. İsyancılar ise, Kaddafi'nin yönetimden çekilmesi ve oğullarıyla birlikte Libya'yı terk etmesini şart koştuklarını ilan ettiler.

AKP şefinde görülen kısmi rahatlama, Beyaz Saray'daki efendilerin Kaddafi'den kurtulma niyetlerini açıkça beyan etmelerinden kaynaklanıyor. Zira tüm umutlarını emperyalist güçlere bağlayan Kaddafi'nin,

Obama'ya "oğlum Hüseyin" diye hitap eden mektubundan sonra Washington'dan yapılan, "Söz değil eylem bekliyoruz, derhal yönetimden çekilmelisin!" açıklaması, bu diktatörün de miadını doldurduğuna işaret ediyor. Eh Washington'da durum bu ise, AKP şefi ile müritleri de artık Libya konusunda daha açık konuşabilirlerdi.

Nitekim başbakan, açıklama yaptığı gün Bingazi'ye bir heyet gönderdi. AKP hükümeti adına özür dileyen heyetin, Türk devletinin bundan sonra isyancılar

yana açık tutum alacağına dair taahhütte bulunduğu bildirildi. Bu arada El Cezire'ye açıklama yapan Bingazi'deki "Geçici Ulusal Meclis" in sözcüsü de, AKP hükümetinin tutum değişikliği konusunda taahhüt verdiğini teyit etti. AKP hükümetiyle şefi Erdoğan'ın Libya'daki durum hakkında takındıkları ibretlik tutumlar, dinci gericiliğin ilkeden yoksun, pragmatist ve emperyalizmin güdümünde olduğunu bir kez daha tescil etmiştir.

Emperyalist saldırganlık lanetlendi

NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik, Libya'ya dönük NATO komutasındaki emperyalist saldırganlığı ve TC devletinin işbirlikçiliğini 9 Nisan günü Taksim'deki İngiliz Konsolosluğu önünde gerçekleştirdiği eylemle protesto etti.

Konsolosluk binası önünde buluşan birlik bileşenleri, "Emperyalistler ve işbirlikçi-uşak TC Libya'dan defolun!" şiarlı pankart açarak basın açıklaması gerçekleştirdiler.

"Geçen hafta içinde Türkiye'yi ziyaret eden NATO Genel Sekreteri Rasmussen, AKP iktidarı ile yaptığı görüşmelerden sonra, Türkiye'nin operasyondaki rolünün insani yardım boyutuyla gerçekleştiğini ve bunun NATO için çok önemli bir görev olduğunu söyledi" ifadelerine yer verilen açıklamada, bu sözlerin kamuoyunda TC devletinin ve

AKP'nin işbirlikçiliğini gizlemeye dönük bir açıklama olduğu söylendi. TC devletinin operasyona her boyutuyla katıldığına ve Libya halkının katili olduğuna vurgu yapılan açıklamada, "Başta ABD, Fransa, İngiltere, İtalya olmak üzere, Libya'nın bombalanmasında bizzat yer alanlar kadar, onlara topraklarını açanlar da, tüm NATO üyeleri ve onların diğer işbirlikçileri de suçludur. Kimse kendini masum göstermesin. NATO emperyalizmin kanlı bir örgütüdür, hayduttur, işgalcidir, katliamcıdır..." denildi.

Emperyalist güçlerin ezilen halkların direnişi karşısında bir gün mutlaka yenileceği söylenerek açıklama son buldu.

9 Nisan 2011 | Taksim

Devletin 19 Aralık katliam planı ortaya çıktı...**Planlı ve organize katliam!**

19 Aralık katliamının sermaye devletinin planlı bir organizasyonu olduğunu tescilleyen birçok belge günyüzüne çıktı. Katliam için hazırlanan ayrıntılı planlar da medyada yer aldı. Bu belgelere göre "Hayata dönüş" olarak tanımlanan katliamın asıl adı "Tufan". Ümraniye cezaevine yönelik katliam da "Atmaca" ve "Bora" adı verilen iki katliam planı doğrultusunda gerçekleştirilmiş.

Katliamın her ayrıntısı planlı

Sermaye basınında yer alan haberlere göre 19 Aralık cezaevi operasyonunun emri 15 Aralık'ta verilmiş. Dönemin Üsküdar Başsavcısı Adalet Bakanlığı'ndan gelen talimatı kayıt altına almış. Başsavcı İl Jandarma Komutanlığı'na çağırılmış, kriptolu odada Adalet Bakanlığı yetkilileriyle görüşmüş, katliam için hazırlık emri vermiş.

19 Aralık Bayrampaşa katliamında devrimci tutsaklara yönelik katliama onay veren Jandarma Bölge Komutanı Engin Hoş'un altında imzası olan katliam planında "mahkumlara karşı tereddütsüz, misliyle mukabelede bulunulacak, zor kullanılacak!" deniliyor. Ümraniye Cezaevi için hazırlanan planda ise, "tavanlar ve duvarların delinmesinden sonra gaz bombası atılması" önerisi de yer alıyor. Bilgi elde etmek için, ele geçirilen devrimci tutsakların acil işkenceli sorgulardan geçirilmesi de yine planlarda yer alıyor. Aynı planlarda, cezaevleri dışında toplanan kitlenin takip edilmesi, gözaltına alınması da isteniyor.

Belgeler bu kadar net olmasına rağmen katiller yalan söylemeye devam ediyorlar. Örneğin 19 Aralık cezaevi katliamının baş sorumlularından biri olan dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, katliam planlarından haberi olmadığını iddia etti. 11 yıl sonra ortaya çıkan 'Tufan Planı' için "Haberimiz yoktu. Biz jandarmadan genel arama istedik" dedi.

Diğer taraftan Hikmet Sami Türk "Cezaevlerinde genel arama yapılması MGK kararına dayanıyordu.

MGK 'bu eylemler sonlandırılсын' diye bir tavsiye kararı almıştı." diyerek katliamın gerçek adresinin MGK olduğunu gösterdi.

Dönemin Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü olan HSYK üyesi Ali Suat Ertosun ise katliamı ve katliam planını şöyle savundu: "Cezaevlerinin devreye gireceği ortaya çıkınca 2000 yılının başlarından itibaren eylemler başladı. Afiş, pankart asmalar başladı. Adalet Bakanlığı da F tiplerinin tanıtımına başladı. Bunlar yapılırken cezaevleri eylemleri oldu. Bunlar önce açlık grevi sonra da ölüm orucuna dönüştü. Devletin, kendisine karşı direniş olacağını öngörüyorsa plan yapması kadar doğal bir şey var mı? Hangileri hangi cezaevine gidecek diye plan yapılmayacak mı? Plandan haberdar değildim. Ama bu operasyon sıfır zayıat amacıyla başlatılmıştır. Direniş olduğu için bu noktaya gelmiştir."

Medyanın suç ortaklığı unutulamaz!

Bugün ortalığa saçılan katliam gerçeğiyle ilgili yayınlar yapan sermaye medyası 19 Aralık katliamının suç ortağıydı.

19 Aralık saldırısı öncesinde sermaye medyası büyük bir kara propaganda başlattı. Hapishanelerde devletin güvenliği ve denetiminin olmadığı yalanına dayalı haber ve yorumları öne çıkardı. Hapishanelere saldırı yapılmasının zorunlu olduğunu döne döne işledi.

Katliam gerçeğini gizlemek için de yalanda sınırlı tanımadılar. Örneğin Milliyet gazetesi operasyonu "Sahte oruç, kanlı iftar" başlığıyla duyururken, Bayrampaşa'da sağ kurtulan Birsen Kars'ın "diri diri yaktılar" sözüne karşılık Hürriyet gazetesi "örgüt yaktı jandarma kurtardı", Sabah gazetesi ise "kendilerini ateşe verdiler" manşeti atabiliyordu.

İşte bunun için bugün, aradan on yıl geçtikten sonra katliam belgelerini yayınlaması medyanın bu suçunu bir parça bile hafifletmemektedir.

Polis Bengi Yıldız'ı yerde sürükledi

BDP'nin sivil itaatsizlik eylemleri kapsamında Şeyh Sait'in asıldığı Diyarbakır Dağkapı Meydanı'nda 8 Nisan günü demokratik çözüm çadırı kurmak isteyen kitleye polis müdahale etti. Polis gaz bombaları ve tazyikli suyla müdahale ederken, çadır demirlerine de el koymaya çalıştı. Demirleri vermek istemeyen Kürt emekçilerle polis arasında uzun süre arbede yaşandı. Polis yaşlı, kadın, çocuk demeden herkesi topladı.

Olay yerine gelen BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ve Batman Milletvekili Bengi Yıldız saldırıya tepki gösterdi. Yıldız'ın polisin almak istediği

demirleri vermemesi üzerine polis Yıldız'ı metrelerce yerde sürükledi.

Demirtaş ise, valiliğin Dağkapı Meydanı'na çadır kurma yasağı kararının hukuksuz olduğunu belirterek, "Madem Dağkapı Meydanı'na çadır kurmak yasak, o zaman en uygun yer valilik bahçesidir. Biz de çadır orada kuracağız" dedi. Demirtaş valiliğin yasak kararına karşı çadırı valilik bahçesinde kuracaklarını belirterek kitlesel bir biçimde valiliğe yürümek istedi. Polis ise yürüyüşe izin vermeyerek kitlenin önünü barikatla kesti.

"Sivil Cuma namazı"nda binler buluştu

"Demokratik Çözüm Çadırları"nda toplanan binlerce kişi 8 Nisan günü cuma namazlarını, Erdoğan'a yanıt verdikleri eylemlere çevirdi. "Sivil Cuma Namazı" 3. haftasında da devam ederken, Kürtçe okunan hutbelerde Kürtlerin birlik ve beraberliğine vurgu yapıldı.

Diyarbakır

Tarihi surların önünde kılınan Cuma namazına katılımın geçtiğimiz haftalara göre yoğun olması dikkat çekti. Binlerce kişinin katıldığı namazı kıldırın Diyar-Der Başkanı Zahit Çiftkuran, verdiği vaazda devlet yetkililerin tepkilerine cevap verdi. "Biz sistemin camilerine karşıyız" dedi.

Cizre

Namaz öncesinde binlerce kişi yağmura rağmen BDP Cizre İlçe binası önündeki çadıra geldi. Ek olarak kurulan 2 çadırın da dolmasından dolayı yüzlerce kişi dışarıda yağmur altında kaldı. Cizre Belediye Başkanvekili Mehmet Saçı, BDP PM üyesi Mehmet Tunç da saf tutarken, çok sayıda kadın da namaz kıldı. Merkezdeki birçok caminin boş kalması dikkat çekti.

Silopi

BDP Silopi İlçe binası önünde kurulan çadırda kılınan namaza binlerce kişi katıldı. İlçede bulunan camilerin boş kalması ise göze çarptı.

Nusaybin

Nusaybin'de sivil cuma namazı 100. Yıl Parkı'nda bulunan "Demokratik Çözüm Çadırı" önünde kılındı. Binlerce kişi tarafından çadırın önünde Kürtçe hutbe okunarak saf tutuldu. Namaz kılınlar arasında kadınlar da yer aldı.

Kızıltepe

Kızıltepe Özgürlük Meydanı'ndaki çadırda kılınan namaz için binlerce kişi saf tuttu.

Van

Van'da Ehmedî Xanî Parkı'nda kurulan çadırda toplanan yaklaşık 2 bin kişi "Onurlu bir yaşam için ya özgürlük ya özgürlük", "Seçim barajı kaldırılсын", "Anadil hakkımızı istiyoruz" pankartları altında saf tuttu.

Hakkari

Hakkari'de Bulvar Caddesi üzerinde bulunan çadırda 2 bin kişi toplandı. Çadırda yer kalmaması üzerine bir çok kişi de dışarıda namaz kılmak durumunda kaldı. Namazın ardından basın açıklamasının yapılacağı belediye binası önüne yürüyüş yapıldı.

İstanbul, İdil, Viranşehir, Suruç, Şırnak, Mersin, Hakkari Yüksekova, Muş Bulanık, Ağrı Doğubayazıt, İzmir, Adana ve Batman'da da sivil cuma namazları kılındı.

BAT işçilerine polis saldırısı ve tutuklama terörü

Sendikal örgütlenmenin tasfiyesine ve işten atma saldırısına karşı Samsun'un 19 Mayıs ilçesinde kurulu British Amerikan Tobacco (BAT) firmasına ait sigara fabrikasında 31 Mart sabahı başlayan işgal eylemi 11. gününde polis saldırısıyla sona erdi. Tek Gıda-İş Sendikası üyesi BAT işçilerinin direnişi fabrika giriş kapısı önünde devam ediyor.

120 işçi gözaltında

BAT işçilerine 11 Nisan günü saat 18.30 sıralarında polis saldırı. Polis saldırısından kısa bir süre önce fabrikada süren işgal eylemiyle ilgili gazetemize konuşan BAT işçisi Nesim Solgun'un da aralarında bulunduğu 120 işçinin tamamı gözaltına alındı. Fabrikaya giriş yapan kolluk güçleri saldırıya direnen işçilere gaz bombaları ve coplarla müdahale etti.

Direnış çadırları kuruldu

Birçok işçinin yaralandığı polis saldırısının ardından BAT işçilerinin direnişi fabrika giriş kapısı önünde devam ediyor. İşçilere Samsun yerelindeki ilerici güçler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri de destek veriyor. İşten atılmayan işçiler de arkadaşlarına destek veriyor. İşgalin sona ermesinin ardından patron işten atılmayan işçileri çağırırken, gelen işçiler de direnişe katıldılar. Fabrika önünde servislerinden inen işçiler, direnişçi işçilerin karşısına oturarak onlara destek verdiler.

Yargı terörü devrede

BAT işçileri ve onlara destek veren kurumlar yargı terörünün hedefi oldular. 11 Nisan günü gerçekleştirilen polis saldırısında gözaltına alınan 7 kişi ile ilgili soruşturma tamamlandı.

"Adli görevi engellemek, polise mukavemet ve kasten yaralama" gerekçesiyle gözaltına alınan İbrahim Keskin, Ferhat K., Emin O., Ebubekir A., Raşit Ö., Orhan Y. ve Mahmut Ç., 19 Mayıs İlçe Adliyesi'ne sevk edilirken İbrahim Keskin, "polis memurunun yaralanmasına neden olduğu" iddiasıyla tutuklandı. Gözaltına alınan diğer 6 kişi ise serbest bırakıldı.

Sağlık emekçileri grev yolunda

13 Mart'ta Ankara'da buluşarak "Çok Ses Tek Yürek" olan sağlık emekçileri 19-20 Nisan tarihlerinde iki günlük greve hazırlanıyor.

Trakya'da kazanım

Sağlık emekçileri İzmir'deki grevin ardından bu kez Trakya'da iş bıraktı. Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde çalışan asistan hekimler 11 Nisan sabahı başlattıkları grevlerini kazanımla sonuçlandırdılar. Fazla çalıştırıldıklarını ve döner sermayelerinin kesildiğini belirten asistan hekimler çalışma şartları iyileştirilinceye kadar iş bırakma kararı aldı.

"Vur enseme al lokmamı bitti", "Eğitim istedim bana intörsün dediler", "Uykusuz doktor = ölüm", "Daha fazla mesai değil, daha fazla eğitim", "Hipokrat yetiştir, yeminimi bozuyorlar", "İnsanca mesai istiyoruz" dövizlerini taşıyan sağlık emekçileri "Hakkımızı istiyoruz!" sloganını attılar. Asistan hekimlere, bazı hocaları ile hastaneye muayene olmak için gelen hastalar ve yakınları da destek verdi. Asistanlar, hasta ve yakınları ile birlikte, hastane bahçesinde çalan davul ve zurna eşliğinde göbek atıp, halay çektiler.

Asistan hekimler adına basın açıklaması yapan temsilci Serdar Kılınç, 7 gün 24 saat gece gündüz demeden kaliteli sağlık hizmeti sunmaya çalıştıklarını belirterek taleplerini sıraladı.

Asistan hekimlerin grevi kazanım getirdi. Rektör Prof. Dr. Enver Duran'ın asistan hekim temsilcileriyle yaptığı görüşmenin sonucunda sağlık emekçilerinin taleplerini kabul etti.

TTB dayanışmaya çağırıyor

Türk Tabipleri Birliği (TTB) tüm sendikaları, meslek odalarını ve emek güçlerini grevle

12 Nisan 2011 | Edirne

dayanışmaya çağırıldı. TTB Merkez Konseyi Eriş Bilaloğlu imzalı çağrıda, sağlık ve eğitimin toplumun bütününe ilgilendiren iki ana başlık olduğu hatırlatıldı.

Sağlık emekçilerinin 13 Mart Ankara mitingini düzenleme nedenlerinin anlatıldığı çağrıda bu mitingin iktidar ve Sağlık Bakanlığı tarafından anlaşılmadığı söylenerek bu nedenle 19-20 Nisan tarihlerinde sağlık hizmeti sunulmayacağı ifade edildi.

Çağrıda ayrıca şu ifadelere yer verildi: "19-20 Nisan tarihlerinde üyelerinizin sağlık hizmeti almak üzere (kuşkusuz acil durumlar dışında) sağlık kuruluşlarına gelmeyecek, her ilde bir gün öncesinde duyurulacak olan ve öğlen saatlerinde gerçekleştirilecek etkinliklerde yer almalarını arzu ediyoruz. Elbette kurumlarınız tarafından sağlık kuruluşlarına destek ziyaretleri yapılması, 19-20 Nisan öncesi günlerde kamuoyuna açıklamalarda bulunulması çok yararlı olacaktır.

Sağlık hizmeti alanlara karşı olmayan bu eylemin hep birlikte ve sağduyu ile sizlerin de katkısıyla başarı ile gerçekleştirileceği inancımızla, bütün destekleriniz için şimdiden teşekkür eder, saygılar sunarız."

TMMOB'den destek açıklaması

Greve TMMOB'den destek geldi. Sağlık çalışanları ve TTB'yle birlikte olacağını açıklayan TMMOB, sağlık alanında örgütlü yapıların taleplerini kendi talebi olarak gördüğünü dile getirdi.

Hekimlerin ve her düzeydeki sağlık çalışanlarının; giderek kötüleşen çalışma koşullarına, güvencesiz çalışma biçimlerine zorlanmalarına, yapılan yasa, yönetmelik vb. düzenlemelerle yaratılan belirsizlik ortamına, yöneticilerin çalışanlara yönelik hürmetsiz ve halka hedef gösteren söylemine, kapıda bekleyen/durumu daha da kötüleştirecek yasa tasarılarına, sağlık ortamının ticarileştirilmesine, piyasalaştırılmasına karşı çıktıklarının hatırlatıldığı TMMOB açıklamasında herkese sağlık, güvenli gelecek talebi dile getirildi.

MAS-DAF'ta iki koldan direniş

Düzce'de kurulu MAS-DAF Makina'da yaşanan toplu işçi kıyımına sessiz kalmayan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, 4 Nisan'da Düzce'deki fabrika önünde başlattıkları direnişlerinin ardından MAS-DAF'ın İstanbul'daki merkez ofisi önüne de direniş çadırı kurdular.

Fabrikadaki sendikal örgütlülüğü kırmak amacıyla 112 işçiyi kapı önüne koyan patrona işgal eylemiyle yanıt veren ve ardından jandarma tarafından gözaltına alınan işçiler, 11 Nisan günü MAS-DAF'ın İstanbul Ataşehir'deki merkez ofisi önüne yürüyerek direniş kararlılıklarını dile getirdiler.

Ataşehir Yolu, Memorial Hastanesi önünde saat 16.30'da buluşarak yürüyüşe geçen işçiler "120 işçi sendikalı olduk, işten atıldık - İşimizi geri istiyoruz / MAS-DAF işçileri" pankartını açtılar.

Birleşik Metal üyesi grevci Arfesana işçileri, Dev

Sağlık-İş üyesi Koşuyolu Hastanesi işçileri ve Casper direnişçilerinin de katıldığı yürüyüşün ardından Ata Çarşısı'nda bulunan MAS-DAF merkez ofisi önünde toplanan işçilere Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ve Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu seslendi.

MAS-DAF'ta karşılaştıkları baskı ve engellemeleri özetleyen Adnan Serdaroğlu, Türkiye'de gündemin seçimler olduğunu hatırlattı. "Sizlerin yaptığı yasaları kimse takmıyor" dedi.

Serdaroğlu MAS-DAF'taki mücadelenin kararlı biçimde devam edeceğini söyledi. Konuşmaların ardından MAS-DAF merkez ofisinin önüne direniş çadırı kuruldu. Düzce'deki fabrikanın önünde süren direnişin yanısıra işçilerin bir kısmı ise Ataşehir'deki merkez ofis önünde direnişlerine devam edecekler.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

ÇEL-MER işçilerinden sendikaya uyarı

Gebze'de kurulu bulunan ÇEL-MER Çelik'te işçiler, patronun kirli oyunları karşısında tutum almayan Birleşik Metal-İş yöneticilerini uyardı. Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer ile 9 Nisan akşamı sendika binasında biraraya gelen işçiler, işten atma saldırısını devreye sokan ve yanısıra baskı ve tehdit ile işçileri sendikadan istifaya zorlayan patron Yılmaz'ın bu oyunları karşısında sendikayı ikircikli davranmaktan vazgeçerek net tutum almaya çağırdı.

İşçiler sendikayı net tutum almaya çağırdı

Patronun sendikal örgütlülüğü tasfiye etmek ve işçilerin birliğini kırmak için polis işbirliğiyle ördüğü ablukaya sendika yönetiminin tutum almamasını eleştiren ÇEL-MER işçileri, 15 işçinin daha zorla sendikadan istifa ettirilmesinin ardından 9 Nisan günü saat 19.30'da taleplerini doğrudan iletmek için Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'ne gittiler. Sayıları 35'i bulan işçiler, Şube Başkanı Erdoğan Özer'i telefonla arayıp şubeye getirdikten sonra görüşmeye başladılar.

Kendi aralarında yaptıkları değerlendirmenin sonuçlarını ve ortak tutumlarını Şube Başkanı Özer'e aktaran işçiler, sürecin bu noktaya gelmesinde pasif tutum takınan sendikanın çok büyük payı olduğunu vurguladılar. İşyeri temsilcilerinin, türlü ayakoyunları sonucu işten

atılması, ardından ise işçilerin patron tarafından "Sizi 25/2'den, işyerinin huzurunu bozmaktan işten atarım" gibi sözlerle tehdit edilerek sendikadan istifaya zorlandığını hatırlatan işçiler, böylesi açıktan bir saldırı sürecinde sendikayı yanlarında görmediklerini ifade ettiler.

Sendikayı bundan sonraki süreç açısından bu tutumundan derhal vazgeçerek patronun saldırılarını boşa düşürmek için yanlarında yer almaya çağıran işçiler, aksi durumda sendika yöneticilerinden de hesap soracaklarını sözlerine eklediler.

İşçilerin açıklamaları sonrası söz alan Şube Başkanı Erdoğan Özer, geçitirici ifadeler kullanmayı tercih etti. İşçilerin içeride sağlam durmasını istediklerini belirten Özer, yaşanan istifaların büyük sorun olmadığını, yaşanan problemleri çözmek istediklerini söyledi. Patron Gazi Yılmaz ile bir görüşme yapacaklarını ve bundan sonraki süreçte işten atma olursa direnişle yanıt vereceklerini sözlerine ekledi.

İşçiler Özer'e, sürecin bundan sonra da takipçisi olacaklarını yeniden vurguladılar. Fabrika içerisinde ve gerektiğinde dışarıda zaten sağlam durduklarını Özer'e hatırlatan işçiler, "Bugüne dek gerekeni yaptık, bundan sonra da yaparız. Bu işi bitirelim. Aksi takdirde sizlerden de hesap sorarız" ifadelerini kullandılar.

Saat 23.00'e kadar süren görüşmenin ardından ÇEL-MER işçileri sendikadan ayrıldılar.

Kızıl Bayrak / Gebze

Casper direnişi sürüyor

Sendikalı oldukları için patronun işten atma saldırısına maruz kalan Birleşik Metal-İş üyesi Casper işçileri, fabrika önündeki direnişlerini kararlılıkla sürdürürken, üretimde çalışan işçilerin direnişe desteği de ilk günkü moral ve güçle sürüyor.

Casper işçisinin örgütlülüğüne tahammül edemeyen Casper patronunun, sendika yetkisine itiraz etmesi üzerine 11 Nisan günü Sirkeci 3. İş Mahkemesi'nde görülen yetki davası evrak eksikliği gerekçesiyle 1 Haziran 2011 tarihine ertelendi. Casper işçileri, yasal sürecin takipçisi olacaklarını, ama direnişlerinin kaderini mahkeme sürecine mahkum etmeyeceklerini ifade ediyorlar. Geçen hafta gerçekleştirdikleri bildiri dağıtımları ve fabrikada yemek boykotu ile oluşturulan eylemli sürecin devam edeceğini belirtiyorlar.

Casper direnişçileri, 11 Nisan Pazartesi günü MAS-DAF direnişçilerinin Ataşehir'de gerçekleştirdikleri yürüyüşe katıldılar.

9 Nisan Cumartesi günü ise, Casper direnişine, Devrimci Demokrat Sendikal Birlik (DDSB) tarafından dayanışma ziyareti gerçekleştirildi. Ontex ve PTT direnişçilerinden iki işçi de, 12 Nisan Salı günü Casper direnişçilerini ziyaret ederek 23 Nisan akşamı gerçekleştirecekleri dayanışma gecesine davet ettiler. Casper direniş alanında biraraya gelen işçiler, yaşanan direniş süreçleri ve birleşik mücadelenin gerekliliği üzerine sohbet ve tartışmalar gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

SİDER'de tek yol eylem

SİDER Demir-Çelik işçileri hak gasplarına eylemle yanıt veriyor. Kendilerini oyalayan patrona karşı anladığı dilden konuşan Türk Metal üyesi SİDER işçileri ücret alacaklarını ancak gerçekleştirdikleri eylemin ardından aldılar.

Aliağa Bakırçay havzasındaki Erol Evcil' in patronu olduğu SİDER'de (Erege) işçiler ücret alacakları için bir kez daha eylem yaptılar. 8 Nisan günü, Mart ayının maaşını ve avanslarını alamayan işçiler servislere binmeme eylemi gerçekleştirdiler. İşçiler, 08.00-16.00 vardiyası bitiminde saat 20.30'a kadar servislere binmeyerek patronlarına ve sendikalarına olan tepkilerini dile getirdiler. Yaklaşık 150 işçi böylece avanslarının elden dağıtılmasını sağlayabildiler.

Geçtiğimiz Şubat ayında da SİDER işçileri yine ödenmeyen ücretlerini eylem yaparak almışlardı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Arfesan işçileri grev nöbetinde

DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası grup TİS sürecinde greve çıktığı Süsler Doruk ve Standard Depo fabrikalarının ardından Gebze'de kurulu Arfesan fabrikasında da grev uygulamasını başlattı.

Süsler Doruk'ta grevin 11. gününde, Standard Depo'da ise grevin birinci haftasında anlaşma sağlanması üzerine bu fabrikalardaki grev uygulamalarını iptal eden sendika 8 Nisan sabahı Arfesan'a grev pankartını astı.

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'ne bağlı işyerindeki grev uygulaması Birleşik Metal-İş Genel Merkez ve şube yöneticileri ile Arfesan işçilerinin katılımıyla halaylar eşliğinde başlatıldı. Fabrika önündeki eylemde konuşan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, patronla yapılan görüşmede anlaşma sağlayamadıklarını belirtti. "Grevimiz hayırlı olsun" dedi. Konuşmaların ardından "Bu işyerinde grev vardır" pankartı fabrikanın girişine asıldı.

Birleşik Metal-İş üyesi 146 işçinin, ek protokol konusunda anlaşma sağlanamaması nedeniyle başlattığı grev, fabrika önündeki geceli gündüzlü grev nöbetiyle devam ediyor.

MESS'in 5.35'lik zam önerisine ek olarak 1 yıllık erzak yardımı önerisi ile sözleşme imzalamak isteyen

Arfesan patronuna karşı işçiler grev silahını kullandı.

Arfesan işçilerinin coşkulu bekleyişi Kürtçe, Türkçe türkülerle çekilen grev halaylarıyla devam ediyor. Geç saatlere kadar toplu bir şekilde bekleyişlerini sürdüren işçiler gece de nöbetçi bırakıyorlar. Grevlerini kazanana kadar sürdüreceklerini ifade eden işçiler destek beklediklerini ifade ediyorlar.

Anlaşma sağladığı birçok fabrika gibi Arfesan'da da saat ücretlerine 51 kuruşluk zam isteyen sendika bu talebin karşılanmaması nedeniyle burada grev kararı aldı.

Arfesan fabrikası fren sistemleri üzerine sipariş ile üretim yapan bir fabrika. Birleşik Metal Sendikası'nın MESS dayatmalarına karşı bir süredir devam eden mesaiye kalmama eylemlerinin sonucu olarak fabrikada stok bulunmuyor.

Grev sürecine ilişkin görüşlerini aldığımız grev gözçüsü işçilerden biri şöyle konuştu:

"Diğer 33 fabrika anlaştı biz ise greve çıktık. Diğerleri ortalama verilen rakamlarda anlaştılar. Arfesan patronu ise bunu bile vermedi. Her yere tavuk yumurtası verdi bize de versin"

Kızıl Bayrak / Gebze

Emekçi kadınlar Bericap direnişinin yanında

BERICAP patronunun işten atma ve sendikal örgütlenmeye yönelik saldırılarına 24 Aralık 2010 tarihinde üretimi durdurarak cevap veren Petrol-İş üyesi BERICAP işçilerinin fabrika önündeki direnişi 112 günü geride bıraktı. Patron-sendika-valilik arasında devam görüşmelerden şu ana kadar işçilerin lehine bir sonuç çıkmadı. Süreç patronun "atılan işçileri geri almayacağım" diretmesine karşı işçilerin "eksiksiz olarak işe geri dönene kadar direnişimiz devam edecek" talebi ile devam ediyor.

Kocaeli Bölge Çalışma Müdürlüğü müfettişlerinin fabrikada yaptığı incelemelere ilişkin rapor sonuçlarının işçilerin lehine çıkmasının ardından gözler şimdi Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi'nin belirleyeceği strateji ve işçilerin alacağı tutuma çevrildi.

12 Nisan günü DİSK, KESK, TTB ve TMMOB bileşenlerinden oluşan "Emek ve Meslek Örgütünden Kadınlar", Bericap direnişçisi kadın işçilere dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. Emekçi kadınlar "Bericap direnişçisi kadınlar yalnız değildir" pankartı açarak sloganlarla fabrika önüne yürüdüler. Bileşenler adına ortak basın

açıklamasında Bericap işçisi kadınların 110 gündür fabrika önünde mücadele verdikleri hatırlatılarak, "Onlar, geçmişte 1900'lü yıllarda İngiltere'deki, New York'taki kız kardeşlerinin izini takip ederek sendikalı oldular. Onlar, Bursa'da fabrikada yanan, Urfa'da Ceylanpınar'da boğulan, İstanbul'da sel yüzünden camsız araç içinde ölüme mahkum edilen kız kardeşleri adına sendikalı oldular" dendi.

"Kadın-erkek ortak mücadele veriyoruz"

Basın açıklamasının ardından söz alan Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz de, sermaye sınıfının kadın-erkek ayırımı yapmaksızın işçilerin emeklerini sömürdüğünü, kadın-erkek işçilerin Bericap'ta olduğu gibi sömürüye karşı ortak hareket ettiğini belirtti.

Deri-İş Sendikası üyesi kadınların da destek verdiği eylemde, Limter-İş ve Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube yöneticilerinin yanısıra Gebze BDSP çalışanları da yer aldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Grevin kazanımları kutlandı

Süsler Doruk'ta, ek protokol anlaşmasında sağlanan kazanımlar 6 Nisan akşamı gerçekleştirilen şenlikle kutlandı.

Eskişehir Grev Dayanışma Platformu tarafından düzenlenen şenlik için Hamamyolu Saat Kulesi'ne iki koldan yürüyüş yapıldı. Şehir merkezinde Adalar Migros önünde toplanan platform bileşenleri Eskişehir halkına metal işçilerinin haklı mücadeleleri ve kazanımı anlattı. Hamamyolu'na gelindiğinde ise Süsler Doruk işçilerinin alana gelmeleri halaylar ve horonlarla coşkulu bir biçimde beklendi.

Yürüyüşün diğer kolu ise aynı saatte Süsler Doruk işçilerinin oluşturduğu kortejle Odunpazarı otobüs duraklarından başlayacaktı. Ancak emek düşmanı Süsler patronunun işçi servislerini iptal etmesi üzerine yürüyüşün bu kolu bir saat gecikmeyle alana geldi. Birleşik Metal-İş Sendikası durumu öğrendikten sonra organize sanayi bölgesine servisler göndererek metal işçilerini alana taşıdı.

Dayanışma Platformu adına söz alan **Eğitim-Sen Şube Başkanı Ali Paşa Şanlı** işçi-emekçi sınıf dayanışmasının önemine ve bu birlikteliğin her zaman kazanacağına değindi. Sermayenin yoğun saldırılarına karşı direnişin devam ettiğini söyleyip onurlu metal işçilerini selamlayarak konuşmasını sonlandırdı.

Birleşik Metal-İş Eskişehir Şube Başkanı **Bayram Kavak** ise, "Bu mücadele sadece bu düzenin yıkılmasını değil, yenisinin de filizlenmesinin yolunu açmıştır. Tüm ezberler bozulmuştur. Herkesin bu yeni koşullara göre yeni bilgilerle kendisini donatmasının zamanı gelmiştir. Yıllardır sürdürdükleri işbirlikçiliği, teslimiyetçiliği ve dayatmacılığı "en iyi sözleşme" yalanlarıyla artık gizleyemeyecekler" diyerek Türk Metal'in işçi düşmanı rolünden bahsetti. Doruk işçilerinin maaşlarına yapılan aylık net artışın 180 TL olduğunu açıklayan Kavak bunun teklif edilenin iki misli bir artış olduğunu vurguladı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Paksan ve RSA'da anlaşma

MESS'le yürüttüğü 2010-2012 Grup TİS görüşmelerinde uyuşmazlık aşamasında olan Birleşik Metal-İş Sendikası 11 Nisan günü greve çıkacağını açıkladığı iki fabrikada anlaşma sağladı.

Birleşik Metal İstanbul 2 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu RSA Tesisat Malzemeleri San. Tic. AŞ ve Paksan Makina'da varılan anlaşma üzerine grev uygulama kararı iptal edildi.

Gaziosmanpaşa'da kurulu RSA'da, ek protokol çerçevesinde 4. ikramiye ve saat ücretlerine yüzde 7,5'lük zamda anlaşma sağlanırken Paksan'da ise saat ücretlerine 45 kuruşluk artış sağlandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direnişlerin sesi Taksim'de

Direnişçi Ontex/Canbebe ve PTT taşeron işçileri Cumartesi eylemlerinin 7. haftasında direniş kararlılıklarını Taksim'e taşıdılar. PTT direnişçilerinin 94, Ontex/Canbebe direnişçilerinin 52. gününde yapılan eylemde; işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs öncesinde gerçekleşecek Direnen İşçilerle Dayanışma Gecesi'nin çağrısı yapıldı.

Galatasaray Lisesi önünde toplanan işçiler "Haklarımız ve geleceğimiz için direniyoruz! Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz / Direnişçi Ontex-Canbebe - PTT taşeron işçileri" pankartıyla Ontex'in sahibi olan Goldman Sachs Capital Partners ve Texas Pacific Group bünyesindeki Burger King önüne yürüdüler. Yürüyüş boyunca Ontex ürünlerine boykot çağrısı yapıldı. Ajitasyon konuşmalarıyla ve sloganlarla direnişlerine destek çağrısı yapan işçiler aynı zamanda sendikal bürokrasiye karşı da mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptılar. Çevreden ilginin yoğun olduğu yürüyüşe alkışlarla destek verenler, yürüyüşün fotoğraflarını çekenler oldu.

Fransız Konsoloslugu önüne gelindiğinde bir süre beklenerek Libya'ya dönük emperyalist saldırganlık protesto edildi.

Burger King önünde ise PTT direnişçisi Rıza Soylu tarafından bir konuşma yapıldı. Kışın ortasında kapının önüne konduklarını dile getiren Soylu, çocuklarına aş götürmek için direndiklerini belirtti.

Soylu'nun ardından basın açıklamasını PTT direnişçi Cafer Kalağ gerçekleştirdi. Kalağ direnişlerinin bir yanının da sendikal bürokrasiye karşı olduğunu vurgulayarak "Çünkü sınıf ve kitle hareketinin önündeki bu işbirlikçi hainlere karşı verilecek mücadele en ufak hak alma mücadelemizden bağımsız düşünülemez" dedi.

Açıklamanın devamında 23 Nisan günü Haldun Dormen Sahnesi'nde gerçekleştirilecek Direnen İşçilerle Dayanışma Gecesi'ne çağrı yapıldı. Açıklamanın devamında 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi.

Eyleme Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır ve TMMOB üyesi makine mühendisleri, BDSP ve DİK destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Konak'ta direniş büyüyor....

Taşeronlaştırmaya karşı sendikal çalışma talebiyle direnişlerini sürdüren Konak Belediyesi işçileri militan eylemlerle taleplerini dile getirmeye devam ediyorlar. Belediye yönetimi ise işçi düşmanı yüzünü işçilerin her eylemine saldırarak gösteriyor. Diğer yandan direnişin sesi emekçi semtlerine taşınıyor.

Belediyeye direniş pankartı

Direnin 43. gününde işçiler Konak Belediyesi'ne "Kılıçdaroğlu taşeronu karşı gelen işçileri tutuklatsın: Hakan Tartan" yazılı pankart astılar. Yan binalardan belediye binasına geçiş yapan 11 işçi pankartı belediye binasından aşağıya sarkıttı. İşçilerin arasında CHP il binası önünde direnişini sürdüren Batıgül Tunç da yer aldı. İşçiler sloganlarla iş ve sendika taleplerini, direniş kararlılıklarını dile getirdiler. Aşağıda bekleyen diğer direnişçi işçiler de arkadaşlarına sloganlarla destek verdiler. İşçiler daha sonra çevik kuvvet tarafından gözaltına alındı.

İşçilere dönük saldırgan tutum bununla da sınırlı kalmadı. İşçilerin direniş alanındaki bütün eşyalarına el konuldu. Direniş alanı, daha önce de yapıldığı gibi işçilerin mücadelesini engellemek amacıyla büyük taş saksılarla belediye tarafından işgal edildi. İşçiler saat 15.30 sıralarında serbest bırakılırken, toplanan komite eylem kararı aldı.

Direnin sesi emekçi semtlerinde

Konak Belediyesi işçileri direnişlerinin 45. gününde Çınar-tepe'deydi. Çınar-tepe son duraklarında başlayan yürüyüş 2,5 saat sonra Basmane Meydanı'nda sona erdi. Yürüyüş güzergâhının uzun olmasına ve sıcak havaya rağmen yürüyüş oldukça coşkulu geçti. Mahalle halkı alkışlarla, kornalarla işçilere destek verdi.

İşçilerin ailelerinin de katıldığı yürüyüşte CHP İl Başkanı Tacettin Bayır'ın ve Konak Belediye Başkanı Hakan Tartan'ın fotoğraflarının olduğu "Yalancılar aranıyor!" şiarlı dövizler taşındı.

Ayrıca işçiler CHP'liler ve polis işbirliğinde gerçekleştirilen saldırıları da protesto ettiler. "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganı ile kararlılıklarını dile getirdiler.

Konak işçilerine saldırı

8 Nisan Cuma akşamı direniş komitesinden bir işçi, Tacettin Bayır'ın tuttuğu üç kişi tarafından

saldırıya uğradı. Sivil polislerin sözde kavgayı ayırma çabasının sonucu karakola götürülen direnişçi işçi karakolda polislerin yardımıyla tekrar saldırıya maruz kaldı.

İşçiler CHP'nin kapısına dayandı

Direnisteki işçiler 11 Nisan günü CHP'nin kapısına dayandı. CHP İl Başkanı Tacettin Bayır ile görüşmek isteyen işçilerin görüşme talebi reddedilince CHP Konak İlçe Başkanlığı binasına yürüyüş gerçekleştirildi. CHP Konak İlçe Başkanı Aytekin Tunus ile görüşen işçiler Tunus'un "Sorununuzu halledeceğiz ama önce dövizleri kaldırın" sözlerine "vaat değil pratik adım istiyoruz" yanıtını verdiler. Buradaki görüşmenin ardından tekrar Konak Belediyesi önüne yüründü.

Tartan'dan karalama ve demagoji

CHP'li Konak Belediye Başkanı Hakan Tartan ise son açıklamasında karalama ve demagojiye başvurdu. Direnişçi işçilerin "20-25 kişilik bir grupla karmaşa yaratma planı" içinde olduklarını iddia eden Tartan, taşeron köleliğine karşı mücadele eden işçileri "profesyonel eylemci" ilan etti. Belediye şirketinin önümüzdeki haziran ayında yapılacak ihaleyi kazanması halinde tüm işçilerin belediye bünyesinde çalışmalarını sağlayacaklarını vaat eden Tartan, işçilerin direnişini karalayıcı ifadeler kullanmaya devam etti. Açıklamada, Konak Belediyesi işçilerinin yaşadığı mağduriyete ilişkin herhangi bir yanıt verilmedi.

Kızıl Bayrak / İzmir

ONTEX'e boykot çağrısı Sincan'da

Sömürü ve sendikal bürokrasiye karşı direnişlerini sürdüren Ontex/Canbebe işçileriyle sınıf dayanışmasını yükselten BDSP'liler, Ontex direnişinin sesini Ankara'ya taşıdılar.

8 Nisan günü Sincan'da "Canbebe, Canped, Helen Harper ONTEX'e Boykot! Direnişe Destek" şiarlı BDSP imzalı afişler ağırlıklı olarak alışveriş merkezleri ve süpermarketlerin bulunduğu merkezi

noktalara yapıldı.

12. Caddede bulunan reklam panoları ve duvarlar BDSP'liler tarafından afişlerle donatıldı. Emekçilerin özellikle de emekçi kadınların afişlere ilgisi yoğundu.

Boykot çağrısı Sincan'da önümüzdeki günlerde de sürecek.

Kızıl Bayrak / Sincan

Baskı ve terör devrimci sınıf çalışmamızı engellemeyecek!

Önemli bir işçi havzası olan Gebze bölgesi, bu özelliği ile emek ve sermaye arasındaki mücadelenin en sert ve dolaysız biçimleri ile yaşandığı bir alan olma özelliğini de taşıyor.

Sermayenin işçi sınıfına dönük pervasız saldırılarının ortaya çıkardığı yoğun hoşnutsuzluk, özellikle bu alanda ciddi bir şekilde kendini hissettiriyor. Neredeyse her gün yeni bir fabrikada işçiler, kölelik dayatmalarına ve artan sömürüye karşı örgütlenme ve direniş yolunu tutuyorlar.

Elbette bu ve benzeri özelliklerinden kaynaklı bölge, sermaye sınıfı açısından da büyük önem taşıyor. Sermaye sınıfı kitlesel olarak yarattığı yoksulluğun ve yıkımın, yine kendisini vuracak bir silaha dönüşmesinden ölesiye korkuyor. Bu yüzden ki bırakalım devrimci bir çalışmayı, sınıfın en ufak bir ileri çıkışına karşı dahi tüm kurumlarıyla pervasız bir saldırıya girişebiliyor.

Sermaye korktukça daha da saldırıya geçiyor

Gebze’de son dönemde bu saldırıların bir yenisi daha yaşanıyor. Sınıf devrimcilerinin bölgede her geçen gün artan politik etkisi ve yükseldiği devrimci çalışmanın sermayeyi fazlasıyla rahatsız etmeye başladığı çok açık. Bilindiği üzere kısa bir süre önce de sınıf devrimcileri ve öncü işçiler bir deklarasyon yayımlayarak Gebze’de bir işçi kurultayı gerçekleştirilebilmek için çalışmalara başladıklarını kamuoyuna ilan ettiler. Özellikle son dönemde militan mücadeleleri ile öne çıkan direnişçi işçilerin ve bölge açısından önemli fabrikalarda oluşturulmuş KHK’lerin imzasını taşıyan bu deklarasyonun da sermayenin korkularını büyütme yettiği yaşanan gelişmelerden de açıkça görülebiliyor.

Ev baskınları, taciz ve takipler, işçilerin kendileri ve ailelerine dönük tehditler, açılan sayısız dava, çetelerin devreye sokulması, bir dizi iş yerinde

patronların ellerinde Kızıl Bayrak gazetesi ile başlattıkları “Kızıl Bayrakçı avı”, polislin hazırladığı dosyalarla adeta fabrikaların “insan kaynakları yetkilisi” gibi çalışmaya başlamasına kadar sayısız yöntemle devrimci çalışma ve öncü işçiler ablukaya alınmış durumdadır. Hatta bu abluka işçilerin evlerini taşıyan kamyon şoförlerini ve evini işçilere kiralayan ev sahiplerini bile içine alacak bir boyuta ulaşmış durumdadır.

Provokasyonları boşa çıkartacağız, devrimci çalışmayı yükselteceğiz!

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, sermaye sınıfı işçi ve emekçilerin örgütlü mücadeleyi yükseltmesinden büyük korku duyuyor. Bu yüzden de sınıfın örgütlenmesine dönük her adıma yönelik azgın bir baskı ve terör uygulamaktan geri durmuyor. Elbette bu onun sınıf çıkarılarının bir gereğidir. Sınıf devrimcileri de bu zamana kadar bu gerçeğin farkında olmuş, her türlü terör ve baskı ortamında bile işçi sınıfının bağımsız çıkarlarını savunmuş, sınıfı iktidar bilinci ile donatma ve devrim mücadelesine kazanma çabasına uygun bir pratik tutum sergilemiştir. Bu konuda ortaya konulan ısrar ve çaba sermaye düzeninin baskı ve terör uygulamalarına verilmiş tok bir yanıtı aynı zamanda.

Önümüzdeki günlerde gerçekleşecek Gebze İşçi Kurultayı da sınıfın örgütlenmesine dönük güncel hedefleri ile birlikte, sermayenin baskı ve terörüne dönük böylesine tok bir yanıt olma anlamı taşımaktadır. Sermayenin ve kolluk güçlerinin provokasyonlarına ve terörüne rağmen kurultayı başarı ile gerçekleştirerek saldırılara bir kez daha gereken yanıtı vereceğiz. Tüm işçi ve emekçileri, sınıftan yana güçleri saldırıları birlikte boşa çıkartmaya, sınıfın örgütlü mücadelesini yükseltmeye, Gebze İşçi Kurultayı’na güç katmaya çağırıyor.

Gebze Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)
11 Nisan 2011

Çiğli ve Ümraniye’de yaygın faaliyet

Çiğli ve Ümraniye’de sürdürülen yaygın faaliyet ile 1 Mayıs çağrısı yükseltiyor.

Çiğli

“Haklarımız ve geleceğimiz için 1 Mayıs’a! / BDSP”, “Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın sosyalizm! / BDSP” afişleri 10 Nisan’da Çiğli merkezde kullanıldı. 12 Nisan sabahı 07.00- 08.00 saatleri arasında Çiğli merkezde BDSP’nin 1 Mayıs çağrı bildirileri dağıtıldı. Çiğli merkezde, metro girişinde ve Çiğli Organize işçilerinin servis geçiş güzergahlarında 800 adet bildiri işçilere ulaştırıldı.

Sınıf devrimcilerinin 1 Mayıs faaliyeti, 1 Mayıs afişlerinin yapımla devam etti. Aynı gün İzmir Adliyesi, Bayraklı, Naldöken ve Soğukkuyu güzergahı 1 Mayıs afişleriyle donatıldı. İl genelinde yapılan ilk 1 Mayıs afişi olması dolayısıyla oldukça dikkat çekiciydi.

BDSP’lilerin 1 Mayıs faaliyeti 13 Nisan’da da bildiri dağıtımıyla devam etti. Çiğli Balatçık’ta yapılan dağıtımda Bakırçay havzasında çalışan demir-çelik işçilerine ve Çiğli Organize işçilerine servis biniş noktalarında 1 Mayıs bildirileri ulaştırıldı. Sabah saat 07.00 ile 08.00 arasında yapılan dağıtımda 400 adet

bildiri kullanıldı.

Ümraniye

Ümraniye’de öncü işçilerin katılımıyla gerçekleşen 3. Ümraniye İşçi Kurultayı’nın ardından, devrimci sınıf faaliyeti hız kazanarak sürdürülüyor. Kurultayda tartışılan temel gündemlerden olan; direnişlerle sınıf dayanışmasını örgütlenme ve “haklarımız ve geleceğimiz için 1 Mayıs’a yürüme” başlıklarıyla çalışmalar yapılıyor. Sarıgazi Merkez ve İMES A Kapısı’nda her hafta gerçekleştirilen Kızıl Bayrak gazetesi satışı bu hafta 1 Mayıs’a çağrı yapan konuşmalarla beraber gerçekleştirildi. Emekçilere 1 Mayıs’ta mücadele alanına çıkma ve direnişlerle dayanışmayı yükseltme çağrısı yapıldı.

İMES ve Organize Sanayi Bölgesi; Direnişçi İşçilerle Dayanışma Gecesi ile 1 Mayıs’a çağrı yapan afişlerle donatıldı.

Dayanışma gecesi için bilet satışları ise işçi ve emekçileri evlerinde, iş yerlerinde ziyaret ederek, direnişleri anlatan, dayanışmayı güçlendirmeye çağrı yapan konuşmalarla birlikte sürdürülüyor.

Kızıl Bayrak / Çiğli - Ümraniye

Gebze’de kurultay çağrısına engelleme

17 Nisan’da gerçekleştirilecek olan Gebze İşçi Kurultayı’nın hazırlıklarını sürdüren KHK çalışanları, 8 Nisan Cuma günü Çayırova İlçe Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı resmi ve sivil polislerin keyfi engellemesine maruz kaldı.

Faaliyeti engelleme girişimi

Saat 07.00 sularında Çayırova Köprüsü Üst Geçidi’nde işçi ve emekçilere kurultay bildirisi ulaştırmaya çalışan KHK çalışanlarının yanına gelen polisler, “Bu bildirileri dağıtamazsınız, izniniz yok!” diyerek, keyfi gerekçelerle dağıtımını engellemeye çalıştı. Uzun bir süre KHK çalışanlarına GBT uygulaması yapan kolluk güçleri, çalışanlara gözaltı işlemi yapamadığı için dağıtımın gerçekleştirildiği alanda “çevreyi kirletmekten” kaynaklı ceza silahını devreye soktu. Keyfi biçimde faaliyeti engelleyen kolluk güçleri KHK çalışanlarına 75 TL’lik ceza makbuzu keserek alandan ayırdılar.

Areva önünde gerçekleştirilen bildiri dağıtım sırasında da abrikanın özel güvenlikleri tarafından engellenmeye çalışılan KHK çalışanları sergiledikleri tok ve kararlı duruşla kurultay bildirilerini metal işçilerine ulaştırdılar.

Metal işçilerine kurultay çağrısı

Birleşik Metal İşçileri Sendikası’nın örgütlü olduğu Sarkuysan, Kroman Çelik ve Areva fabrikaları önünde 07.00 - 15.00 ile 08.00 - 16.00 vardiyasında çıkan işçilere kurultay bildirisi dağıtan KHK çalışanları metal işçilerine kurultay çağrısında bulundular.

İşçi servis duraklarına dağıtım

Sabah saatlerinde Akse Sapağı, Tatlıkuyu, Trafo Meydanı, Feniş ve Osmangazi İstasyon ve Çayırova ilçesinin Pastane, Fevzi Çakmak Lisesi, Mandıra, Perşembe Pazarı, Can Emlak ve Erişler işçi servis duraklarındaki işçilere dağıtılan bildirilerle kurultay çağrısı yapıldı.

Emekçi semtlerinde kurultay çağrısı

Şimdiye kadar Gebze’nin Ulaştepe, Emek, Mudurnutepe, Çayırova’nın Özgürlük, Atatürk, Akse, Çiçekçiler semti ve mahallelerine bildiri dağıtımını gerçekleştiren Kurultay Hazırlık Komiteleri, sermayenin sosyal yıkım saldırılarına karşı işçi ve emekçileri mücadeleyi yükseltmeye davet ederek, kurultay çağrısında bulundu. Bildirilerin dağıtıldığı tüm noktalarda farklı günlerde kurultay bülteninin de dağıtımını yapıldı.

“Haklarımız ve geleceğimiz için... Gebze İşçi Kurultayı’na!” şiarlı afişler Gebze Organize Sanayi Bölgesi (GOSB) giriş köprüsü, Kocaeli Üniversitesi Gebze Meslek Yüksek Okulu, Feniş, Pimaş üst geçit köprülerine, Osmangazi Tren İstasyonu, Erişler, Mahsuni Şerif Parkı işçi duraklarına ve Çayırova’nın Çiçekçiler ve Atatürk mahallelerine yaygın olarak yapıldı.

Kurultaya çağrı için çıkarılan afişler Gebze’deki sendika, siyasi parti ve derneklere asıldı. Gebze merkez ile işçi servis duraklarına ve emekçi semtlerdeki kahvehanelerin camlarına afişler kullanıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

İşçiler hakları ve gelecekleri için kurultaylarda buluştu

“Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadele!” şiarıyla 7 il, 11 merkezde örgütlenen işçi kurultaylarının ikinci ayağı 10 Nisan Pazar günü gerçekleştirildi. İstanbul’da Kartal ve Küçükçekmece’de toplanan kurultayların yanısıra Bursa ve Adana’da da işçiler kurultaylarla deneyimlerini paylaştılar.

Adana İşçi Kurultayı’nda mücadele eksenini çizildi

Adana’da “Haklarımız ve geleceğimiz için” şiarıyla yürütülen kampanyanın önemli bir basamağı olan Adana İşçi Kurultayı, 10 Nisan günü İnşaat Mühendisleri Odası salonunda gerçekleştirildi. Saygı duruşu ve açılış konuşmasıyla başlayan kurultayda Ontex, PTT, Bericap, ÇEL-MER, DESA, Casper ve Numune işçilerinin direnişleri selamlandı. Ardından BDSP tarafından hazırlanan “Geçmiş aşarak, geleceği kazanacağız” adlı belgesel izlendi.

Divan adına yapılan konuşmada sermayenin artan saldırıları karşısında devrimci bir işçi hareketi geliştirmek dışında bir seçeneğin olmadığı vurgulandı. Kurultayın da buna hizmet eden bir araç olacağı belirtildi. Ardından Kurultay Hazırlık Komitesi’nin hazırladığı tebliğlerin sunumuna geçildi.

Sanayi işçilerinin mücadele talepleri dile getirildi

İlk olarak “Sanayi işçilerinin sorunları ve mücadele taleplerimiz” başlığıyla hazırlanan tebliğ yeni metal sanayide çalışan bir plastik işçisi tarafından sunuldu. Sunumda sanayi işçilerinin yaşadığı sorunlar ele alınırken, bir dizi talep sıralanarak bunların kurultay sonuç bildirgesinde de yer alması önerildi. Ayrıca kurultay sonrasında bu talepler etrafında örgütlü mücadele yürütülmesi gerektiği, bunun için de işçi eğitim grupları oluşturulması, seminerler, panel, sempozyum vb. etkinliklerle bu eğitim çalışmalarının çeşitlendirilmesi gerektiği ifade edildi. Yanısıra işçilerin çürüme ve yozlaşmadan korunması için kültürel-sanatsal-sportif faaliyetlerin örgütlenmesi

önerisi dile getirildi. Sunumda ayrıca, emeğin korunması uğruna verilen bu mücadelenin yalnızca kapitalizmin ürettiği sonuçlara karşı değil, bu sonuçları ortaya çıkaran nedenleri de ortadan kaldırmaya yönelik olması gerektiği belirtildi.

Taban örgütlenmelerini kurma çağrısı

“İşçi sınıfının örgütlenme sorunu ve çözüm yolları” başlığıyla yapılan sunumda, işyeri komitelerinde ve sendikalarda örgütlenmenin önemine değinildi. Adana’da fabrikalarda kurulacak işlevsel taban örgütlerinin patronların kölelik dayatmalarını püskürtmede, hakların korunmasında, yeni hakların kazanılmasında önemli roller oynayacağı vurgulandı.

Sonrasında BDSP tarafından yapılan sunuma geçildi. Bu konuşma başlamadan önce salonda bulunan bir işçi tarafından kürsüden işçilerin konuşması gerektiği üzerine bir talep geldi. Bunun üzerine divan tarafından konuşmacıların zaten işçi olduğu ve kurultay programının doğal bir akışı olduğu vurgulandı. BDSP adına yapılan konuşmada da bu durum dikkate alınarak sadece kürsünün değil siyasal iktidarın işçi sınıfı ve emekçilere bırakılacağı bir mücadele ihtiyacına değinildi. İçinden geçilen dönemin Arap halklarının verdiği mücadele nedeniyle ayrı bir önem taşıdığı, isyan eden Ortadoğu halklarıyla, direniş bayrağını dalgalandıran işçilerle eylemli dayanışma içinde olmanın önemi vurgulandı. Yaklaşan seçimlerin sınıfın birliğini daha da bozmak için sermayeye ayrıca bir kolaylık sağlayacağı vurgulanarak yaklaşan 1 Mayıs’ın önemi vurgulandı.

İşçiler deneyimlerini paylaştı

Ardından konuk konuşmacılara ayrılan bölüme geçildi. Bu bölümde Mersin Üniversitesi’nden Doç. Dr. Atilla Güneyn ve Eğitim Sen Adana Şube Başkanı’nın konuşmaları yer aldı. Salondan gelen, önceliğin işçi konuşmalarına verilmesi önerisi üzerine karayollarında çalışan **Yol-İş üyesi bir işçi** söz aldı. Sendikal bürokrasinin eleştirisiyle başlayan konuşmada, öncü işçilerin mücadelede karşılaştıkları zorluklara değinildi. Yine **karayollarında çalışan bir taşeron işçisi** söz alarak taşeron işçiliğe karşı mücadele verilmesi gerektiğini belirtti.

Sonrasında **Eğitim Sen Şube Başkanı** söz alarak, işyeri örgütlülüğü üzerine vurgu yaptı. Kamu emekçilerinde yaşanan örgütlenme sorunlarına değindi.

Akdeniz Çivi işçisi ve Mersin Limanı’nda yaşanan direniş sürecini yaşayan **TÜMTİS üyesi bir işçi** söz alarak örgütlenme ve direniş deneyimlerini paylaştılar. Akdeniz Çivi işçisi konuşmasında dayanışma fonu ve komitenin önemini yaşadıkları süreçten örnekleyerek anlattı.

Doç. Dr. Atilla Güney ise sunumunda, Marx’tan alıntılar yaparak sınıfın yaşadığı sorunlara değindi. Güney, örgütlenmenin önündeki engeller olarak işçiyi düzene kredi kartları yoluyla bağlayan borçlandırma, göç ordusu, sol güçlerin bölünmüşlüğü vb. üzerinde durdu.

Daha sonra kürsü kadın işçi ve emekçilere bırakıldı. Kürsüden ilk olarak **Tez-Koop-İş üyesi** kadın bir işçi söz alarak, kadın işçiler için komiteler kurularak özel çalışma yürütülmesi gerektiğini belirtti.

Sonrasında söz alan **plastik işçisi bir kadın** yaşadığı koşullardan bahsederek, patronların ve devletin devrimci işçilere uyguladığı baskılara değindi. Sonrasında yine kürsüden **gündelikçi kadınların** sorunlarını annesinin mektubu ile kurultaya taşıyan kadın emekçi söz aldı.

Bu bölümde **BES üyesi bir emekçi** ve **Eğitim Sen içinde Sendikal İnisiyatif Platformu** tarafından konuşmalar yapıldı. Kamu emekçilerinin yaşadıkları sorunlara ve yaşanan bürokratik yozlaşmaya değinilen konuşmalarda mücadele vurgusu öne çıktı. Zaman darlığı nedeniyle **DHF** ve **YDİ Çağrı** tarafından hazırlanan yazılı sunumlar sözlü olarak yapılamadı.

Kurultayda zamanın uzamasından ve kürsüde yapılan konuşmaların uzunluğundan dolayı kürsüyü kullanamayan emekçilerden eleştiriler de geldi. Çoğu konuşmacı somut öneriler getirirken, sonuç bildirgesini ortak bir tartışmaya konu etmek için yeni bir toplantı önerisi getirildi.

Kurultay canlı tartışmaların yapılması, somut sorunların ve önerilerin konuşulması açısından anlamlı geçti. Ancak zamanın kullanımı açısından yaşanan sorun, daha çok kişinin kürsüyü kullanmasının önüne geçti.

Tüm eksikliklerine rağmen çoğu sendikacı işçilerin kurultayda deneyimleri ve önerilerini paylaşması bundan sonraki dönem için anlamlı bir deneyim bıraktı. Kurultaya yaklaşık 80 işçi ve emekçi katıldı.

Bursa'da Metal İşçileri Kurultayı

Bursa Metal İşçileri Kurultayı 10 Nisan günü toplandı.

Kurultay salonu "İşyeri komitelerini kuralım, sendikalarda örgütlenelim", "Bürokratlar defolsun, sendikalar bizimdir", "ÇEL-MER, Ontex, Casper, Mas-Daf, PTT ve Tecesa'da direnen işçiler yol gösteriyor", "Sermayenin saldırılarına ve sendikal bürokrasiye karşı örgütlü mücadeleye / Kurultay Hazırlık Komitesi" ve üzerinde taleplerin yer aldığı "İstiyoruz, alacağız" şiarlı ozalitle donatıldı.

Kurultay, sınıf mücadelesinde ölümsüzleşenlerin anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından **İşçi Kurultayları Hazırlık Komiteleri** tarafından hazırlanan sinevizyonun gösterimi yapıldı.

"Kölelik zincirini parçalayabiliriz!"

Sinevizyondan sonra **Kurultay Hazırlık Komitesi** adına bir açılış konuşması yapıldı. İşçilerin sermayenin yoğun saldırıları karşısında zorlu bir yaşam mücadelesi verdiği belirtilerek, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının her geçen gün daha da ağırlaştığı dile getirildi.

İşçiler olarak sadece ücretli kölelik düzenine son vermenin değil, içinde yaşanılan yoğun sömürü koşullarının bir nebze de olsa hafifletilmesinin yolunun da örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçtiği vurgulanarak bu ihtiyacın Bursa'da özellikle metal işçileri için çok daha yakıcı ve güncel olduğu ifade edildi.

MESS tarafından palazlandırılan Türk Metal çetesine yönelik söylenenlerin ardından metal işçileri için yapılan kurultay ihtiyacının nereden kaynaklandığı ifade edildi. Konuşmada Avrupa'da, Amerika'da ve daha birçok ülkede işçilerin en meşru ve insani talepleri için sokakları doldurduğu, Kuzey Afrika'da ve Ortadoğu'da yiğit Arap halklarının onyılların tiranlarını yerle bir ettiği belirtildi.

Metal işçilerinin konumu ele alındı

Kurultay Hazırlık Komitesi adına yapılan açılış konuşmasının ardından Bursa'da sektörün durumu ile ilgili bir sunum yapıldı. Yapılan sunumda Türkiye genelinde ve Bursa'da metal sektörünün kapitalist ekonomi içerisinde taşıdığı önem vurgulandı. Bu tablonun işçi sınıfının mücadelesi açısından yürütmesi gereken yolu da gösterdiği söylenerek metal sektöründe

örgütlenmenin ve mücadeleyi büyütmenin önemi ifade edildi.

Metal sektöründe çalışma koşullarının ve örgütlülük tablosunun da ele alındığı sunumda metal işçilerinin yaşadığı en yakıcı sorunlar sıralandı.

Metal işçilerinin örgütlülük tablosunda ise işçi sınıfının siyasal ve sendikal örgütlenme durumu ayrı ayrı ele alındı. Önce işçi sınıfının siyasal örgütlülüğündeki zayıflığın birçok sorunun temelini oluşturduğu vurgulandı. Sonrasında ise Türkiye'de sendikal örgütlülük oranları ifade edildi. Bursa'da metal sektöründe Türkiye ortalamasının üzerinde bir sendikal örgütlülük bulunduğu ancak bunun sermaye sınıfının Türk Metal çetesi üzerinden bilinçli bir tercihi olduğu vurgulandı.

İşçiler kürsüde

Kurultayın ikinci bölümünde kurultay kürsüsünde metal işçileri mücadele deneyimlerini ve çözüm önerilerini paylaştılar.

Bu bölümde ilk olarak **SCM İşyeri Baştemsilcisi Ferdi Bayram** söz aldı. Bayram konuşmasında, kendilerini greve götüren süreci ve bu süre içerisinde yaptıklarını anlattı. SCM işçilerinin kendilerine yakışır bir anlaşmaya imza atmaya hazırlandıklarını belirterek "İşverenler grev taraftarı değil. Biz grev dediğimiz için Türk Metal'in imza attığı anlaşmanın üç katını bize verdi." dedi.

Renault ve Tofaş gibi büyük fabrikalardan işçilerin böyle etkinliklerde daha çok olmaları gerektiğini belirterek saldırıların devam edeceğini ifade etti. Konuşmasında Türk Metal'i de teşhir eden Bayram "Amacımız Türk Metal'in tabanının gelip Birleşik Metal'e geçmesi değil, Türk Metal üyelerinin mücadele etmesi ve sözleşmelerin daha iyi yerlere gelmesi." dedi.

Ardından **Metal İşçileri Birliği (MİB)** adına bir konuşma yapıldı. Yaklaşık bir buçuk yıl önce İstanbul'da yapılan benzer bir kurultayla metal işçilerinin karşılaştığı sorunların, mücadelenin ve örgütlenmenin önündeki engellerin tartışıldığı, sonucunda da öncü metal işçilerinin bağımsız bir taban örgütlülüğü yaratılması gerektiği fikrine varıldığı belirtildi.

MİB temsilcisi konuşmasında sendikaların genel kurullarının yaklaştığını hatırlatarak şunları söyledi: "Bir kez daha mücadelemizin ve örgütlenmemizin önündeki engelleri tartışmaya açacak, sendikalarımızın

gerçek birer sınıf örgütü olarak rollerini oynayabilmeleri için mücadele etmeye devam edeceğiz. Bunun için ise öncelikle tüm fabrikalarda bağımsız işyeri komitelerinin kurulmasını esas alacağız. Ben, buradan sizleri de bu mücadeleye katılmaya, fabrikalarınızda bağımsız işyeri komitelerinizi kurmaya, bunun bir parçası olarak **Metal İşçileri Birliği**'ne destek olmaya ve sahip çıkmaya çağırıyorum"

Konuşmanın ardından bir **Tofaş işçisi** Türk Metal ve Bursa'daki metal işçilerinin 1998 yılında yaşadığı deneyim üzerine bir anlatım yaptı. '98 yılındaki eylemlere kadar metal işçilerinde büyük bir rahatsızlık olduğunu, '94 ve '96 çıkışlarıyla metal işçilerinin bu rahatsızlıklarını gösterdikleri ancak '98'de imzalanan anlaşmanın ardından bir öfke patlaması yaşandığını ifade etti. Renault işçilerinin çaktığı kıvılcımın kulaktan kulağa yayıldığı, önce fabrikanın ardından da ana yolun işgal edildiğini hatırlattı. Tofaş işçilerinin kendi içerisindeki örgütsüzlükleri nedeniyle Renault işçilerinin kıvılcımına karşılık veremediklerini ve bunun da büyük bir eksiklik olduğunu belirtti.

Tofaş işçisinin ardından **Ontex ve KDS'den direnişçi işçiler** kurultay kürsüsüne direnişlerinin solugunu taşıdılar. Yaşadıkları süreci ve deneyimlerini aktaran Ontex direnişçisi, sendikal bürokrasiye karşı verdikleri mücadeleyi anlattı. Tüm işçilere taban örgütlülüklerini oluşturma çağrısında bulunarak konuşmasını bitirdi.

Sendikalaşma çalışmaları nedeniyle işten atılan **KDS işçisi** de bir konuşma yaptı. Konuşmasına KDS ile ilgili bilgi vererek başladı ve yaşadıkları süreci anlattı. Örgütlenme çalışması yaparken karşılaştıkları zorlukları, Birleşik Metal'in aldığı zayıf tutumu, işten atma saldırısı karşısında başlayan direnişi ve patronun işçileri Türk Metal'e götürüşünü aktararak deneyimlerini paylaştı.

Kurultayda ayrıca **İzmir Konak Belediyesi**'nde direnişte olan işçilerin gönderdiği mesaj okundu.

"Sınıfın öncüsüyle buluşması gerekiyor"

BDSP adına yapılan konuşmada kurultayların dünyada ve Türkiye'de önemli gelişmelerin yaşandığı bir döneme denk düştüğü ifade edildi. Avrupalı işçi ve emekçilerin bu saldırılara karşı mücadele ettiği hatırlatılarak Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki emekçi halk ayaklanmalarının önemine vurgu yapıldı. Türkiye'de de direnişlerin arttığına ve metal grevinin yarattığı havaya değinilerek 1 Mayıs'ın işçi sınıfının ve emekçi halkların yarattığı atmosfer ile karşılanacağı belirtildi.

Örgütsüz bir fabrikadan katılan işçilerden biri söz alarak kendi fabrikalarındaki gelişmeleri anlattı. Birkaç ay önce yaptıkları yemek boykotunu anlatarak bunun sıradan bir tepki olmadığını, yemek boykotunun son dönemde artan direniş rüzgârlarının etkisiyle oluştuğunu belirtti.

KHK'dan bir metal işçisi ise yaptığı konuşmada işçilerin yalnızca ücret için mücadele etmemesi gerektiğini vurguladı. İşçi sınıfının dar ekonomik taleplerle sınırlı olan ufkunu genişletme görevine işaret etti.

Gıda sektöründe çalışan ve örgütlü oldukları sendikaların işyeri temsilciğini yürüten bir işçi de sendikada yaşadıkları durumdan örnekler anlattı.

Son olarak söz alan **grevdeki Asemat işçisi** de yaşadıkları grev deneyimi üzerinden taban örgütlülüklerinin önemini ifade etti.

Konuşmaların ardından metal işçilerinin mücadele ihtiyaçları çerçevesinde yapılacak etkinliklerin devam edeceği ve tüm metal işçilerinin bu tür etkinliklere katılması gerektiği hatırlatılarak kurultay sona erdirildi.

Kartal-Tuzla OSB İşçileri Kurultayı: Tabanı örgütlenme çağrısı

Kartal ve Tuzla OSB İşçileri Kurultayı, 80 işçinin katılımıyla TMMOB Kartal Temsilciliği'nde coşkulu bir atmosferde gerçekleştirildi. Salonun girişine direnişçi işçilerin yer aldığı bir fotoğraf sergisi açıldı. Direnişçi işçilerinin kürsüsü haline gelen kurultayda sınıfın yaşadığı sorunlar ve mücadele yöntemleri ele alındı.

Sınıfın örgütsel sorunlarının dışında kurultayda, 1 Mayıs, seçimler, Libya'ya emperyalist müdahale, Ortadoğu ve Kuzey Afrika halklarının isyanı başta olmak üzere siyasal süreçler hakkında da değerlendirmeler yapıldı. Direnişleri süren **Ontex, PTT ve Kampana Deri** işçileri direnişleri hakkında bilgi verirken, emek dostlarını desteğe çağırdılar. Ayrıca sermayenin kölelik dayatmalarına karşı geçmiş dönemlerde mücadele bayrağını yükselten Rimaks, KDS, TEKEL ve Telekom işçileri de kurultayda deneyimlerini paylaştılar.

Mücadele hattı oluşturmak gerekiyor!

Kurultay açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada, kurultayın asıl amacının, sorunları tekrar etmek değil, bilinen sorunlar karşısında bir mücadele hattı oluşturmak olduğu vurgulandı.

Komünist işçi Alaattin Karadağ şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde hayatlarına kaybedenler için bir dakikalık saygı duruşunun ardından "Geçmiş aşarak geleceği kazanacağız" isimli sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyon işçiler tarafından ilgiyle izlendi, kurultay boyunca yapılan konuşmalarda sinevizyonda yer alan vurgulara değinildi.

Gösterimin ardından BDSP tarafından hazırlanan, "İşçi sınıfının toplumsal konumu ve tarihsel devrimci misyonu" tebliği okundu.

Tebliğin ardından direnişçi Konak Belediyesi taşeron işçilerinin kurultaya gönderdiği mesaj okundu.

Ardından Kartal Kurultay Hazırlık Komitesi'nden bir işçi tarafından "taban örgütlülüğü" tebliği sunuldu. Taban örgütlülüklerinin, her şeyden önce işçilerin doğal birleşme eğilimine karşılık düştüğü belirtildi. İhtiyaca yanıt verebildikleri ölçüde yaşadıkları söylenerek esas olanın örgütlenme bilinci, inisiyatifi ve geleneği olduğu ifade edildi.

Taban örgütlülüklerinin biçimini ve niteliğini belirleyen sınıf hareketinin o anki ihtiyaçları, sınıfın mücadele gücü ve kapasitesi olduğu vurgulandı.

ÇEL-MER ve Ontex işçilerinin deneyimlerinden örnekler verilerek sunum güçlendirildi. Sunum, öncü ve devrimci işçileri bir araya gelmeye, fabrikalarda taban örgütlenmelerini kurma çağrısıyla sona erdi.

Sendikal bürokrasi tartışıldı

Sendikal bürokrasi ve işyeri komiteleri üzerine hazırlanan tebliğde ise sendikal bürokrasinin gelişim ve

şekilleniş süreçlerine, bunların yasal zemindeki dayanaklarına vurgu yapıldı. Bugün geline yerde tüm sendikalara hakim olan bir bürokratik anlayış olduğu bunun çözümü için sendikal demokrasinin oturtulması gerektiği anlatıldı. Bunun zemininin ise ancak işyeri komitelerinin güçlendirilmesiyle ve demokratik işleyişi önüne koyan bir sendikal anlayışla sağlanabileceği vurgulandı.

Sendikal bürokrasi tebliğinin ardından **Sosyalist Kamu Emekçileri**'nin kurultaya gönderdiği mesaj okundu.

"İşçilerin ve devrimci öncü işçilerin birliği sorunu" başlıklı tebliğde ise yaşanan sorunların tüm işçi sınıfının sorunu olmasına karşın çözümün bireysel olarak arandığı ya da tekil fabrikalara sıkıştığı ifade edildi.

Tuzla OSB KHK adına havzanın sorunları ve özellikleri üzerine bir tebliğ sunumu gerçekleştirildi. Bu tebliğin de sözlü aktarım tarzıyla sunulması ilgiyi toparlayan bir rol oynadı.

Bu tebliğin ardından Tersane İşçileri Birliği tebliği sunuldu. Bu tebliğ ile havzanın detaylı bilgisi kurultaya katılanlara sunuldu. Tersane işçilerinin temel mücadele taleplerinin okunmasıyla sunum bitirildi.

Söz direnişçi işçilerde...

Kurultaya direnişte olan Kampana Deri işçileri mücadele soluklarını taşıdılar. **Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay** da bir konuşma gerçekleştirdi.

Tay konuşmasına deri sektörünün 1992'de Kazlıçeşme'den Tuzla'ya geçiş sürecini ve baskıları anlatarak başladı. Bölgede sürmekte olan Kampana Deri direnişi hakkında bilgilendirme yaptı. Direnişler ve sendikaların mücadeledeki önemine vurgu yaptı. Kampana Deri ve TEKEL sürecinde yaşanan olumsuz örneklere değinerek dayanışmanın önemini belirtti.

1 Mayıs'a da değinen Tay, Taksim'in lütufla değil mücadele ederek kazanıldığını ifade ederek, Desa, Grup Suni Deri ve Yeşil Kundura'da devam eden direnişlere destek istedi. Binali Tay'ın yaptığı konuşmanın ardından **TEKEL direnişçisi Metin Arslan** bir konuşma gerçekleştirdi. TEKEL'de özelleştirme sürecine değinen Arslan, TEKEL'de yaşanan sendikal ihaneti anlattı. TEKEL işçisinin yaptığı konuşmanın ardından divan, ÇEL-MER'de yaşanan süreçle ilgili kurultaya katılanları bilgilendirdi ve herkesi ÇEL-MER'e sahip çıkmaya çağırdı.

PTT direnişçisi Rıza Soylu ise Türkiye'de taşeronlaştırma gerçeğinin arka planını örneklerle anlattı. Taşeronlaştırmaya karşı mücadele ettiklerini vurgulayan Soylu, bu süreçte kimin sınıfın dostu, kimin düşmanı olduğunu çok iyi gördüklerini belirtti.

Soylu konuşmasını 23 Nisan'da gerçekleştirilecek olan direnişçi Ontex, PTT ve ÇEL-MER işçileriyle

dayanışma etkinliğine katılım çağrısı yaparak sonlandırdı.

Direnış süreci ve yapılan tüm eylemlerin sonucunda taban örgütlülüğünün ne kadar önemli olduğunu anladıklarını söyleyen **Ontex işçisi Hasan Ulaş Ekelik**, direnişleri ortaklaştırmak gerektiğini vurgulayarak, birlikte mücadeleyle kazanılacağını hatırlattı. Ontex işçisi de 23 Nisan'da gerçekleştirilecek etkinliğe çağrı yaparak konuşmasını sonlandırdı.

Kurultayın ilk bölümünün son konuşmasını **ÇHD İstanbul Şube Yönetim Kurulu üyesi Zeycan Balcı Şimşek** yaptı. "Haklarımız ciddi bir şekilde gasbediliyorsa artık direnme, fiili mücadele haktr" diyen Şimşek, ÇEL-MER, Mutaş ve UPS'den edinilen pratiklerin başarının direnmekten, fiili mücadeleden geçtiğini gösterdiğini vurguladı. Şimşek'in ilgiyle dinlenen konuşmasının ardından kurultayın birinci bölümü sona erdi.

İkinci bölümde ilk konuşmayı **Eğitim Sen 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Aydoğan** yaptı. Kurultayı selamlayarak konuşmasına başlayan Aydoğan, KESK'in çıkış noktasının fiili meşru mücadele ve geleneksel sendikal anlayışın eleştirisi olduğunu ifade etti. Aydoğan, artık güvenceli çalışanlarla sendikal mücadelenin sınırlılıkları olduğunu ve ancak güvenceli, güvencesiz ve işçilerle birlikte mücadele yürütmek gerektiğini ifade etti. Aydoğan, önümüzdeki dönem birleşik mücadeleye, birleşik bir işçi hareketine ihtiyaç olduğunu söyledi.

BDSP adına yapılan konuşmada, 1 Mayıs ve seçimlere değinildi.

UPS işçisi ise yaptığı konuşmada, suçu tek başına sendikal bürokrasiye atmanın doğru olmadığını, suçun işçilerde olduğunu söyledi. Önce işçilerin bilinçlenmesi gerektiğini söyleyen UPS işçisi, işçilerin komiteler kurarak sendikaların aldığı kararları denetlemesi gerektiğini vurguladı.

Birleşik Metal-İş üyesi bir metal işçisi 21 yıl sonra gerçekleşen grev sürecini değerlendirdi, geline yerde ek protokollerle sürecin bitirilmeye çalışıldığını ama grev sürecinin işçiler üzerinde olumlu etkiler bıraktığını söyledi.

Bir **belediye işçisinin** torba yasayı anlatan konuşmasının ardından **Ekim Gençliği** temsilcisine söz verildi. PTT, ÇEL-MER ve Ontex işçilerinin yollarını aydınlattığını söyleyen Ekim Gençliği temsilcisi, kurultayların kendileri için önemine dikkat çekti.

BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan ise, 5 yıldır tersanede çalıştığını ve bu süreç boyunca 70 işçinin öldüğünü belirtti. Kızılaslan, işçilerin temel sorununun birlikte mücadele etmemesinden kaynaklandığını söyledi.

KDS işçileri adına yapılan konuşmada ise yaptıkları çok basit hatalardan kaynaklı yenildiklerini söyledi. Kapı önündeki saldırılara da değinen direnişçi işçi mücadelelerinin bitmediğini ifade ederek konuşmasını sonlandırdı.

Kurultayda son olarak **Emekli Sen Kartal Şube Başkanı Yılmaz Gündoğdu** bir konuşma yaptı. Süren direnişlere değinen ve mücadelelerin birbirinden etkilendiğini ifade eden Gündoğdu devrimci partinin önemine vurgu yaptı.

Kurultayda 21 Nisan'da Bakırköy Adliyesi'nde gerçekleştirilecek olan Alaattin Karadağ'ın duruşmasına çağrı yapıldı.

Ontex direnişiyile dayanışma eylemi

Kurultayın ardından Üsküdar Caddesi trafiğe kapatılarak bir eylem gerçekleştirildi. Bankalar Caddesi'nde bulunan Burger King önüne gelinerek, Burger King'e boykot çağrısı yapıldı.

Burger King'in kapısı kapatılarak, çevrede bulunanlara Ontex ürünlerini almama ve Burger King'i boykot etme çağrısı yapıldı. Mağaza sahibinin girişi açma girişimi boşa düşürüldü. Eylem bitimine kadar mağazaya giriş engellendi.

Küçükçekmece İşçi Kurultayı: “Kritik halka taban örgütlenmesi!”

II. Küçükçekmece İşçi Kurultayı Şen Düşün Salonu’nda bölgedeki öncü, duyarlı ve devrimci işçilerin katılımıyla gerçekleşti. Kurultayda biraraya gelen onlarca işçi, sınıf hareketinin bugün yaşamış olduğu tikanıklığı aşmak ve bir mücadele hattı oluşturmak için sorumlulukları ortaya koyan canlı tartışmalar sonucunda bir dizi kararlar aldılar.

Kurultay öncesi yürüyüş

Küçükçekmece KHK tarafından kurultay öncesinde bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşe direnişçi Ontex ve PTT işçileri de katıldı. “Direnişçi işçilerin yolundan kurultaya!” şiarının taşındığı pankartın arkasında yürüyen işçiler bir yandan kurultay çağrısı yaparken bir yandan da sermayenin saldırıları ve sendikal ihanet karşısında tok ve güçlü bir ses yükselteceklerini, direnişlerini kararlılıkla sürdüreceklerini haykırdılar.

Açılış konuşmasında, kurultayların sınıfın örgütlülüğünü ve birliğini yaratma noktasında taşıdığı öneme değinildi. Sinevizyon gösteriminin ardından divan oluşturularak tebliğler bölümüne geçildi.

Metal sektöründe durum ve sorumluluklar

Metal işçileri adına sunulan tebliğde ilk olarak metal sektörünün Türkiye ekonomisi üzerindeki yeri ve durumundan bahsedildi. Küçükçekmece bölgesi açısından metal sektörü ve çalışma koşullarına değinildi. Düşük ücretler, fazla mesailer, hak gaspları ve bir dizi sorun dile getirildi. İkitelli OSB ve DSS üzerinden sektörün sorunları ve bu sorunları çözme koşulları sorgulandı.

Tebliğin son bölümünde ise çözüm yolları olarak metal işçilerine örgütlülük ve mücadele kapasitesinin artırılabilmesi açısından bölge işçilerine yönelik sistematik bir faaliyetin örgütlenmesi ve bunun sadece işyerlerindeki sorunlara karşı mücadele etmeye yönelik bir çağrı değil aynı zamanda siyasal ve toplumsal sorunlara ilişkin bağımsız sınıf tutumları alınabilmesi çağrısıyla birleştirilebilmesinin önemine vurgu yapıldı.

Tekstil İşçileri Birliği’ni kurma çağrısı

İkinci olarak tekstil işçileri adına tebliğ sunumu gerçekleştirildi. Tebliğde bölgenin tablosu detaylı olarak

aktarıldıktan sonra sektördeki temel sorunlar örneklerle güçlendirildi. Düşük ücretler, fazla mesailer, hakaret, küfür, yevmiyecilik, kaçak-kayıtdışı çalışma; bölgedeki tekstil fabrikalarında temel sorunlar olarak saptanırken, tebliğin ikinci bölümünde sendikaların (Teksif) sergilediği pratikler ve sınıf mücadelesine bakışları irdelendi. Sendikal ihanet çizgisine bir kez daha vurgu yapıldıktan sonra bölgedeki mücadele deneyimleri paylaşıldı. Tebliğin son bölümünde ise sorunların çözüm yollarını bulma noktasında birlik ve örgütlenme vurgusuna yer verildi.

Bölgede örgütlenme sorunu

Üçüncü olarak bölgenin sosyo-ekonomik yapısı hakkında bilgi veren ve örgütlenmeyi tartıştıran bir tebliğ sunuldu. Tebliğde bölgenin yerleşim alanı olduğu kadar sanayi havzası da olduğu, bölgedeki büyük işletmelerin kentsel dönüşüm kapsamında diğer havzalara taşınması sonucunda bölgede hakim üretim şeklinin fason olduğu ve bir dizi büyük işletme alanının da kapandığı vurgulandı. Tebliğin ikinci bölümünde sanayi siteleri ve bölge ekonomisinde tuttuğu yer açısından sayısal veriler sunuldu. Tebliğin sonuç kısmında ise sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanet çizgisine karşı işçilerin tek alternatifinin birlikler ve taban örgütlülükleri olduğu vurgulandı.

Sorunlar tartışıldı

Serbest kürsüde ilk olarak konuşan **tekstil işçisi**, asıl sorunun işçilerin kendinde olduğunu, sorunlar kavranır ve çözme noktasında adımlar atılırsa örgütlülüklerin de hayata geçirileceğini belirterek sorunların da bu yolla çözüleceğini dile getirdi.

Bir metal işçisi ise, geçmiş mücadele deneyimlerinden bahsederek kararlı ve militan tutumun en basit ekonomik sorunlarda da en siyasal sorunlarda da taşınması gerektiğinin altını çizdi. Eski DESA direnişçisi **Emine Arslan** da işçilerin arasındaki ihanetçilere karşı sert ve tok bir tutum sergilenmesi gerektiğini ancak bu şekilde biraraya gelinebileceğini söyledi. Son olarak ise Esenyurt KHK temsilcisi kurultayı selamlayan, öncü işçi kimliği ve işçileri kendi zeminlerinde dahi örgütlenme imkânların olduğuna dair bir konuşma yaptı.

Komitelerin önemi

Kurultayın ikinci bölümü “Taban örgütleri, işyeri komiteleri” tebliğinin sunumuyla başladı. Tebliğin sunumunu Ontex direnişçisi yaptı. Tebliğin ilk bölümünde komitelerin önemi ve niçin komitelerde örgütlenilmesi gerektiği üzerine bir değerlendirme yapıldı. Tebliğin 2. bölümünde komitelerin teknik ve taktik anlamda nasıl işletilebileceği ve komiteleri kurmanın önündeki engeller ve işleyişler hakkında vurgular yapıldı.

Kurultay divanı bölgede sürmekte olan Ontex direnişini sahiplenmenin anlamı ve önemi üzerine tamamlayıcı bir konuşma yaptı. Ardından başta tekstil işçileri olmak üzere çeşitli iş kollarından işçiler söz aldı.

Özellikle bölgede önemli bir yer tutan **Hey Tekstil işçilerinin** yapmış olduğu konuşmalar dikkat çekici ve etkileyiciydi. Hey Tekstil patronunun ikiyüzlülüğünü teşhir eden işçiler “bu zalimlere nasıl dur diyebiliriz” diyerek örgütlenmeye ve birliğe olan ihtiyacı açıkça dile getirdiler. 1 Mayıs’ta Taksim’de olacaklarını ifade ettiler.

Ayakkabı sektöründe çalışan bir işçi de bu tip toplantıları düzenli yapmak gerekliliğini ifade etti.

PTT direnişçisi yapmış olduğu konuşmada süreçlerini anlattı.

İşçilerin yapmış olduğu tartışmaların sonucunda divana şu önergeler sunuldu.

1- 1 Mayıs’ın devrimci özünü uygun ve kitlesel bir şekilde kutlanılması için 1 Mayıs’a kadar 1 Mayıs hazırlık komiteleri kurulsun ve 1 Mayıs gündemli fabrika toplantıları yapılsın.

2- Sermaye sınıfının saldırılarına karşı 1 Mayıs’ta güçlü bir yanıt verebilmek, sürmekte olan direnişlerle dayanışmayı büyütmeğe geçer. Bu yüzden de 23 Nisan’da düzenlenecek “Direnişçi İşçilerle Dayanışma Gecesi’ne” güçlü bir katılım sağlansın. Ön sürecindeki çalışmalar etkin bir şekilde desteklensin.

3- Bölgemizde kurulu olan Küçükçekmece İşçi Platformu çalışmalarını bir süredir ağır aksak yürütmektedir. Bölgemizdeki sınıf hareketinin bir ihtiyacı olan platform çalışmalarını güçlendirelim.

4- Kurultay sonrası süreçte bölgemizdeki geniş işçi bölüklerini çalışmanın bir parçası yapmak ve karşılıklı iletişimi güçlendirmek için düzenli işçi toplantıları organize edilsin.

5- Bölgemiz Küçükçekmece’de olduğu gibi İstanbul’un farklı bölgelerinde düzenlenen yerel işçi kurultayların merkezileşmesi ve güçlendirilmesi için İstanbul İl Kurultayı çalışmaları başlatılsın.

6- Tekstil işçilerinin birliğini sağlamak hedefli Tekstil İşçileri Birliği çalışmaları başlatılsın.

7- Emek mücadelesi ile onur mücadelesinin bağı önümüzdeki süreç içerisinde en iyi şekilde kurulmalıdır. Ayrıca mücadele içerisinde sınıfına ihanet eden işçilere gerekli yanıt yine işçiler tarafından verilmelidir.

8- İşçiler fabrikada ve atölyelerde sınırlı paydos ve yemek saatleri olmasından kaynaklı örgütlenemiyorlar. Bu yüzden fabrika dışında da görüşebilmek ev toplantıları yapmak ihtiyacı vardır.

BDSP adına yapılan konuşmada ise, hareket etmeye ekonomik bir tepkiyle başladığı ve bu başlangıcın siyasal bir hareketin başlangıcı olduğu vurgulandı.

Ortadoğu’da Tunuslu bir emekçinin yaktığı ateşle tüm coğrafyayı isyan ve direniş dalgasının sardığından bahsederek isyanların önemli bir yerde durmasıyla beraber bir komünist sınıf önderliğinden yoksun olmasına dikkat çekti. Konuşmada ayrıca seçim oyunu ve düzenin teşhiri yapılarak işçiler politik mücadeleye çağrıldı.

Kurultay divanı son olarak yapılan tartışmaları özetleyen ve sorumlulukların altını bir kez daha çizen bir konuşma yaparak kurultayı sonlandırdı. Kurultaya yaklaşık 70 işçi ve emekçi katıldı.

Tunus ve Mısır: Devrim

“Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadele dönemine girdiklerinin, proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur...”

(TKİP I. (Kuruluş) Kongresi Bildirisi, Kasım 1998)

“İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek, yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye’de de...”

(TKİP III. Kongresi Bildirisi, Kasım 2009)

“Büyük Ortadoğu”da büyük bir toplumsal sarsıntı yaşanıyor. Halklar çürümüş rejimlere ve onları simgeleyen diktatörlere karşı ayağa kalkıyorlar. Sömürüye, yoksulluğa, işsizliğe, aşağılanmaya, köleliğe, hiçe sayılmışlığa, emperyalizme uşaklığa isyan ediyorlar. Tunus’ta ve Mısır’da diktatörler devrildi, tüm ötekilerse benzer bir akibetin korkusunu yaşıyorlar. Başta Yemen olmak üzere bir dizi ülkede sürmekte olan kaynaşmalar bu korkuları besliyor ve büyütüyor.

Emperyalist koalisyonun bu ülkede gerici bir iç savaş biçimini alan gelişmeleri bahane ederek Libya’ya yaptığı haydutça müdahale halen Ortadoğu’daki büyük toplumsal fırtınayı gölgelemiş, hızını kesmiş ve bir ölçüde de lekelemiş bulunmaktadır. Fakat bu hiçbir biçimde geniş kitlelerin muazzam inisiyatifi ile özellikle Tunus ve Mısır üzerinden kendini gösteren büyük toplumsal sarsıntıların önemini ve halen sürmekte olan etkisini azaltmamaktadır. Sarsıntı halen de sürdürmekte,

olup bitenlerin açıklık kazandırdığı dersler ise tüm yakıcılığını korumaktadır.

Haftalar boyunca tüm dünyada dikkatler, Tunus ve Mısır’da patlak veren ve sarsıntıları öteki Arap ülkelerinde yankılanan muazzam halk hareketleri üzerinden “Büyük Ortadoğu”ya odaklandı. Siyasal yaşamda etkin ve taraf olan hemen herkes, Tunus ve Mısır’daki halk ayaklanmalarını, bunlardan hareketle Ortadoğu’da başgösteren büyük toplumsal kaynaşmayı değerlendirdi, kendince anlamlandırmaya çalıştı. Bunu herkesten daha çok, daha büyük bir dikkatle ve özenle yapması gerekenlerse doğal olarak dünyanın devrimcileridir, özellikle de her ülkenin proleter sınıf devrimcileri olarak komünistleridir. Zira dünya genelinde olayların akışı devrimcilerin tarih sahnesinin önplanına yeniden geçecekleri bir dönemin yaklaşmakta olduğunu göstermektedir. Geride kalan on-onbeş yıllık zaman dilimi içinde kendisini önceleyenlerle birlikte Tunus ve Mısır’daki son halk ayaklanmaları, onların sürmekte ve yayılmakta olan sarsıntısı, her şeyden çok bunun bir göstergesi ve yeni bir doğrulanması anlamına gelmektedir.

Tunus ve Mısır’daki halk ayaklanmaları üzerinden bu ülkelerde ve Ortadoğu’da olayların bugünkü ve yakın gelecekteki seyri üzerine özgün analizleri gönül rahatlığı içinde bu ülke ve bölge uzmanlarına bırakabiliriz. Biz komünistlerse kendi payımıza bu özgün deneyimlerden daha genel sonuçlar çıkarmaya, olayların marksist devrim teorisini doğrulayan, besleyen ve devrimci pratiğe ışık tutan yönleri üzerinden yoğunlaşmaya bakmalıyız. Bu sosyal sarsıntıların gerisindeki tarihi eğilimleri ve temel dinamikleri anlamalı, bu çerçevede dünyanın girmekte olduğu, tarihsel ölçülerle alındığında gerçekte girmiş de bulunduğu yeni dönemi kavramalı ve patlak vermekte olan her kitle hareketini, isyanı, ayaklanmayı ve devrimi de bu gözle değerlendirmeliyiz. Bu büyük kitle fırtınalarından, olayların onları izleyecek seyrinden,

devrim ve devrimci sınıf mücadeleleri açısından öğrenilecek ne varsa özellikle onun üzerinde durmalıyız. Sözün kısası, siyasal gözlemciler olarak değil gerçek devrimciler olarak davranmalı; aslolanın, dünyayı anlamak ve yorumlamak değil, fakat tam da değiştirmek olduğunu, geleceğin büyük devrimci değişimlerinin ilk işaretleri niteliğindeki bu olayları ele alırken de önemle akılda tutmalıyız.

Devrimci olmayan, dahası her gerçek devrime tüm benliği ile karşı olan hemen herkesin neredeyse ortaklaştığı nitelemeden farklı olarak, biz komünistler, başından beri olup bitenleri siyasal sınırlarda bile bir “devrim” olarak nitelemedik. Üstelik bu, aynı zamanda Tunus ve Mısır’da ayağa kalkan kitlelerin ve onların ileri öncü kesimlerinin de paylaştığı bir niteleme olduğu halde. Ama bu, Tunus ve Mısır’daki büyük toplumsal sarsıntıların, milyonlarca insanı kapsayan bu halk ayaklanmalarının, devrim teorisi ve devrime hazırlık pratiği açısından taşıdığı büyük önemi hiçbir biçimde azaltmamaktadır.

Emperyalist medyanın başını çektiği her biçimiyle burjuva propagandası, tam da bu halk ayaklanmaları devrime büyümeden kontrol edilebildikleri içindir ki, onları “devrim” olarak niteleme ataklığı, rahatlığı ve cömertliği gösterdi. Bu bize, bu büyük kitle hareketliliklerini, olumlu yönden ortaya koyduklarının yanısıra, onları devrime büyümeden alıkoyan yapısal zayıflıkları, yetersizlikleri ve eksiklikleri üzerinden de ele almak, devrim mücadeleleri için anlamlı olabilecek sonuçları aynı zamanda buradan çıkarmak gibi bir görevi özellikle yüklemektedir. Bu, Tunus ve Mısır’daki halk ayaklanmaları şahsında, başarılarından çok yetersizlikleriyle aydınlatıcı ve öğretici olan toplumsal olaylarla yüzyüze olduğumuz anlamına gelmektedir.

-I-

Yeni tarihsel dönem

1- Kapitalist dünya sistemi bugün her zamankinden çok daha fazla organik bir bütün oluşturmaktadır. Üretici güçlerin üretim süreçlerinin uluslararasılaşması üzerinden kendini gösteren muazzam gelişme düzeyinden tutun da, tüm dünyada uygulanmakta olan temel ekonomik ve sosyal politikaların belirli merkezlerden hazırlanıp dayatılmasına kadar, bunu hemen her alanda ve her düzeyde görmek mümkündür. Bu böyleyse eğer ki uzun zamandan beridir böyledir, bu durumda sistemin şu veya bu parçasındaki sözü edilebilir önemde hiçbir önemli olay ya da gelişme, sistemin genelindeki işleyişten, etken ve eğilimlerden bağımsız değildir. Söz konusu olan Tunus’tan başlayıp da tüm Ortadoğu’da sürmekte olan ve dünyanın geriye kalanı tarafından büyük bir ilgiyle izlenen büyük bir toplumsal sarsıntıysa eğer, bu söylenenler özellikle geçerlidir. Aynı geçerliliğe,

m için dersler... / 1

Tunus ve Mısır'daki halk ayaklanmalarına yolaçan büyük toplumsal hoşnutsuzluk ve öfke birikiminin, temelde, tam da emperyalist merkezlerden hazırlanıp tüm dünyaya dayatılan sosyal yıkım ve soygun politikalarının bir ürünü olduğu olgusu üzerinden de işaret etmek mümkündür.

Elbette bu türden büyük sosyo-politik olayları kendi özgünlüğü ve zenginliği içinde ele almak gerekir. Elbette her bir bölgenin ya da ülkenin kendine özgü koşullarını, dolayısıyla da buralarda patlak veren toplumsal olayların bu özgün koşullarla sıkı sıkıya bağını büyük bir dikkatle gözetmek gerekir. Ama bunu da, tam da sistemin toplamını kesen etkenler ve eğilimler üzerinden yapmak, dolayısıyla da olayların sistemin genelindeki akışı içinde ele almak ve anlamlandırmak gerekir. Zira tüm bu olayları temelde besleyen ve belirleyen, sistemin bütününe egemen olan genel etkenler ve eğilimlerdir. Sonuçta bunlar her bir ülkenin kendi özgün koşulları üzerinden yansıyor, dolayısıyla kendine özgü biçimler ve boyutlar kazanıyor olsalar da.

2- Bugünün dünyasına baktığımızda, etki ve sonuçları kendini tüm dünya üzerinden gösteren bir dizi temel önemde olguyla yüzyüze kalmaktayız. Bunlardan ilki, şu sıralar tüm kapitalist dünyayı pençesine almış bulunan ekonomik ve mali bunalımdır. İkincisi, ilkinde de bağlı olarak, dünya ölçüsünde gündün güne ağırlaşan ekonomik ve sosyal sorunlar yığıdır. Üçüncüsü, ABD hegemonyasındaki çözülme, buna bağlı olarak da kızışan emperyalist rekabet, artan silahlanma, tırmanan militarizm, yaygınlaşan emperyalist müdahaleler ve çoğalan yerel emperyalist savaşlardır. Ve dördüncüsü de, tüm bu sorunların, özellikle de sosyal sorunların ağırlaşması ve sınıf çelişkilerin keskinleşmesine bağlı olarak, son örneklerini Tunus, Mısır ve öteki Ortadoğu ülkeleri üzerinden gördüğümüz gibi, tüm dünyada proleter kitle hareketleri ve halk isyanları dalgasının büyüyen bir güç kazanmasıdır.

Bunlardan sonuncusu hariç diğer üçü, 1970'li yılların ortasında itibaren kendini gösteren süreçlerin ürünü, ifadesi ve bugüne uzantısıdır.

Kapitalist dünya ekonomisinin tümünü etkisi altına alan ekonomik bunalım, 1970'lerin ortasında patlak verdi ve zaman zaman çöküş işaretleri vererek, genel bir durgunluk hali içinde bugüne kadar devam etti. 2008'den beridir de bizzat sistemin kalbi olan ABD üzerinden yeniden ağırlaşmış bulunmaktadır. Etki ve sonuçları ise kendini bağımlı ülkeler üzerinden daha da yıkıcı biçimde göstermektedir.

Dünya ölçüsünde ekonomik-sosyal sorunlardaki sonu gelmez ağırlaşma ve çalışan yığınların kazanımlarının sistemli biçimde gaspedilmesi, otuz yıldır sürmekte olan kapitalist ekonomik bunalımla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Ekonomik bunalım 1970'li

yılların ortasında patlak verdi. Emperyalist metropoller de dahil tüm dünyayı kasıp kavuran neo-liberal saldırı ise kısa bir arayla 1980'lerin başında onu izledi. Tam da bunalımın faturasını çalışan yığınlara ödetmenin bir yolu olarak. Saldırı o zamandan bugüne kesintisiz biçimde devam etmekte kalmadı, '89 yıkılışının sağladığı yeni uygun koşullarda, yeni bir düzeye çıktı, yeni biçimler ve boyutlar kazandı. Emperyalist küreselleşme politikaları bunun ifadesi oldular. Böylece II. Dünya Savaşı'nı izleyen dönemde emperyalist metropollerde işçi sınıfını ve emekçileri dizginlemede önemli bir rol oynayan "sosyal devlet" in de sonu geldi. Kuşkusuz "sosyal barış"ın da.

ABD hegemonyasındaki sarsılmanın başlangıcı da aynı tarihi döneme denk gelmektedir. Vietnam yenilgisi, doların altına endekslili eşdeğer para birimi olmaktan çıkması, II. Dünya Savaşı'nın güçten düşürdüğü emperyalist güçlerin yeniden yükselişi, bunlara başkaları da eklenebilir, birarada bunun birer ifadesi ya da işareti oldular. Doğu Bloku'nun çökmesi ve Sovyetler Birliği'nin dağılması, başlangıçtaki aldatıcı görünümüne rağmen, gerçekte bu süreci hızlandırdı. ABD'nin 11 Eylül olaylarını bahane ederek gündeme getirdiği emperyalist müdahale ve savaşlar dizisi, bunun önünü almaya yönelik son bir girişimdi. Oysa bu hedeflenenin tam tersi sonuçlar yarattı; ABD hegemonyasındaki gerileme geri dönülmez bir hal aldı. Emperyalist dünyada hegemonya bunalımı açık bir olgu haline geldi. Bu durum halen ABD saldırganlığını azdırmakta, yerel emperyalist savaş ve müdahaleleri çoğaltmakta, tüm dünyada silahlanma yarışını ve militarizmi kışkırtmaktadır.

Geride bıraktığımız yıl içinde Akdeniz'in kuzeyinde Yunanistan'dan başlayıp Portekiz'e dek yayılan proleter kitle hareketleri dalgası kadar, girmiş bulunduğumuz yıl içinde Akdeniz'in güneyinde Tunus'tan başlayıp Mısır üzerinden

Yemen'e, Bahreyn'e, Suriye'ye ve Umman'a kadar yankılanan halk isyanlarını da besleyip mayalayan genel tarihsel zemin işte budur. Dünyanın hiçbir bölgesi ya da ülkesindeki hiçbir büyük toplumsal olayı bu uluslararası zeminin dışında kavramak olanağı yoktur. Tunus'ta yirmi küsur yıllık, Mısır'da ve Yemen'de otuz küsur yıllık diktatörlerden söz ediliyor. Ama işte bu diktatörler tam da bu aynı otuz yıllık dönemin ürünüdürler. Onların kendi ülkelerinde izledikleri politikalar burada sıralanan etmenlerle sıkı sıkıya ilişkilidir, temelde bunlar tarafından belirlenmiştir. Bu konuda, Tunus ve Mısır'da son yirmi yıldır kesintisiz biçimde IMF ve Dünya Bankası reçetelerinin uygulandığını, uygulayanınsa bugünkü öfke patlamasının hedefi olan diktatörler olduğunu söylemek bile yeterlidir.

3- Kapitalist dünya ekonomisinin bugünkü büyük bunalımının patlak vermesine, kapsamlı ve çok boyutlu bir neo-liberal saldırının bunu izlemesine ve emperyalist dünyadaki hegemonya krizinin ilk belirtilerine sahne olan o aynı 1970'li yıllar, dünya tarihi açısından temel önemde bir başka gelişmeye daha tanıklık etti: Dünya ölçüsünde devrim dalgasının hızla düşmesine, bu açıdan II. Dünya Savaşı'nı izleyen özel bir tarihi dönemin kapanmasına.

Vietnam ulusal kurtuluş savaşının 1970'li yılların ortasına denk gelen zaferi, II. Dünya Savaşı'nı izleyen büyük devrimci sarsıntının doruğu olmuştu. Bu tarihten sonra dünya genelinde devrim dalgası hızla düşmeye başladı. 1979'da kısa aralıklarla gerçekleşen İran ve Nikaragua devrimleri ile birlikte bu tarihi dönem fiilen geride kaldı.

1980'lere doğru devrim dalgasının hızla düşmesi, neo-liberal ekonomik-sosyal saldırıya dayanan büyük bir siyasal gericilik döneminin de başlangıcı oldu. ABD'de Reagan, Büyük Britanya'da Thatcher ve Almanya'da Kohl hükümetleri, bu siyasal gericiliğin emperyalist metropollerde sembolleşen temsilcileri oldular. Dünyanın geriye kalanına olduğu kadar kendi ülkelerinin emekçilerine de büyük ekonomik-sosyal faturalar ödettiler. Türkiye de içinde bir dizi ülkede faşist baskı rejimleri ile halk hareketleri ezildi ya da dizginlendi. Özellikle Latin Amerika'da, kitle hareketleri ile devrimci gerilla hareketlerini ezmek üzere, "düşük yoğunluklu savaş" adı altında her türden kirli ve kanlı operasyon sınırsızca uygulandı. '89 çöküşüye bu gericilik dalgasına politik ve moral açıdan yeni bir güç ve ivme kazandırdı.

Fakat öte yandan, ekonomik bunalımın sonu gelmeyen faturasını işçi sınıfına ve halk hareketlerine ödetmek anlamına gelen bu kapsamlı neo-liberal saldırı, dünya ölçüsünde sosyal sorunları da görülmemiş ölçülerde ağırlaştırdı. Bu da zaman içinde ve dipten dibe emekçi kitlelerin büyük hoşnutsuzluğunu mayaladı. Sosyal kutuplaşmanın muazzam boyutlarda büyümesi ve sınıf çelişkilerinin

sürekli biçimde keskinleşmesi anlamına gelen bu sürecin, emekçi kitlelerin ve ezilen halkların yeniden sahneye çıkışını hızlandırması kaçınılmazdı ve öyle de oldu. Daha '80'li yılların sonunda, Türkiye de içinde bir dizi ülkede önemli işçi ve halk hareketleri kendini gösterdi. '89 çöküşünün özel bir güç kazandırdığı gerici dalgası bunda geçici bir kırılma yaratsa da olaylar bunun çok sürmeyeceğini kısa zamanda gösterdi. Ve 1994'te girilirken Meksika'da gerçekleşen Chiapas köylü ayaklanması, adeta yeni bir dönemi müjdeledi. İzleyen yıl içinde Avrupa'da, özellikle de Fransa'da ciddi boyutlarda bir işçi hareketi dalgası yaşandı. Aynı yıllarda bu Latin Amerika'da adeta süreklileşmiş bir hal aldı ve daha sonra yer yer halk isyanlarına doğru büyüdü. Asya'da özellikle Güney Kore'de kitlesel ve militan bir işçi hareketi kendini gösterdi ve Nepal'de daha sonra devrime doğru büyüyecek bir devrimci gerilla hareketi ortaya çıktı.

Ve bu sürecin bir yerinde, Mart 1997'de, komünistler, "*Proleter Hareketin ve Halk İsyanlarının Yeni Dönemi*" başlığı altında, şu temel önemde değerlendirmeyi yaptılar: "*Dünya ölçüsünde proleter kitle hareketinin büyüyeceği ve isyanlara varan halk hareketlerinin çoğalacağı bir döneme girmiş bulunuyoruz. '90'lı yıllara 'tarihin sonu' üzerine gurültülü bir emperyalist propaganda ile girmiştik. Oysa daha birkaç yıl sonra, 1994 yılının ilk günü Chiapas'ta patlak veren halk isyanı, tarihin yeni bir sayfasının açılmakta olduğunun ilk işaretlerini vermişti bize. Avrupa'nın dönem solcu aydınlarının 'Elveda Proletarya' dedikleri günlerde, Türkiye işçi sınıfı tarihinin en kitlesel eylemlerini yaşamaktaydı. Arjantin'den Hindistan'a dünyanın birçok ülkesinde işçi sınıfının ardi arkası kesilmeyen eylem dalgaları vardı. Bunun geri ve bağımlı ülkelere özgü olduğu, emperyalist metropollerde sınıf hareketinin gerçekten bittiğinin sanılabileceği bir sırada ise, Almanya'da, İtalya'da, Belçika'da, İspanya'da, Yunanistan'da yeni proleter kitle hareketinin, yaygın grev hareketlerinin önemli örnekleri peşpeşe ortaya çıkmaya başlamıştı...*" (H. Fırat, *Dünya Ortadoğu ve Türkiye*, Eksen Yay., s. 409).

Bu değerlendirmenin hemen öncesinde, Arnavutluk'ta silahlı bir halk ayaklanması vardı. Bir yıl sonrasında ise, Endonezya'daki otuzüç yıllık diktatörün sonunu hazırlayan ve şu günlerde Mısır'da Mübarek'e karşı gerçekleşeni hiçbir biçimde aratmayan büyük bir halk isyanı fırtınası. Ve daha sonrasında, başta Latin Amerika olmak üzere dünyanın dört bir yanında proleter kitle hareketleri ve halk isyanları serisi birbirini izledi.

Tunus'ta başlayan ve tüm Ortadoğu'yu saran yeni kitle hareketi fırtınası, işte dünya ölçüsündeki bu genel eğilimin bir parçası ve günümüz koşullarındaki devamıdır. 2008'de kapitalist dünya ekonomisinde kendini gösteren ani ağırlaşmanın ve bunun boyutlandığı sosyal yıkımın, bu tür çıkışlara daha güçlü bir zemin yarattığını biliyoruz. Nitekim 2010 yılı içinde Akdeniz'in kuzeyi işçi hareketleri ile sarsılırken, 2011 yılı başında bunun Akdeniz'in güneyinde kendini kitle hareketleri ve halk ayaklanmaları biçiminde göstermesi, anlamlı bir bütün oluşturmakta ve bir arada son derece önemli bir açıklık sunmaktadır.

Bütün bunlardan çıkan genel sonuçta şudur: İnsanlık, proleter kitle hareketlerinin, isyanların, halk ayaklanmalarının giderek alışılmış olaylar halini aldığı ve bunların da birarada yeni bir devrimler döneminin yakınlaşmakta olduğunu

duyurdukları bir yeni tarihi döneme girmiş bulunmaktadır. Dolayısıyla biz komünistler, Tunus ve Mısır'da gerçekleşen büyük halk ayaklanmalarını, öncelikle dünyanın bu genel tablosu, insanlığın girmiş bulunduğu bu yeni tarihi evre içinde ele almalı, bu çerçevede anlamlandırmalıyız.

4- Ortadoğu gibi, resmen ya da fiilen babadan oğula geçen boğucu diktatörlük rejimleriyle yönetilen, emperyalist müdahalelere ve savaşlara sahne olan, siyonist İsrail'in Filistin halkına karşı sistemli zulmünü yaşayan bir bölgede, halen sürmekte olan toplumsal sarsıntıların elbette pek çok karmaşık nedeni vardır. Ama tümünün temelinde yatan ana neden tartışmasız biçimde sosyal sorunlardır, dolayısıyla emperyalizme göbekten bağlı sömürü ve soyguna dayalı düzenlerdir. Temel hak ve özgürlükleri boğan, emekçi yığınları demirden bir cendere içinde nefes alamaz duruma düşüren diktatörlük rejimleri bu zemin üzerinden yükselmektedir. Temel işlevleri bu zemini korumak ve süreklileştirmektir. Sistemin efendilerinin tam desteğine sahip olmaları da bundan dolayıdır.

Sistemin tüm propaganda aygıtı halk ayaklanmalarının sosyal niteliğini gizlemek, bu apaçık gerçeğin üzerini örtmek, hiç değilse onu geri plana itmek, daha tali bir neden olarak sunmak için çok özel, çok sistemli bir çaba harcamaktadır. Olup bitenleri baskıcı, keyfi, çürümüş diktatörlere karşı salt siyasal, salt "özgürlük" ve "insan onuru" adına girilmiş başkaldırılar olarak sunmaktadır. Emperyalist propaganda aygıtı bunu çok bilinçli bir biçimde yapmaktadır. Zira böylece, isyana sürüklenen geniş emekçi kitlelerin yokluktan, sefaletten, işsizlikten, hastalıktan, kötü çalışma ve yaşam koşullarından çektiklerinin, dolayısıyla emperyalist dünya sisteminin bundaki dolaysız sorumluluğunun üstünü örtmek istemektedir. Bunda başarılı olduğu ölçüde ise ayaklanmaları kontrol altına almak ve diktatörü harcayarak aldatici bazı siyasal düzenlemelerle diktatörlük rejimini ve dolayısıyla sömürü ve soygun düzenini sürdürmek doğal olarak kolaylaşmaktadır.

Ama gerçekleri gizlemek o denli kolay değildir. Tunus'ta ve Mısır'da geniş halk yığınlarını isyana sürükleyen, her iki ülkede de son yirmi yıldır kesintisiz biçimde uygulanan IMF ve Dünya Bankası reçeteleridir, dünya ölçüsünde yeni bir sosyal yıkım saldırısı demek olan "küreselleşme" politikalarıdır. Tüm somut veriler açıkça bunu göstermekte, tüm dürüst gözlemciler bunun altını özellikle çizmektedirler. Olayların patlak verişi biçimi bunu ayrıca tam bir açıklıkla

doğrulamaktadır. Üstelik salt Tunus ve Mısır değil, fakat hareket halindeki tüm öteki Ortadoğu ülkeleri üzerinden de.

Tunus'ta halk ayaklanmasının fitilini ateşleyen olay, üniversite mezunu işsiz bir gencin evine ekmek götürmek için yapmakta olduğu tezgahtarlık işinden alıkonulmasına karşı sergilediği ölümüne isyandır. Bu olay kendi başına olup bitenlerin bütün bir sosyal özünü en vezic biçimde göstermektedir. Mısır'da ise hoşnutsuzluğu sokağa taşıran ve halk ayaklanmasına vardırıran olay, 6 Nisan Hareketi olarak bilinen gençlik grubunun 25 Ocak için yaptığı eylem çağrısıdır. Peki nedir bu 6 Nisan Hareketi, kaynağını ve ismini nereden almaktadır? Sanayi bölgesi Mahalla'da 6 Nisan 2008'de patlak veren büyük işçi hareketinden. Sözkonusu grup bu büyük işçi eylemiyle dayanışmanın ürünü olarak doğmuştur; varlığı kadar ismini de ona borçludur. Yani bir büyük işçi eylemine, yani tümüyle bir sosyal mücadele olayına. Yani boğucu bir diktatörlük rejiminde bile emekçileri harekete geçiren, eyleme sürükleyen o devasa sosyal sorunlara.

Ürdün'de sokağa dökülen emekçiler "ekmeğimizi kırmızı çizgimizdir" diye haykırıyorlar. Bahreyn'de harekete geçen Şii kitleler, bu ülkenin her alanda ayrımcılığa tabi tutulan en yoksul kesimlerini oluşturuyorlar. Aynı şey Arap dünyasının en yoksul ülkelerinden biri olan Yemen için, yanısıra Suriye, Irak, Güney Kürdistan vb. için de geçerlidir. Libya'da ve Suudi Arabistan'da, topluma sus payı vermek için petrol rantının sağladığı özel imkanlar var kuşkusuz. Ama buna rağmen bu ülke yönetimleri de, çürümüş siyasal sistemleri kadar yaşanan sosyal sorunların biriktirdiği bir hoşnutsuzluk ve öfkenin hedefi olmaktan kurtulamıyorlar.

Bütün bunlar Ortadoğu çapında bir sosyal fırtına ile yüzyüze olduğumuzu gösteriyor. Ama sosyal patlama her zaman siyasal biçimler içinde ortaya çıkar ve kendini kendisine nefes aldırmanın diktatörlüklere yönelmiş halde bulur. Olayların halen çıplak gözle görülebilen tablosu üzerinden izlemekte olduğumuz gibi. Sistem propagandası işte bu görüntüyü kullanıyor, böylece hareketin gerçek kaynağını ve nedenlerini gizlemeye çalışıyor. Olup bitenleri salt yozlaşmış yöneticilere yönelmiş dar siyasal çıkışlar olarak sunuyor. Mısır halkı özgürlük istedi, onur istedi, bunun için ayaklandı diyor örneğin. Kuşkusuz Mısır halkı özgürlük istemi ve onur duygusuyla ayağa kalktı. Ama bunların ikisi de kendi başına %40'ı yoksulluk sınırı altında yaşayan bir toplumda karın doyurmaz. Özgürlük ve onurlu davranış Mısırlı emekçilere tam da sömürü ve soyguna karşı direnebilmek için gerekli. Bunun böyle olduğunu bize Mısır işçi sınıfı daha hareketin seyri içinde gösterdi ve genel eylem dalgasının dinmesine aldırılmayarak bunu sürdürdü de. İşçiler çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesini, ücretlerinin artırılmasını, sosyal yıkım saldırılarının ve özelleştirmelerin son bulmasını, sendikal hak ve özgürlüklerin güvence altına alınmasını istediler, istiyorlar. Ayaklanmayla elde edilen fiili özgürlüğün anlamı ve işlevi halihazırda bu onlar için.

Tunus'un ve Mısır'ın ayağa kalkmış ve diktatörleri kovmak başarısı göstermiş emekçileri kurulu düzendeki siyasal rötüşlerin karın doyurmayacağını, yaşamakta oldukları derin sosyal acıları bir nebze olsun hafifletmeyeceğini görmekte gecikmeyeceklerdir. Ortadoğu'da asıl büyük fırtına da işte o zaman kopacaktır.

(EKİM Başyazı Sayı: 272 / Nisan 2011)
(Devam edecek)

Mısır'da mücadele sürüyor...

Mısır'da diktatör Hüsnü Mübarek'in alaşağı edilmesinde etkin rol oynayan gençlik örgütlenmeleriyle işçi ve emekçiler, taleplerinin karşılanması uğruna mücadeleyi sürdürüyorlar. Zira işbaşında bulunan yönetimde köşe başlarını tutanların çoğu, düne kadar devrik diktatörün yakın çalışma arkadaşlarıydı.

İsyanın kazanımlarını koruyup pekiştirmek için olduğu kadar, Mübarek rejiminin öne çıkan isimleri ve suç ortaklarından hesap sorulmasını sağlamak da, emekçilerin meşru/militan mücadelesinin seyrine bağlıdır. Mısır'da son yaşananlar, sınıflar mücadelesinin devamından başka bir şey değildir. İşbaşındaki ordudan bürokrasiye, Müslüman Kardeşler başta olmak üzere burjuva siyasi partilerden mevkisini koruyan sendika ağalarına, polisten istihbarata, patron örgütlerinden medyaya kadar uzanan yelpazede yer alan gerici güçler, emekçilerin taleplerinin karşısında aynı safta buluşuyorlar.

Bu blok, devrik diktatör Mübarek, ailesi ve suç ortaklarının korunmasını veya göstermelik yargılamalarla aklanmasını da istiyor. Emekçiler ise, Mübarek ve ailesi başta olmak üzere yolsuzluk, yağma ve rüşvetle servet biriktirenlerden, halk ayaklanması sırasında gerçekleştirilen katliamda suç ortağı olanlardan, işkenceci ve katillerden hesap sorulmasını istiyor, bunun için mücadele ediyor.

Gençlik örgütlenmelerinin yanısıra işçiler, kamu emekçileri, meslek odaları, gazeteciler ve ilerici siyasal güçler hem kendi özgün talepleri hem diktatör ve suç ortaklarının yargılanması mücadelesinde yer alıyorlar.

Geçen Cuma günü yeniden Tahrir Meydanı'na çıkan emekçiler, taleplerinin arkasında olduklarını, sözkonusu talepler gerçekleştirilene kadar mücadeleye devam edeceklerini bir kez daha gösterdiler.

Bu defa gençlerle emekçilerin karşısında polis destekli ordu barikat kurmaya çalıştı. Geceyi Tahrir Meydanı'nda geçirmek için konumlanan emekçilere saat 03'te saldıran ordu/polis güçleri, iki kişi katledip onlarca eylemciyi yaraladılar. Göstericilere destek veren 7 askerine ise gözaltına alındığı bildirildi.

Eylemde "Devrim devrim", "İstenen şey sivil bir konsey", "Savunma Bakanı'nı devirin" gibi sloganlar atan göstericiler, Mübarek sonrasında yönetimi devralan askeri konseye başkanlık eden Savunma

Bakanı General Muhammed Hüseyin Tentavi'nin Tahrir Meydanı'ndaki büstünü yıkmaya da çalıştılar. Asker/polis saldırısına karşı direnen emekçiler, bazı araçları yakarak barikat oluşturdular.

Eylemde İsrail büyükelçiliğine doğru yürümek isteyen emekçiler, ilk defa siyonist rejimle imzalanan Camp David anlaşmasının feshini de talep ettiler.

Yönetime geldiği gün uluslararası antlaşmalara bağlılığını ilan ederek Pentagon'daki savaş baronlarıyla siyonist rejimi rahatlatan Mısır ordusu, anti-siyonist taleplerden rahatsız oldu.

Bu başlangıç, Mısır yönetiminin, İsrail'le suç ortaklığına eskisi gibi devam etmesinin mümkün olmayacağını önemli işaretlerinden biri olmuştur. Zira bu suç ortaklığına karşı emekçilerin sesi eskisiyle kıyaslanmayacak şekilde gür çıkacaktır. İç sorunlarla boğuşmasına rağmen, Mısırlı emekçilerin Filistin halkını sırtından hançerleyen Camp David anlaşmasının feshini talep etmeleri, anti-siyonist eğilimin önümüzdeki dönemde pratikte de daha görünür hale geleceğine işaret ediyor.

Tahrir Meydanı'ndaki eylemi süreklileştirme eğiliminde olan emekçiler, sınırlı sayıda Hüsnü Mübarek tetikçisinin ortaya çıkıp, devrik diktatörün yargılanmasına karşı eylem başlatması üzerine, bu kararlarını ertelediler. "Karşı-devrim"çilerin girişimi olarak nitelendirilen devrik diktatör tetikçilerinin eylemi, zorba rejimin kalıntılarının fırsat buldukları veya "göreve" çağrıldıkları anda ortaya çıkabileceklerini gözler önüne serdi.

Sürekli eylemin ertelenmesine rağmen, emekçilerin Tahrir Meydanı'na çıkma kararlığını ortaya koymaları, askeri yönetim üzerindeki etkisini gösterdi. Eylemin ardından Hüsnü Mübarek ve önde gelen bazı suç ortakları, tahkikat için 15 günlüğüne gözaltına alındılar.

Ülke zenginliğini yağmalayarak biriktirdikleri servetler konusunda hesap vermek için soruşturmaya maruz kalan devrik diktatör, iftiraya maruz kaldığını ilan edecek kadar kendinden emin görünüyordu. Soruşturma için gözaltına alınmadan birkaç gün önce iftiraya maruz kaldığını söyleme cüretinde bulunması, devrik diktatörün emperyalistler ve Mısır yönetimi tarafından güvenceler aldığına dair şüpheleri güçlendirdi.

General Tantawi başkanlığındaki askeri konseyin Hüsnü Mübarek hakkında soruşturma kararı alınmasına onay vermek zorunda kalması, Tahrir Meydanı'ndaki eylemden bağımsız değil. Mübarek'in suç ortaklarından biri olan Tantawi'nin, işin ucunun kendisine de uzanabileceğinden kaygı duyması şaşırtıcı değil; zira onlarca yıldan beri Hüsnü Mübarek rejiminin önde gelen temsilcilerinden biriydi. Hal böyleyken Mübarek'in soruşturmaya dahil edilmesi, Tahrir Meydanı basıncının yankısı olarak değerlendiriliyor.

Ordu ile diğer burjuva güçlerin halk isyanının kazanımlarını törpüleme çabası süreceği gibi, genç kuşaklarla işçi ve emekçilerin mücadelesi de devam edecektir. Buna rağmen emekçiler, verili koşullarda ordu ile açık bir çatışmaya girmekten uzak duruyorlar. Bu anlaşılır bir durumdur kuşkusuz. Zira ordu gibi silahlı bir güçle cepheden karşı karşıya gelmek, verili koşullarda oldukça zor görünüyor. Ancak bu durum, isyanın kazanımlarının korunması için olduğu kadar demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadelenin devam edeceği gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Tersine, işçi ve emekçiler diktatörün suç ortaklarından hesap sormak ve insanca çalışma ve yaşam koşulları uğruna mücadeleye devam edeceklerini her fırsat sözle olduğu kadar eylemle de dile getiriyorlar.

Yemen'de baskı ve terör

Amerikancı diktatör Ali Abdullah Salih'e bağlı kolluk kuvvetleri ve kiralık katiller Yemen halkı üzerinde terör estiriyor.

Ülkenin güneyindeki Aden ve Taiz kentlerinde yapılan kitle gösterileri sırasında da çatışmalar yaşandı. Buradaki çatışmalarda da onlarca kişinin yaralandığı bildirildi. Taiz kentinde 8 Nisan Cuma günü yapılan gösterilerde 3 kişi ölüyor, onlarca kişi de yaralandı.

Yemen'in başkenti Sana ile Aden ve Taiz kentlerinde 9 Nisan günü düzenlenen gösterilerde çok sayıda kişi katledilirken, 150'den fazla kişinin de yaralandığı belirtildi. Sana'da binlerce gösterici Salih'in resmi konutuna yürümek istedi. Ancak göstericiler polis terörüyle karşılaştı. Polisin gaz bombası, tazyikli su ve copla birlikte ateşli silahlar da kullandığı olaylarda çok sayıda kişi ölüyor, yüzlerce kişi de yaralandı.

13 Nisan günü Salih'in istifası talebiyle başta Sana ve Aden olmak üzere pekçok kentte genel grev çağrısı yapıldı. Aden'de askerlerin eylemcilerin üzerine ateş açılması nedeniyle göstericilerden ikisi öldü, 4'ü yaralandı. Mansura semtinde genel grev çağrısı yapmak için trafiği engelleyen kitlenin üzerine ateş açtığı belirtildi. Yola barikat kuran gençlere açılan ateş sonucu iki kişi yaşamını yitirdi.

Bahreyn'de işkencede ölüm

Gericiler Bahreyn rejimi sokaklarda estirdiği devlet terörünü zindanlarda da sürdürüyor. Bahreyn'de hükümet karşıtı gösterilerde gözaltına alınan iki eylemcinin "polis nezaretinde" öldüğü bildirildi.

Şii protestocuların gözaltında işkence gördüklerini söylemelerinin ardından 2 kişinin katledilmesi Bahreyn rejiminin kirli ve katliamcı yönünü bir kez daha gözler önüne serdi. İçişleri Bakanlığı ise yalan, demagoji ve çarpıtma ile işkencelerin üzerini örtmeye çalıştı. "Gözaltında olay çıkarmaya çalışan" 31 yaşındaki Ali İsa Sakir'in kendisini engellemeye çalışan polislere direndiği iddia edilerek bu sırada yaralanan Sakir'in hastanede öldüğü söylendi. Bakanlık, Zekariya Raşit Hassan adlı başka bir eylemcinin ise orak hücre hastalığından hayatını kaybettiğini duyurdu.

Ali İsa Sakir'in cenazesi toprağa verilmeden önce çekilen fotoğraflarda Sakir'in sırtında çok sayıda kırbaç izi olduğu, bacakları ve ayaklarının morluklarla kaplı olduğu görüldü.

Sakir, 13 Mart günü bir polisi öldürdüğü iddiasıyla, Hassan ise 2 Nisan'da internette yalan haber yayarak, rejimi devirmeye ve mezhep ayrılığını körüklemeye çalıştığı iddiasıyla gözaltına alınmıştı.

Tunus'ta namaz yasağı

Tunus'ta gerici rejimin ömrünü uzatmaya çalışan burjuva güçler kitlelerin örgütlü davranmalarına tahammül edemiyorlar. Tunus İçişleri Bakanlığı camiler dışındaki yerlerde namaz kılınmasını yasakladı. Bakanlıktan yapılan yazılı açıklamada, camiler dışında namaz kılmanın "Tunus toplumuna yabancı" olduğu belirtildi ve bu tür durumlara bundan böyle izin verilmeyeceği söylendi.

Bakanlığın, namaz kılanların yolları kapatmasından kaynaklanan trafik sıkışıklığı, halkın hareket kabiliyetinin sınırlanması, esnafın çıkarlarının zarar görmesi gibi konularında sayısız şikayet başvurusu yapılması gerekçesiyle böyle bir yasak getirdiği söylene de bu yasak emekçilerin birlikte hareket etmesinin önüne konulmaya çalışılan bir engeldir.

Suriye'de etnik-dini çatışma tehlikesi

Mart ayı ortalarında Suriye'de başlayan halk hareketi, 200'e yakın göstericinin katledilmesine rağmen devam ediyor. Basın mensuplarının olayları izlemelerinin engellenmesi, telefon ve internet bağlantılarının kısıtlanması gibi sorunlar, olayların boyutu hakkında somut bilgilere ulaşmayı engelliyor. Buna karşın Dera, Kamışlı, Duma ve Lazkiye'nin ilçesi Banyas'ta gösterilerin devam ettiğine dair haberler geliyor.

Yansıyan sınırlı haberlere göre Banyas'ı kuşatmaya alan ordu güçleri, çok sayıda eve baskınlar düzenleyerek onlarca kişiyi tutukladılar. Baas rejimi adına yapılan açıklamalarda ise Banyas kuşatmasının, kolluk kuvvetlerine ateş açan kişileri yakalamak amacıyla gerçekleştirildiği öne sürüldü. Söz konusu silahlı kişilerin çok sayıda polisi öldürdüklerini öne süren resmi açıklamada, aynı silahlı kişilerin göstericilere de ateş açtığı iddia edildi.

Resmi açıklamalar, işsizlik, yoksulluk, yolsuzluk, rüşvet ve baskıya karşı, demokratik/sosyal haklar ve özgürlükler talebiyle eyleme geçen emekçileri hedef alıyor. Reform vaatlerinde bulunan Beşşar Esad ise, kitle eylemlerinin, "dış güçlerin komplosu" olduğunu öne sürerek, eli kanlı rejimini aklamaya çalışıyor. Görünen o ki, kolluk kuvvetlerine ateş açıldığı gerekçesine sığınıp katliamları gerekçelendirmeye çalışan Baas rejimi, reform vaadi ve devlet terörüyle hareketi etkisizleştireceğini sanıyor.

Olayların gelişim seyri, bu hesabın tutmasının kolay olmadığını, tersine emekçilerin zorba rejime karşı öfkesinin giderek kabardığına işaret ediyor. Zira resmi açıklamalarda iddia edildiği gibi kolluk kuvvetlerine silahlı saldırı düzenlenmiş olsa bile, bu, devlet eliyle işlenen cinayetleri, halk nezdinde meşru kılmıyor, kılamaz da. "Siyonizme karşı direnişimizi zayıflatmak isteyen dış güçler var" söylemi, Baas rejiminin gösterilere saldırmasının bir diğer gerekçesini oluşturuyor. Oysa azgın saldırılar, giderek emekçileri "dış güçler"den medet umar hale sürükleyebilecek

mahiyettedir. Olayların Libya'da aldığı boyut, bunun somut örneğidir. Zira bu hareket, halen devrimci öncünün yol göstericiliğinden yoksundur. Dolayısıyla rejimin katliamları devam ederse, emperyalistleri "kurtarıcı" olarak pazarlamak isteyen gerici güçlerin istediği koşulların oluşma ihtimali yükselecektir.

Olayların aldığı boyuta rağmen, Baas yönetimi reform yapma iddiasını koruyor. Ancak Şam'daki yetkililerin pratiği başka şeyler söylüyor.

Söylemde reform vaat eden, ancak sokaklara dökülen halka karşı tam tersi bir pratik sergileyen Baas rejiminin kontrolü elden kaçırması durumunda, ülkenin kaosa sürükleneceği iddiaları farklı çevreler tarafından da dile getirilmektedir.

Gerici koro, Amerikancı Suudi ordusunun Bahreyn'i işgal etmesi ve sivil halkı katletmesini de, İran'ın bu ülkeye müdahale ettiği iddiasına dayandırarak meşru göstermeye çalışıyor. Oysa İran'ın müdahalesi bir varsayım, Suudi işgali ise fiili bir durumdur ve neredeyse her gün, işkencede katledilen bir muhalifin cesedi ailesine teslim ediliyor. Buna karşın Bahreyn'de Şii-Sünni çatışması değil, Suudi destekli devlet terörü ve seri cinayetler vardır.

Vurgulamak gerekiyor ki, "mezhep savaşı başladı/başlayacak" şeklindeki yaklaşım, emekçileri sağduyudan yoksun, ne yaptığını bilmeyen bir kitle olarak görmekle de bağlantılıdır. Oysa vatandaşlık haklarının tanınması için sürecin başlamasına rağmen demokratik talepleri için mücadeleye devam edeceklerini açıklayan Suriyeli Kürtler'in de katıldığı Hasake ve Kamışlı'daki gösterilerde, "Ne Kürt, Ne Arap... Ulusal birlik hükümeti istiyoruz" sloganlarının atılması, emekçilerin anlamlıdır.

Emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin ihtiyaç duydukları

anda, halkları etnik, dinsel, mezhepsel ayrımlarla parçalayıp birbirlerine kırdırtmaya çalıştıkları bilinmektedir. Ortadoğu'daki çok renklilik, yazık ki, gerici güçlerin halkları köleleştirme politikasına hizmet etmiştir. Buna karşın emekçiler, hiçbir zaman, gerici rejimlere karşı ayaklandıkları gibi kendiliklerinden etnik, dinsel, mezhepsel çatışmalara girişmezler. Ancak gerici güçlerin provokasyon ve katliamlarla halklar arası düşmanlığı körüklemesiyle bu türden tuzaklara düşebilirler.

Tarihsel ve güncel olayların gösterdiği gibi etnik, dinsel veya mezhepsel çatışmalarda, bu gerici/yapay çatışmaların ürettiği ekonomik, siyasal, sosyal, ahlaki ve diğer ağır bedelleri emekçiler ödemektedir.

Ortadoğu halkları, bu tuzakların farkındadır. Halk isyanları ise, halklar arasındaki yapay ayrımların aşılması için uygun zemin yaratmaktadır. Elbette Suriye'nin kendine özgü bir yapısı var. Bu ülkede Hıristiyan/Alevi/Sünni Arapların yanı sıra Kürt, Dürzi ve Türkmen halkları da mevcuttur. Ancak bu renkli yapının illa da gerici çatışmalar yaratacağı iddiasının ikide bir dillendirilmesi, emekçilerin çıkarına değildir.

Sokaklara çıkan emekçilerin dinsel, mezhepsel değil, demokratik, sosyal, siyasal talepleri vardır. Bu taleplerin kazanılması, ancak farklı etnik, dinsel, mezhepsel aidiyetleri olan emekçilerin birleşik mücadelesiyle kazanılabilir. Sözü edilen olası mezhepsel çatışmanın ise, emekçilere kazanımlar sağlamak bir yana, şimdiden sonucu kestirilemeyecek felaketlerden başka bir şey vermesi mümkün değildir.

Baas yönetimi iktidarını korumak, bazı gerici güçler ise, iktidarı ele geçirebilmek için etnik/dinsel/mezhepsel kışkırtmalara başvurabilirler. Nitekim bunun ilk işaretlerine de rastlanmıştır. Buna karşın ayağa kalkan halkın dikkatli tutumu, hem Suriye hem bölgedeki ilerici-devrimci güçlerin çabası, bu türden olası kirli planları bozmak için önemli dayanaklardır.

Olayların çığırından çıkması durumunda bunu başarmak kolay olmasa da, tüm ilerici-devrimci güçler, şimdiden bu yönde çaba sarf etmek, Suriyeli gençleri, işçi ve emekçileri olası kışkırtmalar konusunda uyarmak sorumluluğuyla karşı karşıya bulunuyorlar. Haklı, meşru, ilerici taleplerle başlayan bir hareketin, gerici boğazlaşmaya dönüşmesini önlemek, sadece Suriye'nin değil tüm bölge halklarının çıkarına olacağı bir an bile unutulmamalıdır.

Meksika'da elektrik işçilerinin mücadelesi sürüyor

2009 Ekim ayında Meksika'daki devlet mülkiyetindeki iki büyük elektrik şirketinden birisi olan Luz y Fuerza del Centro'nun kapatılma kararı verilmesinden bu yana 44 bin işçisiyle çözümsüzlüğe itilen Elektrik İşçileri Sendikası (SME) o günden beri kararlılıkla mücadele veriyor.

Meksika şehri ve çevresinin elektriğini sağlayan şirket, diğer şirkete devredilip işçileri kovuldu ve sendika feshedildi. Bununla da yetinmeyen hükümet işçilerin, işyerlerini işgal olasılığına karşılık binlerce polis ve asker ile işyerlerine baskınlar düzenledi. Üstüne de Çalışma Bakanı "Bu iş bitmiştir" deyip burjuvazinin zaferini ilan etti. 17 aydır onca etkinliğe ve protestoya rağmen tehdit, tutuklama ve şiddet dışında bir karşılık verilmedi Meksika hükümeti tarafından.

Aslına bakıldığında 97 yıllık tarihi boyunca mücadeleliliği ile bilinen SME diğer hareketlere verdiği desteğiyle ve örgütlülüğüyle özellikle Meksika şehri ve etrafında işçi sınıfı için çok önemli bir rol oynuyor. Dolayısı ile Meksika hükümetinin sadece elektrik işçilerinin ekonomik ve örgütsel kazanımlarına göz dikmediği anlaşılıyor. En kararlı, en eski ve en demokratik sendikalardan olan SME'nin örgütlülüğüne darbe vurarak diğer emekçi kesimlere de saldırmanın yolunu açmaya çalışıyor.

Şimdilerde işçiler Meksika şehrinin en büyük ve en ünlü meydanı olan Zocalo Meydanı'na çadırlar kurarak halka kendilerini anlatmaya çalışıyor. Talepleri çok açık:

"İşveren güdümündeki koruma sözleşmeleri ve sendika seçimlerine müdahale dahil, işçilerin örgütlenme özgürlüğüne dönük sistemli ihlaller durdurulsun"

SME'nin seçilmiş liderleri bir an önce tanınsın.

İşçilerin, demokratik sendika, daha iyi ücret, çalışma ve iş sağlığı ve güvenliği koşulları yönündeki yasal taleplerini baskılamak için devlet ve özel kesimlerin güç kullanılmasına son verilsin.

Hükümet, federal polis güçlerini derhal tüm işyerlerinden çeksın.

Los Mineros (Maden İşçileri Sendikası) üyeleri, Héctor Álvarez Gómez, Mario Alberto Castillo Rodríguez, Reynaldo Hernández González, Juventino

Flores Salas'ın ve FLOC (Tarım İşçileri Örgütlenme Komitesi) örgütlenmecisi Santiago Rafael Cruz'un suikastlarından sorumlu olan kişiler adalete teslim edilsin.

"Hürriyeti yoksun bırakma" ve "kamu malına zarar" gibi suçlamalarla haksız yere hapiste tutulan Elektrik İşçileri Sendikası (SME) lideri Miguel Marquez Rios derhal serbest bırakılsın, diğer yöneticiler ile ilgili yürütülen cezai kovuşturmalar düşürülsün.

Hükümet Meksika şehrine elektrik sağlamak amacıyla yeni bir kamu şirketi kurmalı, işten atılan ve işe iadelerini isteyen işçileri işe almalı ve SME'yi yasal toplu pazarlık temsilcisi olarak tanımalıdır."

Direnişin ayaklarından birisi de Meksika şehrine elektrik sağlayan Puebla eyaletinin Necaxa kenti. Elektrik Santralinin kurulmasından sonra büyümeye başlayan kentin nüfusunun % 90'a yakını Luz y Fuerza del Centro çalışanı ve ailelerinden oluşuyor. Kente girildiğinde hemen her yerde asılı duran SME bayrakları ve sloganlar kentin bir anlamda direniş kentine dönüştüğünü gösteriyor. Elektrik santralinin etrafına kurdukları kontrol noktaları, santral ne kadar polis işgali altında olsa da, kontrolün daha çok işçilerde olduğunu gösteriyor. 2009'da direnişle beraber hayata geçen Radio Turbina SME adına aralıksız yayın yapıyor ve örgütlenmede önemli rol oynuyor.

16 bin işçi ve ailesinin yaşadığı Necaxa ekonomisinin tamamen santrale bağlı olması sebebiyle Necaxa'nın geleceğinin ne olacağı, işçileri ve ailelerini kara kara düşündürüyor. Geçmişte işçiler ve ailelerine ait olan sosyal tesisler polislerce işgal edilerek işçilerin bir asırlık emekleri de devlet tarafından gasp edilmiş oluyor.

"Hepimiz bir canavarla yüz yüzeyiz; bizimle dalga geçen, bizi aldatan ve bizi imha etmek isteyen bir canavarla" diyor açlık grevinin 80. gününü deviren Meksika Elektrik İşçileri Sendikası (SME) üyesi Miguel Angel Ibara (La Jornada, 18 Temmuz 2010). Meksika elektrik işçileri mücadelesi, kapitalist sistemde hiçbir garantisi olmayan işçi sınıfının, egemenlerin vurdum duymazlığına karşı tek güvencesinin örgütlülüğü olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Cem ALBAY / Meksika
(toplumcueksen.net)

7 Nisan 2011 | Kıbrıs

Toplumsal Varoluş mitingi

KKTC'de Sendikal Platform'un düzenlediği 'Toplumsal Varoluş Mitingi' 7 Nisan günü geniş katılımı gerçekleştirildi.

Neo-liberal politikaların ülkede de tüm yakıcılığıyla hız kazandığı şu günlerde yapılan özelleştirilme saldırısına karşı Sendikal Platform ve ilerici, devrimci kurumlar Lefkoşa Meclis binası önünde miting yaptı.

KTHY çalışanlarının özelleştirilme saldırısının ardından işsizliğe ve sefaletle sürüklenen 500'e yakın emekçinin ardından ülkede elektrik ve telefon dairesinin de özelleştirilme sürecine girmesi grevler ve eylemlerle karşılanıyor.

Üçüncüsü düzenlenen toplumsal varoluş mitinginde sendikal platform meclis önüne yürümek istedi. Meclis önüne dikenli tellerle örülü bekçi köpeği barikatı kuruldu. Buna karşın sendikal platform meclis önüne yürümek isteyince polisle kısa süreli arbede yaşandı.

Kitle meclis önünü uzunca bir süre terk etmedi. Bu sırada TC Elçiliği'ne birleşik Kıbrıs bayrağı asmak isteyen eylemciye polisler müdahale etti. Bunun üzerine mecliste tekrar çatışma başladı. Bu sırada KTHY direnişçisi öncü işçi Tarkan Atakan gözaltına alındı. Hava-Sen Başkanı Buran Atakan ve KTHY direnişçileri tekrar meclis duvarına yürüyerek arkadaşlarının serbest bırakılmasını talep ettiler. Diğer sendika başkanlarının da gelmesiyle kitle tekrar polis barikatına yüklendi. Yaşanan kısa arbedenin ardından Sendikal Platform meclis karşısına kurduğu çadıra döndü.

Mitinge Baraka Kültür Merkezi, Kıbrıs Sosyalist Partisi, Barikat, Liseli Gençlik, Yeni Kıbrıs Partisi ve Birleşik Kıbrıs Partisi katılım sağladı.

Kızıl Bayrak / Lefkoşa

1 Mayıs'ta alanlara çıkma çağrısı!

Fransa'da beş sendika, Avrupa'daki kemer sıkma politikalarını protesto etmek ve Arap ülkelerindeki "özgürlük-onur için yapılan ayaklanmaları" desteklemek amacıyla 1 Mayıs'ta eyleme çağırdı.

CGT, CFDT, FSU, Solidaires ve UNSA, yaptıkları ortak açıklamada, "Bu selamlanacak şok dalgası diktatörleri alaşağı ediyor, özgürlük, demokrasi ve sosyal ilerleme umudu mesajı taşıyor" dedi. Sendikalar bu yılki 1 Mayıs'ı ayrıca "Avrupa Birliği üye ülkeleri ile Avrupa kurumlarının kamu harcamalarını 'iyileştirmek' adına dayattığı kemer sıkma politikalarının protesto edildiği Avrupa dayanışma günü" yapmaya çağırdı. Açıklamada, "İşçiler sorumlu olmadıkları bir krizin bedelini ödememeli" denildi.

Bianchi işçileriyle konuştuk...**“Mücadelemiz gelecek mücadelesidir!”****- İşten atılma sürecinizi anlatır mısınız?****- Onur Sağlaş:**

Adım Onur Sağlaş. Bu fabrikada işe 1 Haziran 2003 tarihinde başladım. İlk olarak 2006 yılında anayasal hakkımızı kullanıp Türk Metal Sendikası'na üye olduk. Patronun çok büyük baskısıyla karşılaştık. Sendikaya üye olan işçileri tek tek odalara çekip sendikadan istifa etmeye zorladılar. Lakin bizler

“İmzamızın istifasındayız, bizi çalıştıracaksanız sendikalı olarak çalıştıracaksınız. Kabul etmiyorsanız gereği neyse yapın” diyerek kararlılık gösterdik. Bunun üzerine 2006 yılında farklı gerekçeler gösterilerek ama aslında sendikaya üye olduğumuz için birçok işçi arkadaşımın birlikte işten çıkartıldım. İşten atılan işçiler olarak işe iade davası açtık. Dava iki yıl sürdü ve 2008 yılında işe iade davasını kazanarak fabrikaya geri girdik. O dönemde işten 84 kişi atılmıştı. Bunlardan 53'ü dava açtı. Dava açanlardan da 47'si işe geri girdi.

- 2008 yılında işe iade davasını kazanıp fabrikaya geri girince herhangi bir değişiklik oldu mu?

- Onur Sağlaş: Tabii o zaman davayı kazanıp içeri girince şartların düzeleceğini düşünmüştük. Uzun süre çalışma şartlarının düzelmesini bekledik; lakin hiçbir düzelleme olmadı. Bunun üzerine 2010 yılında sendikal anlamda tekrar bir hareketlenme yaşandı. Tabii işveren bunu duyunca bizi tehdit etti ve sendikadan istifa etmemizi istedi. Sendikadan istifa etmemiz karşılığında birtakım düzenlemeler, iyileştirmeler yapacağını söyledi. Bizler de patrona inanıp iyi niyetlerle istifa ettik. Lakin aradan uzun bir süre geçmesine rağmen hiçbir iyileştirme olmadı. Bizi sürekli oyaladı. Yok, ocakta zam yapacağım yok şubatta derken bir hayli zaman oyaladı bizi. Tabii kandırıldığımızı anlayınca tekrar örgütlenme yoluna gittik ve kısa bir sürede onlarca arkadaşımızı sendikaya üye oldu. Patron durumu öğrenir öğrenmez 29 Mart 2011 tarihinde 6 arkadaşımızı sorgusuz sualsiz işten çıkarttı. Bundan bir hafta sonra da 13 kişiyi daha işten attı. Bunun üzerine de işte burada gördüğümüz gibi 1 Nisan itibariyle oturma eylemine başladık.

- Şerife

Bozanoğlu: Ben de 2006 yılındaki örgütlenme çalışmalarından dolayı işten atılan ve mahkeme süreciyle geri işe başlayan işçilerden birisiyim. Tabii biz geri döndüğümüzde sendika üyesi olarak döndük. Bölüm şefi

bize bir konuşma yaptı, çalışma şartlarının iyileştirileceğini söyledi ve istifa etmemiz için yoğun baskı uygulandı. Biz de istifa ettik. Ancak hiçbir şey değişmeyince yine üye oldum. Son süreçte yine çok baskı gördük. Tek tek hepimizi odaya çektiler. Önce üyeliğimizi gizliyorduk. Ama sonra baskılara

dayanamayıp sendikaya üye olduğumu açıkladım ve bunun üzerine 4 Nisan 2011'de kapı önüne kondum.

Cemile Erdoğan: Ben 2004 yılından beri bu fabrikada çalışıyorum. Ben de diğer arkadaşlarım gibi 2006 yılındaki sendikal faaliyet sürecinden geçtim. İşten çıkarıldık ve tazminatlarımız da ödenmedi. Beni işten çıkartırlarken dava açmazsam tazminatımı alabileceğimi söylemişlerdi. Lakin yalan çıktı. Bunun üzerine dava açtım. Daha sonra da tazminat davası açacağım.

- Peki hedefiniz nedir? Mücadele ne kadar daha devam edecek?

- Onur Sağlaş: Bizler artık patronun yalanlarına inanmayacağız ve mücadeleyi sonuna kadar, buraya sendika girene kadar devam ettireceğiz. İşçi anayasal hakkını kullandığı için işinden olamaz. Böyle bir haksızlığa boyun eğemeyiz. İleri demokrasi bu mudur? Anayasada yazan maddenin bile uygulanmadığı bir ülkede ileri demokrasiden bahsedilebilir mi? Burada direnen bütün arkadaşlarımızın çoluğu çocuğu var. Herkes ekmeğinin peşinde koşuyor. Biz burada silah sıkıyoruz, kurşun atmıyoruz, kimseye zarar vermiyoruz. Tek derdimiz ekmeğimiz. İşten çıkarılan arkadaşların her biri bu fabrikada yıllarca çalışmış, kalifiye işçiler. Kimi 6 yıl, kimi 10 yıl kimi daha fazla çalışmış.

- Cemile Erdoğan: Mücadelemiz gelecek mücadelesidir. Yarın benim kızım büyüyecek ve bu fabrikada çalışacak belki. Ama bu şartlarda nasıl çalışacak? Ben bile bu şartlarda çalışamazken kızımın böyle bir gelecekle karşılaşmasını istemiyorum. Çocuklarımıza daha iyi bir gelecek, daha özgür bir ülke bırakmak için bu mücadeleyi kazanmak zorundayız.

- İçeride çalışma şartları nasıldı? Neden sendikal olma gereği duydunuz?**Bianchi'de direniş sürüyor...**

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu ACCELL Bisiklet Sanayi A.Ş. (Bianchi) fabrikasında çalışırken Türk Metal'e üye oldukları için işten atılan ve fabrika önünde direnişe geçen işçilerin bekleyişi sürüyor.

Türk Metal'e üye işçiler 11 Nisan Pazartesi günü direnişçi işçilerin yanındaydı. Yağan yağmura rağmen saat 17.00'de, direnen işçilerin yanına gelen işçiler sloganlarla desteklerini sundular.

Saat 18.00'de Bianchi fabrikasında mesai bitimi ile birlikte yüzlerce işçi fabrika önüne geçti. Servisler fabrika dışına çıkarken işçiler sloganlarla kararlılıklarını içerideki işçilere duyurdular. Servislerin içindeki işçiler de dışarıdaki işçilere el sallayarak desteklerini gösterdiler. Servislerin çıkışı sırasında taşeron aleyhine sloganlar da atıldı. İçerden çıkan fabrika yöneticilerini yuhalayan işçilerin sendika yöneticileri tarafından uyarılmaları dikkat çekti.

İşçilerden zincirli eylem

İşçiler 6 Nisan günü kendilerini fabrika kapısına zincirlediler. Bunun üzerine polis müdahalede bulundu. Demir makasları ile zincirleri kesilen işçiler polise direnmeye çalıştılar.

Bu eylem üzerine Türk Metal'in Organize

Onur Sağlaş: İçeride çalışma şartları çok kötüydü. İzin almak, kafana göre sağlık nedeniyle rapor almak falan çok zordu. Ben 8 yıllık işçiyim; mesela bir günlük raporum, bir gün geç kalmışlığım yoktur. Patrona göre tek kusurum sendikaya üye olmak istemem.

- Peki talepleriniz neler?

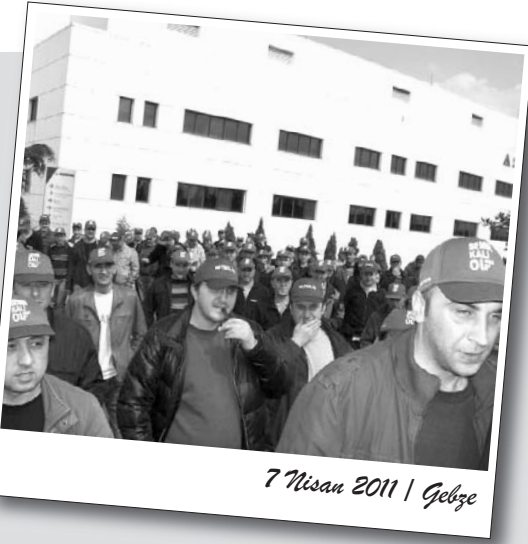
Onur Sağlaş: Manisa'da binlerce işçi çalışıyor ve bunların çok az bir kısmı örgütlü. İşçinin örgütsüz olmasından, ucuz işgücünden avantaj elde etmeye çalışıyorlar. Biz emeğimizin karşılığını istiyoruz. İnsanca yaşayacak bir ücret istiyoruz. Sürekli Türkiye ekonomisi büyüyor, milli gelir artıyor diyorlar. Bu nasıl büyüme? Bu büyümeyi biz niye hissedemiyoruz? İşten atmak bu kadar kolay olmamalı. Ya da bir dava süreci bu kadar uzun sürmemeli. İşçilerin örgütlenmesi önündeki görünen görünmeyen tüm engeller kaldırılmalı. En büyük talebimiz bu fabrikaya sendikanın girmesidir.

Ayrıca şunu da sizin aracılığımızla belirtmek istiyorum ki basın mücadelemize hiç ilgi göstermiyor. Basının işçi sorunlarına ilgisi hiç yok. Basın magazin basını olmuş adeta. Biz burada direniyoruz ama bir basın organı gelip de bizim sesimizi duyurmuyor.

Kızıl Bayrak / Manisa**6 Nisan 2011 | İzmir**

Sanayi'de örgütlü olduğu diğer fabrikaların işçileri destek için fabrika önüne geldi. 08.00-16.00 vardiyasından çıkan işçiler fabrikanın önüne gelerek işçilerin yalnız olmadığını gösterdi. Desteğe gelenler direnen Bianchi işçilerinin her zaman yanında olduklarını, işçiler geri alınana ve de fabrikaya sendika girinceye kadar desteklerinin devam edeceğini belirttiler.

Türk Metal üyesi işçiler mücadele kararlılıklarını dile getirdiler.

7 Nisan 2011 | Gebze

Sandoz'da grev ve lokavt

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Sandoz ilaç'taki TİS sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine grev kararı alındı.

30 Mart günü fabrikaya grev kararı asılırken, patron da 7 Nisan günü lokavt ilan etti. Sandoz'da TİS süreci 10 Aralık 2010 tarihinde başlamıştı. Petrol-İş İstanbul 1 Nolu Şube'de örgütlü olan Sandoz işçileri mücadelede kararlı olduklarını ifade ediyorlar.

12 Nisan 2011 | Kurtköy

TEC'te grev kararı

Hava-İş Sendikası, 11 aydır süren TİS görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine Pratt Whitney THY Teknik Uçak Bakım Motoru Bakım Merkezi'ne (TEC) grev kararını 12 Nisan günü astı.

Vardiya değişiminde işe gelen ve çıkan Hava-İş üyelerinin katıldığı eylemde Hava-İş şube başkan ve yöneticileri ile diğer işyeri temsilcileri de katıldı. Eylemde Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin işçilere seslendi. Ayçin, astıkları grev ilanına olumlu cevap alamazlarsa grevi uygulayacaklarını, üretimi tamamen durduracaklarını belirtti. TEC'e en fazla 2 hafta süre verdiklerini dile getirdi.

Toplu görüşme masasında üyelerinin olmazsa olmaz maddelerine saygı beklediklerini belirtti. Firmanın sendika düşmanı tutumunu hatırlatarak "Burada sendika olmazsa üretim de olmaz" dedi.

VF EGE Giyim'de greve doğru

Aydın Söke'de kurulu VF EGE Giyim fabrikasında DİSK/Tekstil ile patron arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinde grev aşamasına gelindi. Sendika, grev uygulamasını 29 Nisan'da başlatma kararı aldı.

DİSK/Tekstil Söke Şube Başkanı Cemal Poyraz, 2 Aralık 2010 tarihinde başlayan 3. dönem toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde 58 maddeden 45'inde anlaşma sağlayıp, kalan 13 maddede uyuşmazlık tutanağı tutulduğu bilgisini verdi.

Poyraz, 4 Nisan 2011 tarihinde toplanan DİSK/Tekstil genel merkez yönetiminin greve çıkmak için 29 Nisan 2011 tarihini belirlediğini duyurdu.

Kampana'da direniş ve dayanışma

İstanbul'da Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu **Kampana Deri**'de sendika hakkı talebiyle başlayan direniş her geçen gün büyüyor. Direnişin 17. ve 18. günlerinde fabrikaya kaçak işçi sokulmasına direnişçi işçiler engel oldu.

6 Nisan günü Kampana patronunun fabrikaya kaçak işçi sokma girişimine karşı Deri-İş yöneticileri, direnişçi işçiler ve ziyarete gelen destekçi güçler servisin içeri girişini engelledi.

Direniş alanına ziyaret

Öğle saatlerinde ise Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak, DİSK/Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir, Harb-İş İstanbul Anadolu Yakası Şubesi, Petrol-İş 2 No'lu Şube, Türk Metal Pendik Şube, Tes İş 2 No'lu Şube ve Sağlık-İş Kadıköy Şubesi yöneticileri Kampana işçilerine temsili düzeyde bir ziyarette bulundular.

Deri-İş Genel Merkez ve şube yöneticilerinin yanısıra farklı deri fabrikalardan Deri-İş üyesi işçiler de her zaman olduğu gibi Kampana işçilerini yalnız bırakmadı.

Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak ve Genel-İş Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir de birer konuşma gerçekleştirdiler. Konuşmalarında Türk-İş ve DİSK'in taşeronlaştırmaya ve güvencesizliğe karşı ortak mücadele etmesi gerektiği

belirtili.

Ziyarete söz alan Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, sermayenin dayattığı kuralızsız ve güvencesiz çalıştırmaya dikkat çekti. Ortak mücadele çağrısı yapan Servi, Kampana Deri'de sonuna kadar mücadele edeceklerini ifade etti.

18. gün: Kararlılık sürüyor

Kampana işçileri direnişin 18. gününde (7 Nisan) fabrika kapısına dayanarak kaçak işçileri sokmayacaklarını tekrar dile getirdiler. Direnişçi işçiler ve fabrika temsilcilerinin çabasıyla kaçak işçiler içeriye sokulmadı. Saatler boyu servis dışarıda kapı önünde bekletildi. Sendika üyesi işçiler ve kaçak işçiler öğle saatlerine doğru kapı önünde bekleyişlerine son verdi.

Kampana patronu üretim yapamadı ve direnişçi işçiler bu olayın ardından türküler eşliğinde halaylar çektiler. Öğle saatlerinde ise daha önce çadıra oturmaya gelen faşist besleme güçler işvereni ziyaret ettiler. Silahlı olan ve geçen günkü geldikleri arabayı kullanan bu beslemeler yarım saatlik bir görüşmenin ardından fabrikadan ayrıldılar.

Kampana işçileri, kendileri gibi günlerdir direnişte olan Ontex işçilerini telefonla arayıp direniş süreçleri üzerine sohbet ettiler ve en kısa zamanda kendilerini ziyaret edeceklerini belirttiler.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Peşkeşe ve sürgünlere karşı ortak eylem

13 Nisan 2011 | Küçükyalı

Karayollarında peşkeşe ve sürgün politikalarına karşı Yapı-Yol Sen ve Yol-İş Sendikası 13 Nisan günü Maltepe'deki Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü'nde ortak eylem gerçekleştirdi. Küçükyalı'daki Bölge Müdürlüğü içerisinde toplanarak giriş kapısına

yürüyen karayolu emekçileri "Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube", "Yapı-Yol Sen İstanbul Şube", "Devlet güdümlü sendikaya hayır", "İşyerleri ekmeğimiz, aşımızdır - Onurumuz için direneceğiz" pankartlarını taşıdı.

Eylemde ilk olarak söz alan Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Erdem Arcan, AKP hükümetinin karayollarına yönelik peşkeş ve talan politikalarına dikkat çekti. İşçi ve emekçilere yönelik yeni saldırıların yolda olduğunu dile getiren Arcan, ortak mücadelenin önemine vurgu yaptı.

Ortak açıklamayı okuyan Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Başkanı Nizamettin Orhan, Karayolları Genel Müdürlüğü'ne bağlı birimlerin tasfiye edilmek istendiğini söyledi. Kavacık'taki karayolları arazisinden sonra sıranın, Küçükyalı'daki karayolları arazisine geleceğini belirtti. Karayolları 1. ve 17. Bölge Müdürlüklerinin birleştirilmesinin çalışanlar açısından olumsuzluklar doğuracağını sözlerine ekleyen Orhan yandaş sendikaların temsilcilerinin mücadeleyi söndürmeye çalıştığı uyarısında bulundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Şifre skandalı liseli gençliğin öfkesini açığa çıkardı...

Haklarımız ve geleceğimiz için sokağa!

Yüksek Öğretime Giriş (YGS) sınavı, düzenin çürümüşlüğüne yeni bir örnek oldu. Kısa bir süre önce de KPSS’de yaşanan kopya skandalı ile benzer bir durum ortaya çıkmıştı. Gelecek kaygısıyla yaşamlarını sınavlara kilitleyen gençlik bir kez daha bu düzenin acımasız yüzüyle karşılaştı.

Aileleriyle birlikte gençlerin yaşamlarını bu sınavlara endekslediği bir durumda böylesi bir şifre skandalının ortaya çıkması düzenin efendilerini de telaşa düşürmüş durumdadır. Çünkü sözkonusu olan düzenin kurumlarına yönelik büyük güvensizlik yaratan bir skandaldır ve ilk değildir. Bu tepkilerin kapitalist düzene yönelik bir tepkiye evrilmesi hiç de zor değildir. Düzenin uşakları da bunu biliyor ki, cumhurbaşkanından başbakana ve çeşitli bakanlara kadar olayı kapatmaya yönelik ardarda açıklamalar geldi. ÖSYM başkanı, şifreleme olmadığını ispat etmeye çabaladı. Yetmeyince polis devreye sokuldu.

YGS’deki şifre skandalının ardından liseli gençliğin çürümüş eğitim ve sınav sistemine öfkesi patladı. Şifre skandalının ortaya çıkmasından bu yana çeşitli illerde yaygın eylemler gerçekleştirildi. Kimi ilerici grupların da yön verdiği eylemler büyük ölçüde Facebook aracılığıyla da kendiliğinden örgütlendi. Bu eylemlerden yansıyan ve dile getirilenler, gençliğin geleceksizliğe yönelik öfkesi ile birlikte bilincinin düzeyini de gösterdi. Eylemlerde “Zenginlerin şifreleri satın alarak eğitimde eşitlik ilkesini bozduğu” yönündeki ifadeler, “parasız eğitim” vb. sloganların öne çıkması oldukça anlamlıdır. Sınıfsal ayrımın yansıya cemaat yandaşlığı da tepkilerin hedefindeydi.

Skandalların işaret ettiği geleceksizlik sorunu toplumun geniş kesimlerinin ortak paydasıdır. Bu nedenle konu ortak bir mücadele açısından son derece elverişlidir. Şimdiye kadar verilen tepkilerin yaygınlığı anlamlıdır. Ancak yine de bunun yeterli olmadığını vurgulamak gerekir. 1 milyon 700 bin adayın katıldığı Yükseköğretime Geçiş Sınavı’ndan sadece gençlik değil, aileleriyle birlikte, işçi ve emekçilerin büyük bölümü etkilenmektedir.

Bundan sonraki mesele açığa çıkan tepkilerin daha örgütlü ve birleşik bir şekilde ortaya konulmasını sağlamaktır. Gösterilen eylemlerin çeşitliliği anlamlı olmakla birlikte bir dağınıklık ve parçalılığa sahiptir. Bunun için ise somut talepler etrafında toplumun geniş kesimlerini içine çekmeyi hedef alan bir mücadele hattı ortaya koymak gerekmektedir. Öncelikle bugün gerçekleştirilen eylemlerin sürekliliğinin sağlanması ve sistem mağduru her emekçi kesimini kapsayan bir platform yaratılması önemlidir. Örneğin gündemde olan 15 Nisan boykot eylemi bu açıdan önemli bir adımdır. Eğitim-Sen’in, 15 Nisan’da lise ve dersane öğrencilerinin yapacağı okul boykotuna destek vereceğini ifade etmesi önemlidir. Boykot gibi tutum almayan ve geniş kesimlerde taraflaşma yaratan eylemler anlamlıdır.

Ayrıca vurgulamak gerekir ki, bu dönemde kapitalist düzenin eğitim sistemine karşı sosyalizmin de en iyi şekilde propaganda edilmesi gerekmektedir. Gençliğin gelecek sorununa bu açıdan somut bir çözüm ortaya koymak, özellikle seçim öncesi düzen partilerinin meclise endekli değişimden dem vurdukları bir dönemde, daha da önem kazanmaktadır. Ek olarak, bu zaman diliminde dünya genelinde kapitalizmin yarattığı sonuçlara karşı gerçekleştirilen gerek Avrupa ülkelerindeki gençlik eylemleri, gerekse Tunus ve Mısır’daki halk

ayaklanmaları örneğinde olduğu gibi gençliğin öne çıkması ayrıca bir avantajdır. Bu açıdan da özellikle dünya genelindeki bu örneklerin öne çıkartılarak ve kapitalist düzenin çürüten yüzü teşhir edilerek, gençlik hakları ve geleceklere için sokaklara çağrılmalıdır.

Bu bilinçle içinden geçilen dönem iyi şekilde değerlendirilmeli, gençliğin devrimci enerjisinin açığa çıkartılması için yoğunlaşılmalıdır.

15 Nisan’da okul boykotunu güçlendirelim!..

YGS, LGS kaldırılсын!

Sınavsız üniversite, eşit, parasız eğitim istiyoruz!

27 Mart 2011 Pazar tarihinde gerçekleşen üniversiteye giriş sınavının ilk basamağı olan YGS’nin birkaç gün sonrasında sınavda bir şifreleme sistemi kullanıldığı açığa çıktı. Geçtiğimiz sene KPSS’den ALES’e birçok sınavda kopya çekildiği ortaya çıkmıştı. YGS’deki şifre skandalı ile bir kez daha gençliğin geleceği üzerinden ne kadar kolay oyunlar oynandığını görmüş olduk.

Sınavda şifre kullanıldığı açığa çıktıktan hemen sonra yalanlamalar dizisi başladı. Skandal, üstü kapatılamaz bir şekilde ispatlandıktan sonra da neye sığınacaklarını bilemediler. ÖSYM Başkanı Ali Demir, YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan ve Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu yaptıkları açıklamalarda pervasızca ortada büyütülecek bir olay olmadığını söyleyip, gündemi soğutmaya çalıştılar.

Liseli gençlik ise şifre skandalına cevabı sokakta verdi. YGS’deki şifreleme sistemi kullanıldığının açığa çıktığı günden beri liseli öğrenciler başta olmak üzere YGS’ye girenler, veliler ve eğitim emekçileri tepkisini ortaya koydu. Zincirleme eyleminden kalem kırma eylemine kadar çeşitli eylemler gerçekleştirildi. Binlerce öğrenci günlerce sokakları doldurdu. Birçok ilde sokaklar bu haksızlığın hesabını sormak isteyenlerle doldu. Önümüzdeki günlerde de sokaklar liselilerle dolmaya devam edecek. 15 Nisan günü de liseliler, okul boykotu ile eylemlerini başka bir boyuta taşıyacaklar.

Eleme sınavları kaldırılсын, parasız ve eşit eğitim istiyoruz!

İlkokul sıralarından beri rekabet etmeye yönlendirilen öğrenciler “geleceği kazanma” yalanlarıyla yarış atına çevriliyor. Sözde eşit eğitim için öğrencilerin “bilgi ve yeteneklerini” ölçen sınavlar, aslında ticari eğitimi döndüren temel çarklardan biridir. Eleme sınavları için ödenen giriş ücretleri, dershaneler, özel dersler işçi ve emekçi çocuklarının daha sınav öncesinden elendiği aşamalardır. Eğitimin ve eğitim sürecindeki her bir adımın paralı hale gelmesi ile işçi ve emekçi çocukları insanın en temel haklarından biri olan eğitim hakkından mahrum kalıyorlar. Sınavların öncesinde paralı eğitim uygulamaları ile öğrenciler elemelerden geçiriliyorlar.

Üniversiteye giriş aşamasına kadar elenmeden

gelebilen öğrenciler için de eşitsizlik çok boyutlu bir şekilde devam ediyor. YGS’deki şifreleme uygulaması da yıllarca okul sıralarında bir şeyler öğrenmeye çabalamanın, eğitime paralar saçmanın da yeterli olmadığını gösterdi.

YGS ve LGS gibi eleme sınavlarıyla ve bu sınavlara hazırlanma süreçleri ile öğrencilerin hayatları cendereye alınmalıdır. Herkesin parasız ve eşit koşullarda eğitim alması sağlanmalıdır. Üniversiteye girişteki sınav uygulaması kaldırılmalı, her düzeyde eğitim alma imkanları oluşturulmalıdır.

Ayrıca KPSS ve YGS gibi sınavlarda ortaya çıkan kopya skandalları, sınavlar eliyle kadrolaşmanın derinleştirildiğini de göstermiştir.

Geleceğimiz için şifre: Örgütlü mücadele!

YGS ve LGS gibi sınavlar hayatın kritik dönemleri olarak adlandırılır ve öğrencilerin yaşamları buna göre şekillendirilir. Çünkü bu sınavlar üniversiteleri kapılarını açacak kilitler, üniversiteler de gelecek garantisi. Tüm bu safasalar öğrencileri yaşamdan soyutlayıp “kendilerini kurtarma yarışını” başlatmaktadır. Oysa ne bu sınavlardan geçmek ne de üniversite bitirmek güvenli bir gelecek, insanca bir yaşam sağlamaktadır.

Üniversite kapılarının ardında gençliği neyin beklediğini biliyoruz: Diplomalı işsizlik veya kölece çalışma koşulları. Gençliğin geleceği eleme sınavlarında değil örgütlü mücadeledir. Geleceğimizi kazanmak için liselerde, sokaklarda hakkımızı aramaya, sesimizi yükseltmeye devam edelim. YGS’deki şifre uygulamasını protesto etmek için gerçekleşecek okul boykotunu güçlendirmek için 15 Nisan günü derslere girmeyelim ve bulunduğumuz yerleri eylem alanlarına dönüştürüp taleplerimizi yükseltelim!

YGS iptal edilsin!

YGS, LGS vb. eleme sınavları kaldırılсын!

Üniversiteye sınavsız geçiş uygulamasına geçilsin!

Paralı eğitime son!

ÖSYM Başkanı Ali Demir, YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan ve Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu başta olmak üzere YGS’deki şifre olayının tüm sorumluları görevden alınsın, hesap sorulsun!

Devrimci Liseliler Birliği

13.04.11

Binlerce öğrenci YGS skandalını protesto etti..**“Şifre değil, parasız eğitim istiyoruz”****Taksim**

İnternet paylaşım sitesi Facebook üzerinden örgütlenen eylem için 10 Nisan günü Taksim Meydanı'nda toplanan öğrenciler buradan Tünel'e yürüdü. “Şifre değil, parasız eğitim sınavsız üniversite istiyoruz” pankartı arkasında binlerce öğrenci taleplerini dile getirdi.

Yürüyüşe dışarıdan katılımların da olmasıyla kitlenin sayısı daha da artarken yol boyunca sık sık oturma eylemi yapıldı.

Basın açıklamasında ÖSYM Başkanı Ali Demir'in, YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın ve Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'nun gençliğin geleceğini elinden çaldığı ifade edildi.

Başta ÖSYM Başkanı Ali Demir olmak üzere, Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu, YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan istifa etmesi gerektiği dile getirilerek şifre skandalının aydınlatılması istendi. Soruları dağıtanların ve yararlananların cezalandırılması talep edildi.

Kocaeli

Facebook üzerinden örgütlenen eylemde lise öğrencileri 10 Nisan günü yürüyüş ve oturma eylemi gerçekleştirdi. Sayıları 2 bini bulan öğrenci Merkez Bankası önünde toplanarak Sabri Yalım Parkı'na yürüdü. Yolda oturma eylemi yapan öğrenciler Sabri Yalım Parkı'nda gerçekleştirdikleri basın açıklamasında şifre skandalıyla binlerce öğrencinin umutlarıyla oynandığını dile getirdiler.

Bursa

Bursa'da yapılan eylemde öğrenciler tepkilerini düdükle gösterdi. Şehreküstü Meydanı'nda toplanan binlerce öğrenci ellerindeki pankartlarla YGS'deki şifre iddialarına göndermede bulunarak düdükle çaldı. Yoldan geçenlerin de destek verdiği eylemde öğrenciler Kent Meydanı'na yürüdü.

Ankara

Facebook üzerinden örgütlenen eylemde öğrenciler 10 Nisan günü Abdi İpekçi Parkı'nda buluştu. Liseliler buradan Sakarya Caddesi'ne doğru yolu trafiğe kapatarak kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Sakarya Caddesi'ne gelindiğinde bir dersanenin önünde toplanan ve dağılmayan öğrenciler alkışlarla ve sloganlarla bekleyişlerine devam ettiler. Kitleye müdahale etmek isteyen birtakım reformist çevrelerin “Eylem bitti,

dağılın” çağrılarına kulak asmayan öğrenciler buradan da Yüksel Caddesi'ne bir yürüyüş yaptılar. Yüksel Caddesi'nde bekleyen ilerici ve devrimci öğrencilerle buluşduktan sonra YKM önüne yürüyüşe geçildi. Fakat yürüyüşe polis izin vermedi. Bu sırada polis şefi “Sabahtan beri oradan oraya gidiyorsunuz, yeter artık bitirin, hayat normale dönsün” sözleriyle acizliğini gösterdi.

Ancak yürümekte ısrar eden kitle pazarlıklar sonuç vermeyince barikata yüklenerek polisle çatışmaya girdi. Polisin de biber gazıyla saldırısının ardından Konur Caddesi'nden geri çekilerek Meşrutiyet Caddesi trafiğe kapatıldı. Burada bekleyiş bir süre devam etti. Ancak polis saldırısıyla bölünen ve dağılan öğrenciler birleşemeyince eylem bitirildi.

Kuşadası

Kuşadası'nda Demokrasi Meydanı'nda toplanan öğrenciler ve Eğitim Sen üyeleri 10 Nisan İnönü Bulvarı'nda yürüyerek Uğur Mumcu ve Basın Şehitleri Parkı'na geldi.

Karabük

10 Nisan günü Karabük'te Albay Karaoğlan Caddesi'nde toplanan öğrenciler gerçekleştirdikleri basın açıklamasında sınava girişte alınan abartılı güvenlik önlemlerine dikkat çekerek şifre skandalına vurgu yaptılar. Yağan yağmura aldırmadan alkış ve ıslıklarla ÖSYM'yi protesto eden öğrenciler daha sonra yürümek istedi. Polisin izin vermemesi üzerine öğrenciler sınav giriş belgelerini yakarak dağıtdılar.

Kayseri

Kayseri'de son yılların en kitlesel öğrenci eylemi 10 Nisan günü gerçekleştirildi. Eğitim Sen Kayseri Şubesi önünden yürüyüşe geçen yaklaşık 200 YGS mağduru öğrenci Hunat Meydanı'na yürüdü. KESK, BDSP, DHF, ESP ve EMEP'in destek verdiği eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı.

Eskişehir

Genç-Sen Adalar'da bir yürüyüş gerçekleştirdi. İl Sağlık Müdürlüğü önünde biraraya gelen Genç-Sen'liler alkış ve sloganlarla Adalar Migros önüne kadar yürüyerek burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmalarıyla çevredeki insanlar yaşanan bu haksızlığa karşı eyleme çağrıldı.

Sokaklar ısınıyor!..**Dersim**

Dersim'in en büyük liselerinden Atatürk Lisesi önünde biraraya gelen yüzlerce öğrenci 9 Nisan günü şehir merkezine yürüdü. Eğitim Sen üyesi emekçiler ve demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri de eyleme destek verdi.

Mersin

Dev-Lis üyeleri 9 Nisan günü KESK binası önünden Taşbina'ya kadar yürüyüş düzenledi. “YGS'nin şifresi eğitim sisteminin adaletsizliği” pankartını açan öğrenciler adına açıklama yapan Kezban Küçük, ortaya atılan iddiaların vahim olduğunu belirterek, ÖSYM'nin hiç kimseye güven vermediğini söyledi.

İskenderun

9 Nisan günü İskenderun'da farklı lise ve dersanelerden yüzlerce genç yürüyüş yaptı. Dershanelerde, liselerde ve sosyal paylaşım sitelerinde biraraya gelen öğrenciler İskenderun İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü önüne yürüdü. Eylemde, ÖSYM Başkanı'na istifa çağrısı yapıldı.

Bursa

9 Nisan günü liseliler valilik tarafından yıllardır eylemlere kapalı tutulan Heykel Meydanı'nda protesto gösterisi düzenledi. Liseli Genç Umut üyesi 6 lise öğrencisi Heykel Meydanı'nda oturma eylemi yaptı. 8 Nisan günü ise valiliğin gösterilere yasakladığı meydana oturmaya başlayan liselilere emekçiler ve Eğitim Sen üyeleri de destek verdi.

Balıkesir

Yüzlerce liseli tepkilerini 9 Nisan günü sokağa dökülerek gösterdi. Polisin tüm engelleme girişimlerine rağmen öğrenciler Balıkesir'in en işlek caddesinde basın açıklaması yaptılar.

Eğitim Sen'nden YGS protestoları**Gebze**

Eğitim Sen Gebze Şubesi 6 Nisan Çarşamba günü eylem gerçekleştirdi. Şube önünde toplanan kitle Gebze Çeşme'sine yürüdü ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Yönetim Kurulu Üyesi Güngör İldem tarafından okunan açıklamada “Geçtiğimiz yıl KPSS'de yaşanan kopya skandalının YÖK ve ÖSYM'nin kopya skandalı üzerine yoğunlaşmak yerine, pek çok yönüyle aşırıya kaçan güvenlik önlemleri ile sınava giren bütün öğrencileri ve sınavda görev yapan öğretmenleri ‘potansiyel suçlu’ ilan eden uygulamalar kabul edilemez” ifadelerine yer verildi. Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

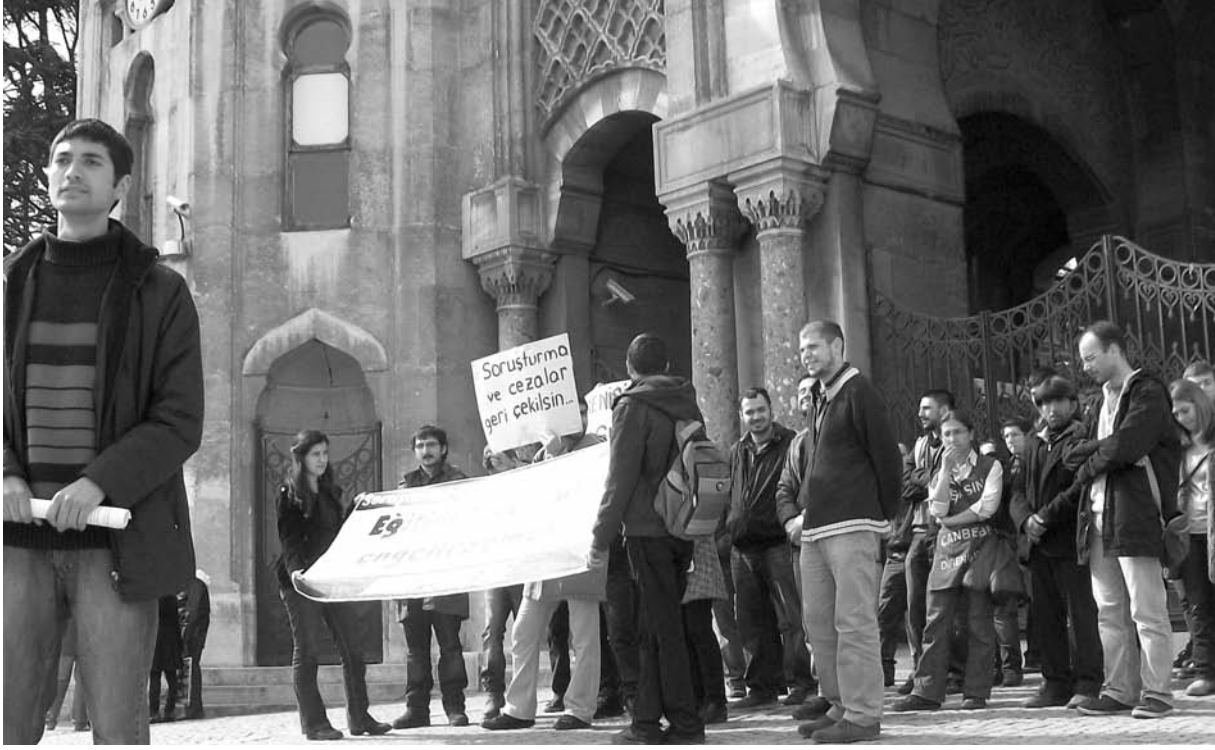
Marmaris

Eğitim Sen Marmaris Şubesi'nin çağrısıyla 9 Nisan günü Atatürk Anıtı önünde KPSS ve YGS'de yaşanan skandallar protesto edildi. Açıklamayı Marmaris Eğitim Sen Başkanı Hasan Akbaş gerçekleştirdi.

Mersin

Eğitim Sen Mersin Şubesi 9 Nisan günü kopya skandalını protesto etti. KESK binası önünden yürüyüşe geçen Eğitim-Sen üyeleri ve öğrencilerden oluşan kitle Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdü. Basın açıklamasını Eğitim Sen Şube Sekreteri Nermin Karasu gerçekleştirdi.

İÜ'de uzaklaştırma cezasına karşı direniş

İstanbul Üniversitesi'nde bir Ekim Gençliği okuruna 1 haftalık uzaklaştırma cezası verildi. Soruşturma ve ceza terörüne karşı 8 Nisan günü kapı önünde direnişe geçen **Ekim Gençliği okuru** gün boyunca siyasal çalışmasını sürdürdü.

Üst araması ve kimlik kontrolü dayatmasını reddeden öğrenciler özel güvenlik ve sivil polisler tarafından 1 Kasım 2010 günü Beyazıt Ana Kapı'da darp edilmişti. Polis ve ÖGB'ler kapıları kilitleyerek öğrencileri yerlerde tekmelemişti. Bu saldırıyı protesto etmek için araç kapısından üst aratmadan fiilen giren öğrencilerden 45'ine soruşturma açılmıştı.

Soruşturmada savunma yapan Ekim Gençliği okurlarından biri, soruşturma komisyonundan savunma metninin bir örneğinin kendisine verilmesini talep etti. İsteğin reddedilmesi üzerine kendi hukuklarını, disiplin soruşturması prosedürünü komisyona hatırlattı.

Soruşturmacı "öğretim görevlilerinin" ısrarı üzerine savunma veren Ekim Gençliği okuru "*Savunma verip vermemenin sonuca bir etkisi olacağını düşünmüyorum. Nasıl olsa rektörlük emrettiğinde kafanıza göre ceza veriyorsunuz. Savunma yapmaktan vazgeçiyorum*" dedi ve savunma metnini alıp odayı terk etti. Bunun üzerine kendisine "disiplin kovuşturmalarının sağlıklı bir şekilde yürütülmesini engellemekten" bir hafta uzaklaştırma cezası verildi.

Cezanın başlamasıyla beraber Ekim Gençliği okuru Beyazıt Meydanı'ndaki ana giriş kapısı önünde direnişe başladı. Sabahtan akşam saatlerine kadar siyasal çalışmayı sürdürdü. Öğlene kadar 30'un üstünde Kamp-Üs dergisi dağıtıldıktan sonra, Ekim Gençliği dağıtımına geçildi.

Ekim Gençliği satışı ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapıldı. Özgürlük ve geleceğimiz için işçi sınıfının izinde 1 Mayıs çağrısı yapan Ekim Gençliği okuru, emperyalist işgal, seçim aldatmacası, YÖK ve geleceksizlik ile ilgili konuşmalar da gerçekleştirdi.

Ayrıca 23 Nisan'da gerçekleştirilecek Ontex/Canbebe, PTT ve ÇEL-MER işçileriyle dayanışma gecesinin davetiyeleri kullanılarak direnişlerle dayanışma amaçlı bağış toplandı.

İÜ'de direnişin 2. günü

Ekim Gençliği okuru üniversite önündeki bekleyişinin 2. günü olan 11 Nisan günü de devam etti. Direnişe sabah 08.00'de Beyazıt ana kapı önünde soruşturma ve cezalar ile ilgili dövizleri yazarak başlayan Ekim Gençliği okuru, "Eğitim hakkımız engellenemez", "Soruşturmalar-cezalar geri çekilsin / Direnişimin 2. günü" dövizlerini kampüs girişinin çevresine yerleştirdi. ÖGB'lerle kısa süreli bir tartışma yaşandı.

Güne Kamp-Üs dergisi dağıtımıyla devam edildi. Üniversiteye giriş-çıkış yapan birçok öğrenci ile soruşturmalar, eğitim sistemi, işçi direnişleri üzerine sohbet edildi. Öğle saatlerinde yemek molası verildikten sonra hız kazanan yağmur dövizleri epeyce yıprattı. Ayrıca direnişteki işçilerle dayanışma gecesinin duyurusu yapıp işçilerle dayanışma amacıyla bağış toplandı.

İÜ'de direniş sona erdi

Direniş 13 Nisan günü gerçekleştirilen basın açıklaması ile bitirildi. Basın açıklaması öncesinde yapılan konuşmada henüz sonuçlanmamış 100'ün üzerinde soruşturma olduğu bilgisi verildi. Bu baskı mekanizmalarının gençliğin gelecek ve özgürlük özlemini bastırmaya yetmeyeceği, bu saldırının direnişle karşılanacağı belirtildi.

Konuşmanın ardından Ekim Gençliği adına açıklamayı direnişçi öğrenci okudu. Açıklamada, gençliğin gelecek sorunu ve İstanbul Üniversitesi'nde süregiden "olağanüstü hale" değinildi. Soruşturma ve ceza terörünün devrimci faaliyeti engelleyemeyeceği ifade edildi.

Basın açıklamasına PTT ve Ontex/Canbebe direnişçileri ile BDSP, DÖB, Gençlik Federasyonu, Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Muhalefeti ve Sosyalizm Gençliği destek verdi.

Basın açıklamasının ardından direnişteki işçilerin katılımıyla direniş-mücadele başlıklı bir sohbet gerçekleştirildi. Sohbet 23 Nisan'da gerçekleştirilecek Öğrenci Kurultayı, işçi ve öğrenci hareketi, son dönem Avrupa ve Ortadoğu'daki toplumsal/sınıfsal hareketlilikler ve liselilerin eylemleri ele alındı.

Ekim Gençliği / İstanbul Üniversitesi

DTCF'de kurultay söyleşisi

13 Nisan günü Ankara Üniversitesi DTCF'de Ekim Gençliği tarafından "İşçiler kurultaya yürüyor gençlik sınıf dayanışmasını büyütüyor" başlıklı bir söyleşi gerçekleştirildi.

Söyleşi, son süreçte sermaye devletinin artan saldırılarının sıralanması ve buna karşı örgütlü mücadeleyi büyütme vurgusu ile başladı.

Daha sonra Kurultay Hazırlık Komitesi adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada gençliğin yaşadığı sorunlarla işçi sınıfının yaşadığı sorunların birbirinden kopuk olmadığı, bugün işçilerin buldukları fabrikalarda, işyerlerinde taban örgütlenmelerini yaratmaları gerektiği vurgulandı. Ayrıca sendikal bürokrasiye karşı ise yine taban örgütlülüklerinin ve işyeri komitelerinin güçlendirilmesi gerektiği vurgulandı. Kurultayın öncü işçileri buluşturacak bir kürsü olduğu ifade edildi.

Ontex ve ÇEL-MER işçilerine de değinen KHK sözcüsü izlenmesi gereken yolu işçilerin gösterdiğini belirtti. Direnişleri büyütme ve yaygınlaştırmak gerekliliğinin altını çizdi.

Ekim Gençliği / DTCF

"Başkaldırıyoruz" eylemine dava

Ankara'da 5 Ocak günü devrimci ve ilerici öğrencilerin ODTÜ'den AKP Genel Merkezi'ne gerçekleştirmek istediği yürüyüş azgın polis terörünün hedefi olmuş ve saatlerce süren çatışmada kolluk güçleri tazyikli su ve gaz bombasıyla öğrencilere pervasızca saldırmıştı. Bu eylemin ardından üniversite yönetimleri, emniyet ve savcılık işbirliğiyle 117 öğrenciye dava açıldı. ODTÜ, Hacettepe Üniversitesi, Ankara Üniversitesi ve Gazi Üniversitesi öğrencilerine açılan davanın duruşma tarihi belirlenmiş değil.

4 Ekim Gençliği okurunun da aralarında bulunduğu 117 öğrenci hakkında üniversite yönetimleri de ayrıca soruşturma başlattı. Hacettepe Üniversitesi 80, ODTÜ 30 öğrenciye bu eyleme katılmaktan soruşturma açarken, diğer üniversitelerde açılan soruşturmaların sayısı tam olarak bilinmiyor.

27 Ocak'ta başbakanın Erzurum'da ÖTK'larla yaptığı görüşmeyi Ankara'da protesto eden öğrencilere polis yine saldırmıştı. Bu saldırı sırasında 8 öğrenci gözaltına alınmış, aralarında 2 Ekim Gençliği okurunun da olduğu 3 kişiye "kamu malına zarar vermek", "kasten adam yaralama", "2911 sayılı kanuna muhalefet" ve "polise direnmek" iddialarıyla dava açılmıştı. Bu dava 28 Nisan'da görülecek. Ancak savcılık 20'ye yakın öğrenciye daha yine aynı gerekçelerle soruşturma açarak davayı birleştirdi.

Ekim Gençliği / Ankara

DTCF'de faşist-ÖGB-idare-polis işbirliği

Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde 12 Nisan günü yaşanan olaylar sivil faşist-ÖGB-idare-polis işbirliğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Eli satırlı faşistler üniversitede

12 Nisan günü ilerici ve devrimci öğrenciler sınava girerken faşistlerin de ÖGB koruması altında sınava gelmesi esnasında bir gerginlik yaşandı. Sınav sonuna kadar kapıda bekleyen devrimci öğrenciler durumu teşhir etti. ÖGB'ler ise adeta kör-sağır-dilsizi oynadı. Yeri geldiğinde OHAL uygulanan üniversitede "bizim üst arama hakkımız yok" denilerek adeta faşistler savunuldu. Dekan yardımcısı ise "Şu anda yapacak bir şeyimiz yok. Sınava girdiler" diyerek faşistlere arka çıktı.

Akşam sınava giren öğrencilere bir faşistin sınav çıkışı saldırmasının ardından faşiste müdahale edildi. ÖGB ise faşistin önünde etten duvar örerek onu koruma altına aldı. ÖGB, öğrencilerin üzerine biber gazı sıktı. Bunun üzerine kitle "Faşizme karşı omuz omuz!" sloganları ile barikata yüklendi. Devrimci ve demokrat öğrenciler faşistin ÖGB tarafından dışarı çıkartılmasından sonra orta bahçede bekleyişini sürdürdü.

Sloganlarla bekleyişini sürdüren kitle okulda ajitasyon konuşmaları ile durumu teşhir etti. Teşhir konuşması orada bulunan öğrenciler tarafından alkışlarla karşılandı. Olay yerindeki satırı saklayan bir ÖGB ise isminin ve üzerinde olan satırın teşhir edilmesi üzerine oradan koşarak ayrıldı. Gazi Üniversitesi'nden de gelen faşistler bir süre bekledikten sonra toplu çıkış yaptılar. Faşistler çıktıktan sonra ilerici ve devrimci öğrenciler de toplu çıkış gerçekleştirdi.

Kitlesel ve coşkulu yürüyüş

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı yürüyüşte Mithatpaşa ve Ziya Gökalp Caddesi trafiğe kapatılarak Yüksel Caddesi'ne yüründü. Çevredeki ve arabalardaki insanlar da alkışları ile öğrencilere destek verdi. Yüksel Caddesi'ne gelindiğinde ise DTCF Öğrencileri adına basın açıklaması gerçekleştirildi.

Öğrenciler okula alınmadı

İlerici ve devrimci öğrenciler 13 Nisan günü, okulda yaşanan saldırıyı teşhir etti. Alkışlarla orta bahçeye çıkan öğrenciler yaşananların öğrencilerin yaşam alanlarına yapılan bir saldırı olduğunu, bunun herkesi ilgilendirdiğini vurguladılar. ÖGB tarafından saklanan satırın ve idarenin bundan sonraki süreçte yapacağı her şeyin takip edileceğini ve herkesin de bu süreci takip etmesi gerektiğini dile getirdiler.

Ayrıca yaşanan olaylardan kaynaklı 6 öğrenci ihtiyadi tedbir kararı uygulaması nedeniyle sabah okula alınmadı. Dekanla yapılan görüşme sonucu karar kaldırıldı.

Ekim Gençliği / DTCF

Hatice Yürekli yoldaşı ölümünün 10. yılında saygıyla anıyoruz...

Devrim mücadelesinde yaşıyor!

"Burada Hatice yoldaşı salt bir Ölüm Orucu direnişçisi olarak ele almayacağım. Dahası bu yönünü öne de çıkarmayacağım; zira bu, onun tümüyle onur verici olan örgütlü devrimci yaşamının yalnızca özel bir evresini, asıl anlam taşıyan partili yaşam bütününden koparmak olur.

"Elbette ki Hatice Yürekli yoldaş, tüm öteki siper yoldaşları gibi, bu uzun maratona soluklu bir biçimde koşmuş ve alınının aklıyla göğüslemesini bilmiş bir komünisttir ve bu çerçevede de söylenecekler olmalıdır, olacaktır. Fakat Hatice Yürekli'yi salt Ölüm Orucu direnişçisi kimliği ile ele almak, uzun yıllara yayılan partili devrimci yaşamının onun özel bir evresine indirgemek anlamına gelir.

"Hatice Yürekli bir sıra neferi ruhuyla devrim uğruna ölmesini bildi; fakat biz partimizin açıklaması üzerinden de biliyoruz ki, o partimizde uzun yıllar önemli görev ve sorumluluklar üstlenmiş, partimizin kuruluş kongresine de ön hazırlık sürecinden itibaren katılmış ileri düzeyde bir komünist kadroydu. Önemli olan bu partili yaşamın tümünü anlamak, anlamlandırmak ve ondan öğrenmesini bilmektir.

"Hatice Yürekli saflarımıza '90'ların hemen başında, henüz oldukça genç bir insanken katılmış bir yoldaştır. Örgütlü devrimci yaşamı, tıpkı daha önce kaybettiğimiz yoldaşlar gibi, tümüyle saflarımızda başlamış, kesintisiz olarak sürmüştü ve saflarımızda ölümsüzleşmiştir. Bu, örgütlü partili yaşam, profesyonel devrimci kimlik, parti üyesi olmanın onurunu yükseklerde tutmak, bunun bir gereği olarak her alanda direnişçi kimliğin temsilcisi olmak vb. bakımlardan örnek ve pürüzsüz bir yaşamdır. Komünist bir partili devrimcinin yaşamında aslolan ve kalıcı olan da bu ayırıcıdır zaten." (...)

"Hatice'nin örgütlü yaşamı da benzer çizgidedir; kesintisiz, pürüzsüz ve soluk soluğa bir profesyonel devrimcinin yaşamıdır bu. Örgütlü çalışmaya profesyonel bir kadro olarak İzmir'de başlamış, ardından İstanbul'a geçmiş, '95 baharındaki bir operasyonda (aynı evden yoldaşı Habip Gül ile birlikte) yakalanmış, poliste direnmiş, hapisten çıktıktan sonra İstanbul'da gerektiğinde bizzat işçi olarak işçi çalışması yürütmüş, sonra Güney çalışmasının başına geçmiştir. Parti kongresine güneyden delege olarak katılmış ve kongre sonrasında bu kez

Ankara'da çalışmaya başlamıştır.

Burada yeniden tutuklanmış, yine direnmiş, yargılandığı davalarda (TKİP ve Ulucanlar katliamı davaları) yine siyasal savunmalar yapmış ve bu onurlu yaşamı Ölüm Orucu direnişçisi olarak, parti üyesi olmanın onurunu yükseklerde tutarak noktalamıştır. Habip

katledilmesinden hemen önce partiye gönderdiği mektupta "Biz hazırız, partimizin bayrağına leke sürmeyeceğiz!.." demişti. Hatice

Yürekli ise ailesine yazdığı 12 Kasım '00 tarihli veda mektubunda "... siyasal kimliğimizi, devrimci kişiliğimizi ve insan onurumuzu teslim almaya dönük bu kapsamlı saldırıya

karşı, ölümüne bir direnişi başlatmış bulunuyoruz", diyor ve bunun, "yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak" anlamına geldiğini söylüyordu. Ne dediğinin ve ne yaptığının tümüyle bilincinde olarak o, dediğini yaptı. Kendisini ölümüne yakın ziyaret eden bir yoldaşının kolunu güçsüz eliyle sıkarak, "merak etmeyin!" demişti. Bu mesaj partiyeydi ve anlamı açıktı. Habip'in son mesajı ile aynı anlama geliyordu bu: "Ben hazırım, partimin bayrağına leke sürmeyeceğim!.." (...)

Hatice yoldaş "Yoksul bir aileden geliyor. Genç yaşından itibaren çalışmak zorunda kalıyor. Partinin sınıf çalışmasının gerekleri doğrultusunda fabrika ve atölyelere girip çalışmadaki rahatlığı ve başarısı onun ezilen sınıf damarına bir gösterge. Ezilen sınıfa ve ezilen cinse mensup. Ama devrimciliği seçişinde bu ikinci ezilmişliğin özel bir rolü var mıdır, sanmıyorum. Zira biz Hatice yoldaşı bildik bileli, cins ezilmişliğinden gelen herhangi bir sorununu görmedik. O ezilen cins kimliğinin hiçbir izini taşımayan, bu açıdan son derece rahat ve güçlü, komünist insan kimliği üzerinden kendini ortaya rahatça koyan bir yoldaş. Ezilen cinse mensup olmaktan gelen zayıflıkları, sınırlılıkları, dizginlemeleri aşmış, bu açıdan gerçekten örnek bir kadın komünist yoldaş. Bu da onun bir başka üstünlük alanı." (...)

"Hatice Yürekli şahsında da kendini partisizle özdeşleştirmiş bir devrimciyle yüzyüzeyiz. O, şu veya bu yoldaş üzerinden partiye bakan, ilişkisini buna göre güçlendiren ya da zayıflatan biri değildi. O kendini bu partinin asli temsilcilerinden, deyim uyuşsa, partinin organik dokusundan biri olarak gören bir yoldaştı. Kendisine yöneltilmiş bir eleştiriyi, kendisine parti tarafından gösterilen bir tepkiyi hiçbir biçimde sorun etmeyen, bunu partiyle olan genel ilişkileriyle hiçbir biçimde karıştırmayan bir yoldaştı. Bu açıdan belki birçok eleştiriyi hakeden de bir yoldaştı. Ama bunlar onun için partisizle ilişkileri açısından hiçbir zaman bir sorun nedeni ya da alanı olmadı."

(H. Fırat, "Zor dönemin bilinçli, inançlı ve soluklu devrimcileri başlığı ile yayınlanan konferanstan...)

Sert bir çatışmada barikatın en önünde yer almak büyük bir onurdur

Hatice Yürekli: Tahmin edilebileceği gibi, direniş sürecinde bambaşka bir duygu ve düşünce yoğunluğu içinde bulunuyorsunuz. Çünkü biz, gönüllü olarak yer aldığımız devrim mücadelesinin bir sıra neferi olarak, sert geçecek bir çatışmada barikatın en önünde yer alma şansını yakalamışız. Bu bir devrimci için büyük bir onurdur. Canımızı ortaya koyarak, baştan tam bir inançla kazanacağımızı bildiğimiz bir zaferi, sadece yoldaşlarımıza/partimize değil, ezilen ve sömürülen milyonlarca işçi ve emekçiye armağan edeceğiz. Çünkü biz, "sınıfa karşı sınıfa, düzene karşı devrimi, kapitalizme karşı sosyalizm"i en önde temsil ediyor, devrim davasının güncel ve tarihsel haklılığını ölümüne bir direnişle ortaya koyuyoruz.

Kazanma ruhu ve zafer tutkusuyla inanıyoruz ki, içeride ve dışarıda tüm yoldaşlarımız aynı bilinç ve kararlılıkla savaşıyorlar. Bundan dolayı diyoruz ki, biz zaferi daha en başta kazandık. Bunu bugün, Ölüm Orucu'nun 46. gününde söylüyorum. Direnişimiz gün gün,ilmek ilmek örülerek, yoğun bir emek ve çabayla bugüne kadar geldi. Başta da söyledim, duygularım hiç bu kadar yoğun, kafam hiç bu kadar açık olmamıştı. Hani "arınma ve güçlenme" denilir ya, bunu somut olarak bedenimizde, yüreğimizde, bilincimizde ve tüm benliğimizde yaşıyoruz. Devrim ve sosyalizmin haklılığına olan inançtan besleniyor bu..."

(Hatice Yürekli yoldaşla direnişin 46. gününde yapılan röportajdan...)

Gençlik içinde kitle çalışması üzerine

Genç komünistler olarak varlığımızı gösterdiğimiz tüm alanlarda şu veya bu düzeyde bir kitle çalışması yürütüyoruz/yürütmeye çalışıyoruz. Toplamında henüz istediğimiz düzeyi, daha doğru bir ifadeyle, çeşitli vesilelerle ortaya koyduğumuz ihtiyaçlara yanıt verebilen bir düzeyi yakalayamayan kitle çalışmamız, her alanda kendine özgü sorunlarla karşımıza çıkıyor. Ne yazık ki, ne tek tek alanlarımızın ne de çalışmamızın toplamının yaşadığı sorunlara çare olabilecek hazır reçeteler var elimizde. Zira öznel ve nesnel koşullara bağlı olarak değişebilen sorunların çözümünü de aynı koşulların etkisi altında şekilleniyor.

Buna rağmen kitle çalışmamızın sorunlarını tartışmak, çözüm önerileri sunmak ve tabii ki bunları pratikte sınamak önemli. Komünist hareketin yazınında konunun çeşitli yönleriyle birçok kez işlenmesine, gençlik yayınında ise tartışmanın özel olarak alan özgülünde sahip olduğu öneme defalarca vurgu yapılmış olmasına rağmen burada tekrar gündemleştiriliyor olması, sözkonusu sorunun hala karşımızda duruyor olduğuna bir işaret sayılabilir. Kitle çalışmasında yaşadığımız sorunlara asgari bir çözüm üretmediğimiz koşullarda, tekrara düşmek pahasına da olsa, bu sorunların tariflenmesini ve çözüm yolu tartışmalarını özel bir başlık olarak gündemimizde tutmaya devam edeceğiz.

Konumuzun kendisini tartışmaya açmadan önce bir noktayı belirtmek gerekiyor. Bu yazı, çalışmamızın sorunlarını genel planda ele alacak, yer yer tekil ve tali görülebilen noktalara değinmeye çalışacak olsa da “üstten bir yazı” olma akıbetinden kurtulamayacaktır. Bundan ötürü de birtakım detayların aydınlatılmasında veya genelleştirilemeyen bazı özgün sorunların çözülebilmesinde yeterli olmayabilir. Bu yetersizliğin giderilebileceği tek koşul da çalışmayı omuzlayan güçlerin konunun hem genel hatları hem de kendi deneyimleri üzerinden irdelenmesi yönünde bir çaba içerisine girmeleri, mümkün olduğu koşullarda bu çabanın sonuçlarını derleyerek bir yazı haline getirmeleri ve bunu da yayın üzerinden paylaşma açmaları olabilir. Böyle olduğu takdirde konu yaşanmışlıkların ve somut deneyimlerin üzerinden bizzat muhatapları tarafından tartışılmış olur ve muhataplarından gelecek tüm paylaşımlar birleştiğinde eksiklikler kapatılabilir, konunun yarım kalan yanları tamamlanabilir. Tartışmaların yazılı biçimler ile sürmesi gelecekte de bir olanağa dönüşecek, ileride konu ile ilgili yapılacak tartışmalar için anlamlı bir kaynak olacaktır.

Bir kez daha kitle çalışmamızın sorunlarının tartışılmasının aciliyetine, sorunun kolektif bir tartışma sürecine konu edilebilmesinin önemine, tüm güçlerimizin tartışmanın bir parçası olabilmemesinin yakıcılığına ve eldeki yazının bu açıdan içereceği olası eksikliklere değindikten sonra konuyu tartışmaya açabiliriz.

Kitle çalışması ve politika sorunu

Yarattığı etki ve sonuçları bakımından verimli sayılabilecek bir kitle çalışması yürütebilmenin ön koşulu alana hakim olmaktan geçmektedir. Bu yalnızca alanın fiziki yapısıyla da sınırlı değildir. Alana politik olarak hakim olmak demek, fiziki bilgilerin yanısıra alanın politik anlamı ve atmosferi, mücadelede, özel olarak da gençlik hareketinde tuttuğu yer, alan çalışmasının politik kapsamı, genel ve dönemsel hedefler gibi konularda da bir açıklığa sahip olmak demektir. Tüm bunlar olmaksızın yürütülecek

çalışmanın bir ayağı havada kalacaktır.

Konuyla ilgili olarak herhangi bir taşra üniversitesi ile ODTÜ gibi bir üniversite örnek alınabilir. Herhangi bir taşra üniversitesinden yükseltilecek mücadele anlamlı ve önemli olsa da hareket içerisinde ODTÜ gibi merkez bir rol oynayamayacağı açıktır. Taşra üniversitelerinin tüm önemine karşın ODTÜ gibi bir üniversitede yaşanacak her gelişme gençlik hareketinde daha büyük bir etki yaratacak, deyim yerindeyse hareketin rengini belirleyecektir. İşte alanlar arasındaki bu politik ayırım, çalışmaların güncel hedeflerini, bunun pratik karşılığı olacak yol ve yöntemleri de farklılaştırmaktadır.

Alana yönelik olarak ifade ettiğimiz hakimiyet sorunu çalışmamızın kendisi için de büyük bir öneme sahiptir. Alana dair edinilen bilgilere yaslanarak özgün politika belirleyebilmek politik açıdan olmazsa olmaz bir yerde duruyor. “Güç olmadan politika yapılamaz” karşı önermesinin tüm basıncına karşın, politika yapmadan güç olunamayacağı açıkça ortadadır. Gençlik çalışmamızın yakın dönemki seyri bir kez daha bu duruma işaret etmektedir. Zira biz kitlelilik ölçütlerinden çok, politik niteliğimiz vesilesiyle gençlik hareketi içerisinde yer tutmuş oluyoruz. Bizim için güç olmak, bir anlamda, politika yapabilme kapasitesi ile eşdeğerdir. Kitle çalışmamıza da bu gerçeğin aynasından bakabilmek gerekiyor. Bu aynadan yansıyansa verimli, güç ve olanakların sonuçsuz kalacak bir pratik koşturmaya içerisinde heba edilmediği bir kitle çalışması için güncel ve gerçekliğe uygun politika belirlenmesi ile bunu belirleyebilmenin zorunlu koşulu olarak alan üzerindeki politik hakimiyetin önemi oluyor. İlk elden politika sorunun çözüldüğü koşullarda geriye, bu politikalara uygun araç ve yöntemlerin (materyal, etkinlik vb.) belirlenmesi ve bunların pratikleştirilmesine kalıyor.

Tempolu bir çalışma tarzı

Kitle çalışmasında asgari bir başarı sağlanmasında dinamizm ve tempo sorunu belirleyici bir yerde duruyor. Belli özel durumlar veya dönemler dışında, alanda politik bir rüzgâr estirilebilmesi çalışmanın temposuyla doğru orantılı oluyor çoğu zaman. Kitleleri kuşatan, onları politik ablukaya alan ve organik temasların kurulabileceği kanallar açan bir çalışmanın temposu ne kadar yüksek olursa etkileme gücü de o kadar yüksek olacaktır. Zira kitlelerin yaşadığı güven sorununun aşılması ancak bu sayede mümkün olacaktır. Kaldı ki bu, çalışmanın ortaya koyacağı iddia

ile de dolaysız olarak bağlantılıdır. Özcesi, tempolu bir çalışma, doğal bir sonuç olarak iddianızın büyüklüğünü de göze batıracak, bu da kitlelere güven vermede ve onların güvenini kazanmada önemli bir etken olacaktır.

Tam da burada ajitasyon-propaganda faaliyetinin önemini vurgulamak gerekiyor. Kitlelerin etrafına politikalarınızla yükselen bir çeper örebilmeniz ajitasyon ve propaganda faaliyetinizin düzeyi ve sürekliliği ile ilgilidir. Bir öğrencinin kafasını her çevirdiği yerde size dair bir şeyler görmesi ya da duyması veya üniversite içinde zaman tükettiği hemen her alanda sizi ısrarla bir şeyler anlatırken görmesi, kişinin hafızasındaki yerinizi sürekli tazelemeniz demek olacaktır. Bu sayede, bugün olmasa bile kendi geleceği ve özgürlüğü için bir şeyler yapmaya doğru yöneldiği ilk anda üzerinde ciddi bir etki sahibi olmuş olacaksınız. Bu, sermaye diktatörlüğü altında ezilen gençlik kesimleri harekete geçtiği zaman daha yakıcı olarak hissedilecek önderlik misyonunun hayata geçirilmesinde önemli bir avantaj olacaktır.

Elbette ki propaganda çalışmasının işlevi bununla sınırlı değildir. Propaganda yalnızca geleceğe yatırım için yapılamaz. Gelecek yatırımı için yalnızca bir yönü ve uzun vadede karşılık bulacak kurgusudur. Propaganda çalışmasının güncel içeriği alanın politize edilmesi olarak tariflenebilir. Alanda, itiş gücü kitlelerin harekete geçirilmesi için kullanılacak politik bir rüzgâr estirebilmek, yaygın ve süreklileştirilmiş bir ajitasyon-propaganda faaliyeti ile mümkün olmaktadır. Böylesi bir propaganda çalışması, kimi zaman, alana politik olarak ağırlık koyabilmenin ve etki yaratabilmenin vesilesi olabilmektedir.

Burada ajitasyon-propaganda çalışmasıyla ilgili birkaç noktaya değinmekte fayda var. Bunlardan ilki, ajitasyon-propaganda faaliyetinin kitle çalışmasının yalnızca alt bir başlığı olduğunu unutmamaktır. Ters durumda, yani çalışmanın ajitasyon-propaganda kısmına gerektiğinden fazla bir anlam ve misyon yüklediği durumda, tüm çalışmanın ölçütü bu alt başlığın yaratacağı sonuçlar üzerinden hesaplanmaktadır. Böyle olacağı ön kabulü ile de buraya özel bir ilgi duyulmakta ve olağandan fazla enerji harcanmaktadır. Bunun kaçınılmaz sonucu da “materyal kullanımına sıkışan çalışma” türünden değerlendirme ve şikayetlerin sıkça duyulur olmasıdır.

Oysa propaganda çalışması ve bu çalışmada kullanılacak materyallerin durumu çalışmanın toplam kurgusu ve hedefleri ile bir bütünlüğe sahip olabilmelidir. Örneğin araçlarından biri anket olan bir çalışmada kitlelerle temas noktaları özel yüklenme alanları olacaksa ve buralarda birebir ilişki kurulması ve ilişkilerin güçlendirilmesi hedefleniyorsa araç olarak tanımlanan o anketler de bu hedefe uygun bir biçimde kullanılmalıdır. Böylesi bir kurguyla yürütülen çalışmada yapılan anketin sayısından çok birlikte çay içilip sohbet edilen, yani doğrudan ilişki kurulan insan sayısına çubuk bükülebilir. Tersinden, propagandayı esas alan bir çalışma kurgusunda da kullanılan afiş ve bildiri sayısı büyük bir önem taşımaktadır. Kısacası, ajitasyon-propaganda çalışması belli bir kalıba dökülmemelidir, alanın durumuna, güçlerimizin tablosuna ve çalışmanın hedeflerine uygun olarak planlanmış bir alt başlık olarak ele alınmalıdır.

Diğer bir önemli nokta ise, propaganda çalışmasının yeni ilişkilerin harekete geçirilmesinde önemli bir olanak olduğudur. Bir biçimde ilişki kurulan ve mücadeleye katılmaları sağlanmaya çalışılan taze güçlerin kalıcılığında bu faaliyetin önemli bir

işlevi olabilir. Kişinin durumunu gözetin, fakat onu hep ileri çekmeye çalışan bir çaba ile ajitasyon-propaganda çalışmasına katabilmek aradaki ilişki düzeyini iki taraf için de güçlendiren bir işlev görecektir. Kişinin emek harcadığı bir çalışmayı daha çok sahiplenecek olması gibi bu konuda alacağı ileri ya da geri tutumlar durumun bizim cephemizden de netleşmesine ve tanımın daha sağlıklı yapılabilmesine yarayacaktır.

Kitle çalışması ve örgütlenme sorunu

Örgütlenme ayağı kitle çalışmamızın en sorunlu yanı durumunda bugün. Kitle çalışmasına dair buraya kadar söylediklerimizde küçümsenmeyecek bir düzey yakalayabilmiş olsak da iş örgütlenmeye gelince istediğimiz sonuçları alamıyoruz. Bunun bizi aşan yanları da var kuşkusuz. Yine de sorunun bizden kaynaklanan kısmını tartışabilmek ve çözülmesi yönünde daha hızlı adımlar atabilmek büyük bir önem teşkil ediyor. Bir çalışma faaliyetinin en son ve en önemli ayağı, sonucu değerlendirme noktasında en belirleyici noktası örgütlenmedir. Çünkü yapılan propaganda ve kitle çalışmasının sonucunda örgütlenme noktasında alınan mesafe başarının düzeyini gösterir. Diğer türlü başarılı olduğumuz diğer iki ayağı ne kadar iyi yapmaya devam edersek edelim yaptığımız işler, ortaya koyduğumuz çaba sonuçsuz kalmaktadır.

Bu sorunun çözümü de kalıplaşmış bir takım formüllerle olmuyor maalesef. Yine alana, hatta kişiye özgü durumları gözden kaçırmamak gerekiyor. Çözüm de sorunla yüz yüze kalan güçlerin ve bu güçlerin kolektif iradesini yansıtan ilgili örgütlerin elinde oluyor doğal olarak. Kişinin ya da kitlelerin ilgi ve yeteneklerini belirlemek ve buna göre bir ilişki kurmak tümüyle kişinin/örgütün tespit ve yönelimlerine kalıyor. Buradan ifade edeceğimiz şeyler ise daha çok sorunu genel planda kesen birkaç nokta olacaktır.

Örgütlenmenin ilk ayağı politik tutum ve faaliyetten geçiyor. Alandaki güçlü politik varlığımız, hareketliliği ile göze batan çalışmamız, çalışmayı yürüten güçlerin buna uygun bir tutum içerisinde olmaları kitlelerin ilgisini üzerinize çekecektir. Bu bugün için daha dar bir kesimle, sola ya da sosyalizme sempati duyan kesim üzerinde yaratılacak etki ile sınırlanabilir. Bugün için bunun anlaşılır yanları olacaktır. Ancak unutmamak gerekir ki bu da, örgütlenme sorununa gündelik çözümler getirmenin yanında, yarımın kitlesel gençlik hareketinin önderliğinde de önemli bir rol oynayacaktır.

Örgütlenme sorunu üzerinden bir başka noktaya daha vurgu yapmak gerekiyor. Açık ki bugün gençlik kitleleri politik yönelimlerden veya politik etkilenmeden doğru harekete geçmiyor. Harekete geçen kitle üzerinde bunun önemli bir payı vardır kuşkusuz ancak bugün için asıl belirleyici nokta sosyal ya da siyasal olarak doğrudan kurulan ilişkiler oluyor. Gençlik hareketinin yüzünü yükselişe döndüğü yönünde yaptığımız değerlendirmelerin çıkış noktası olan son dönemin gençlik eylemleri bunu tüm açıklığı ile gösteriyor. Bu da her şeyden önce kitlelerle birebir ilişki kurulabilecek kanalların açılması gerektiğine işaret ediyor. Propaganda çalışmasında bu noktaya dikkat edilmesi gerektiğini belirtmiştik. Bundan ayrı olarak kişinin kendini ifade edebileceği, tartışabileceği ve cevap alabileceği zeminler yaratmak gerekiyor. Bunun bir okur toplantısı mı, belli bir gündem üzerinden örgütlenmiş bir forum mu ya da başka biçimlerde kurgulanan herhangi bir etkinlik mi olacağı alana göre değişiklik gösterebilir. Ancak önemli nokta böyle bir zeminin tüm alanlarda yaratılabilmesi oluyor.

Birebir ilişkilerin diğer biçimi sosyal olarak kurulan ilişkiler oluyor. Her şeyden önce sosyal ilişkinin sıradan ilişki ile aynı şey olmadığı söylemek

gerekiyor. Sıradan ilişkiler daha çok devrimcilik öncesi yaşamdan kalan arkadaşlık ilişkileri veya aile bağları olurken sosyal ilişkiler, tüm esnekliğine rağmen, politik yaşamda bir vesile ile kurulmuş ilişkilerdir. Tanımlardaki bu basit ayrımı en başta yapmak kişiler üzerinde harcanacak zaman ve emeğin sonucunda etkili olmasından dolayı önemli bir yerde duruyor. Sıradan ilişkilere devrimci mücadelenin ihtiyaçlarının giderilmesinde bir olanak olmalarından politik olarak daha geniş anlamlar yüklemek, zamanın bu ilişkiler üzerinde heba edilmesi ve harcanan emekten beklenen verimin alınmamasının yorgunluğunun yüklenilmesi sonucunu doğuracaktır.

Politik faaliyetin aracılığı ile kurulan sosyal ilişkilerle var olan bağı güçlendirmek ise daha önemli bir yerde durmaktadır. Bu bağlar gelişime de daha açık olmaktadır. Zira sizinle direkt olarak politik kimliğiniz vesilesi ile tanışmış oluyorlar ve yaşamlarında politik olarak bir yere koyuyorlar. İlişkinin ileri çekilemediği, örgütlenilemediği olası durumlarda bile başka bir dizi imkan sunabiliyorlar.

Sosyal ilişkileri örgütlenme aşaması hayli zor bir süreçtir. Harekete geçmeleri için yalnızca politik faaliyet yetmiyor. Sosyal ilişkilerinizi hayatın her alanında sarmanız ve her alandan mücadeleye çağırmanız gerekiyor. Bu da birlikte çay içmeniz, yer yer ev ortamını paylaşabilmeniz ve başka birtakım sosyal aktivitelerde bulunabilmeniz demek oluyor. Devrimci yaşamın yoğunluğu ve başka bazı zorunluluklar bunun önünde engel olabiliyor. Ancak yine de bu alanı zorlamak, mümkün olduğunca ilişkilerle vakit geçirebilmek ve devrimcileşmelerine yönelik emek harcamak gerekiyor. Sosyal ilişkilere gerekli ilgiyi gösterebilmek örgütlenme sorununun çözümünde olduğu gibi devrimci yaşamın darlaşmasının engellenmesinde de etken oluyor.

Sosyal ilişkilerle hayatın her alanında bağ kurabilmeyi vurguladığımız zaman dersleri de bundan ayrı tutmuyoruz elbette. Derslere girmek bir yandan yeni ilişkiler kurabilmenin ve ya çevre çeper edinebilmenin olanağı olurken diğer yandan var olan ilişkilerin ya da daha geniş anlamda kitlelerin kafasına düzen tarafından yerleştirilen “*bütün dertleri olay çıkarmak olan öğrenciler*” imajının yıkılmasında önemli bir yerde duruyor. Elbette bunu yaparken düzenden bir beklenti içerisinde girmemek ya da böyle bir beklentinin hayallerini yaymamaya dikkat etmek gerekiyor. Burada derse girme tartışmasını aslında öğrenci gençlik kitlesi ile bağ kurma, yaşamlarının dışında değil bizzat içinde olabilme ihtiyacı olarak görmek gerekir.

Bir başka önemli nokta davranış ve yaşam biçimlerimizdir. Sözkonusu sosyal ilişkilerimizle birlikte iken, kaba bir tabirle, “rol yapmaktan” özenle kaçınmak gerekiyor. Kurulacak her türlü yapmacık ilişki, onların devrimci yaşamın samimiyetine ve dürüstlüğüne olan inancını zedeleyecektir. Bu nedenle, sadece sözlerde değil davranış biçimlerinde de açık olabilmek, bunu devrimci yaşamın kendisine bağlayabilmek gerekiyor. Elbette ki bu, kişinin kendi

devrimci kimliğiyle ilgili bir durum. Ancak genç komünist olmak bu konuda asgari bir düzeye de sahip olduğu anlamına da gelmektedir.

Yerel örgütlerin güçlendirilmesi sorunu

Kitle çalışmasının ilk ayağının politik tabloya yaslandığını söyledik. Bunun da politik hakimiyet ve politika yapabilmek anlamına geldiğini, kitle çalışmasının buradan yönlendirilmesi gerektiğini ve kitle çalışmasının belli biçimlerinin işlevlerini ve sorunlarını tanımlamaya, çözüm önerileri sunmaya çalıştık. Bunların yanına yerel örgütlere vurgu yapmamak ciddi bir eksiklik yaratır.

Yerel örgütlerin kitle çalışmasında önemli bir yeri olduğunu belirtmeliyiz. Ancak bu önem tek taraflı değildir. Kitle çalışması ve yerel örgütler arasında karşılıklı bir ilişki bulunmaktadır. Asgari bir çalışma düzeyi gösterebilen yerel örgütler kitle çalışmasının seyrini ve verimliliğini belirleyecek, kitle çalışmasının sonuçları da yerel örgütlerin akıbetini belirleyecektir. Yerel örgütlerin kitle çalışmasında tuttıkları yer ve ikisi arasındaki ilişki böylesi diyalektik bir bağ üzerinden anlaşılabilir.

Yerel örgütler kitle çalışmasında önemli bir yerde duruyor. Zira alana politik olarak hakim olabilmek, alana dair politika üretebilmek, çalışmanın hedeflerini, yönelimlerini, yol ve yöntemlerini tanımlayabilmek yerel örgütlerin niteliği ile doğru orantılıdır. Bu saydıklarımızın da kitle çalışmasındaki önemi göz önünde alındığında yerel örgütlerin belirleyici yeri daha net bir biçimde ortaya çıkıyor.

Tersinden kitle çalışmasında alınacak her mesafe yerel örgüte nicel güç katacağı gibi, deneyim, birikim vb. açılardan politik bir nitelik de katacaktır. Kitle çalışmasının yerel örgütler açısından taşıdığı önem de kısaca böyle tariflenebilir.

Kampanya dönemi ve kitleselleşme sorunu

Bir süre önce duyurusunu yaptığımız kampanya sürecimizde ilk adımları geride bırakmış bulunuyoruz. Geride kalan bu ilk adımların deneyimlerine yaslanarak kampanya ve kitle çalışması birlikte tartışılabilir, her alan için somut hedefler konulabilir.

Kampanya süreci, kitle çalışmamızın sorunlarının çözümünde belli mesafelerin kat edilmesinde ve kitleselleşme sorunumuzun çözümünde önemli bir olanak anlamını taşıyor. Politik olarak en temel halkadan, gelecek ve özgürlük sorunundan yakaladığımız hareket, geniş gençlik kesimlerini kesen, gençlik kitlelerinin doğal gündemlerinde yer alan bir nitelik taşıyor. Tabanın iradesine ve enerjisine dayanan kurultayların örgütlenmesi hedefi de buna bir parça daha olanak katıyor.

Kitleselleşme sorunu yaşadığımız şu dönemde tüm bu olanaklardan en iyi biçimde yararlanabilmek, bizim için ciddi bir ihtiyaca çubuk bükme demek oluyor. İlk olarak tüm yönleriyle kitle çalışmasında belirli bir düzey yakalayabilmek ve bunun kitleselleşme anlamına gelecek olan meyvelerini toplayabilmek, bununla bağlantılı olarak da yerel örgütleri güçlendirmek, olmayan yerlerde oluşturulmalarını gündeme almak önümüzdeki dönemin içe dönük hedefleri olabilmeli.

Genç komünistler gençlik hareketini devrimcileştirmenin ve önderlik edebilmenin yanı sıra içe dönük bu hedeflerin gerçekleştirilmesinde de azami bir çaba içerisinde girmelidir. Zira genç komünistlerin toplam tablosunda gerçekleştirilecek ileriye dönük her türlü gelişim, gençlik hareketinin devrimcileştirilmesi açısından da önemli bir yerde durmaktadır.

(*Ekim Gençliği'nin Nisan 2011 tarihli 131. sayısından alınmıştır.*)

Devrimci Karargah davası duruşması görüldü...**Yargı terörüne militan tepki**

“Devrimci Karargah operasyonu” kapsamında tutuklanan SDP ve TÖP üyeleri ile Bilim ve Gelecek Dergisi ve Red Dergisi yazarlarının haklarında açılan davada ilk duruşma 13 Nisan günü İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülmeye başlandı. Düzenin işkenceci polis şeflerinden Hanefi Avcı da bu kirli komplonun bir ayağı olarak, devrimci ve ilerici güçlerle aynı dava kapsamında, “Devrimci Karargah örgütüne yardım etmek” suçlamasıyla hakim karşısına çıkarıldı.

“Sırayı bozuyoruz”

Aralarında SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan ile TÖP sözcüleri Oğuzhan Kayserilioğlu ve Tuncay Yılmaz’ın da bulunduğu 14’ü tutuklu 22 kişi hakkında açılan davanın ilk duruşması öncesinde, Sıra Kimde İnisyatifi’nin çağrısıyla Beşiktaş İskelesi önündeki meydana devrimci ve ilerici kurumlar bir araya geldi. Sırrı Süreyya Önder burada yaptığı konuşmada sırayı bozacaklarını belirtti.

İnisyatif bileşenlerinin (DİSK, KESK, TMMOB, TTB, İstanbul Tabip Odası, TÜMTİS, Halkevleri, 78’liler Girişimi, BDP, EHP, EMEP, ESP, ÖDP, TKP, Sosyalist Parti, SDP, DİP, SGPH, TÖP, SBH, Köz, Devrimci Hareket, Darıca Kültür Derneği) yanısıra aralarında BDSP’nin de bulunduğu birçok kurum açıklamaya destek verdi.

Ortak vurgu: “Hanefi Avcı işkencecidir”

SDP ve TÖP yöneticilerinin aralarında bulunduğu tutuklu sanıkların mahkeme salonuna getirilmesinin ardından İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi’ndeki duruşma başladı.

Savcılık, toplam 22 sanıklı davanın, daha önce açılan ve İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi’nde süren diğer “Devrimci Karargah davası” ile birleştirilmesi talebinde bulundu.

Sanıkların sorgusu dahi yapılmadan birleştirme talebinde bulunulmasını eleştiren avukatlar, böylesi bir durumda müvekkillerinin en az 4 ay daha tutuklu kalacaklarını söylediler. 9. Ağır Ceza Mahkemesi’ndeki ana davayla söz konusu davanın bağlantısının olmadığına somut veriler üzerinden dikkat çeken avukatlar, savcının talebine itiraz ettiler.

TÖP sözcüsü Tuncay Yılmaz ise davanın siyasi bir dava olduğunu vurguladı. Hanefi Avcı’nın işkenceci ve devrimci katili olduğunu söyleyen Yılmaz, Avcı’nın bu davadan ayrı tutulmasını talep etti.

Avukatlar cübbelerini fırlattı, jandarma sanıklara saldırdı

Tüm itirazlara rağmen mahkeme heyeti, davanın İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi’nde süren diğer “Devrimci Karargah davası” ile birleştirilmesi yönünde karar verdi.

Mahkeme heyetinin başkanı Vedat Yılmazabdurrahmanoğlu’nun ilgili kararı okumaya başlaması üzerine sanık avukatlarından Bahattin Özdemir cübbesini heyetin bulunduğu kürsünün önüne atarak “Ben sizin kararınızı dinlemiyorum” dedi. Yılmazabdurrahmanoğlu’nun kararı okumaya devam etmesi üzerine diğer sanık avukatları da “Sizin

kararınızı dinlemiyoruz” sözleriyle tutum aldılar.

Bu sırada sanık konumundaki devrimci ve ilerici güçler ayağa kalkarak, “Yaşasın devrim ve

sosyalizm!” ve “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganlarını atmaya başladı. Aynı zamanda jandarmanın müdahalesiyle birlikte arbeye yaşandı.

Yaşananları gerekçe gösteren Yılmazabdurrahmanoğlu kararı okumaktan vazgeçtiğini açıklayarak duruşma tutanağını elden gönderdi.

Kitleye polis saldırdı

Duruşma süresince iskele önündeki meydana bekleyişini sürdüren devrimci ve ilerici güçler, mahkeme heyetinin tutumuna ve sanıklara dönük jandarma müdahalesine tepki gösterdiler. Kitleye çevik kuvvet polisleri gaz bombaları ve biber gazlarıyla saldırdı. Çırağan Caddesi üzerinde toplananlarla birleşen kitle, polis barikatına yüklenmesinin ardından gaz bombalı saldırı tekrarlandı.

Çatışma sırasında, tutukluların bulunduğu araçlar adliyeden çıkarıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İlerici ve devrimcilere tutuklama terörü**Halk Cephelelere tutuklama terörü**

9 Nisan sabahı İstanbul Gazi Mahallesi’nde gerçekleştirilen ev ve dernek baskınları sonucu gözaltına alınan Halk Cephesi ve Gazi Özgürlükler Derneği çalışanı 25 devrimciden 6’sı tutuklandı.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi tarafından Gazi Mahallesi’nde eşzamanlı operasyonlar gerçekleştirilmiş, bu çerçevede Gazi Özgürlükler Derneği ve birçok ev basılarak talan edilmişti. 25 devrimcinin gözaltına alındığı “Şafak” isimli operasyonu protesto edenlere de çevik kuvvet polisleri saldırmıştı.

Gözaltına alınanlardan bir kısmı 11 Nisan günü Beşiktaş Adliyesi’ne götürülerek savcılığa çıkartıldı. Savcılığa çıkartılan devrimcilerden biri serbest bırakılırken altısı tutuklandı.

EHP’den tutuklama protestosu

Emekçi Hareket Partisi (EHP), British American Tobacco (BAT) firmasına ait Balıca fabrikasında işgal ve direniş eylemlerini sürdüren işçilere dönük 11 Nisan günü polis saldırısının ardından üyeleri İbrahim Keskin’in tutuklanmasını protesto etti. İstanbul, Bursa ve Eskişehir’de gerçekleştirilen eylemlerde Keskin’in serbest bırakılması istendi.

12 Nisan günü İstanbul’da Taksim Tramvay Durağı’nda buluşan EHP İstanbul İl Örgütü üyeleri, “Tutuklamalar bizi yıldırılmaz” pankartı eşliğinde Galatasaray Lisesi önüne yürüyüşe geçti.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde EHP Genel Başkanı Sibel Uzun bir konuşma gerçekleştirdi. Uzun, EHP olarak TEKEL işçilerinin mücadelesinin yanında olduklarını, bundan sonra da her türlü baskıya rağmen desteklerini sürdürmeye devam edeceklerini söyledi.

12 Nisan 2011 | Taksim

Uzun’un ardından şair Ruhan Mavruk tutuklu İbrahim Keskin için bir şiir seslendirdi. SODAP adına ise bir dayanışma konuşması yapıldı.

Daha sonra basın açıklamasını EHP İstanbul İl Başkanı Serkan Atak okudu.

BDSP, DİK, Halkevleri, Kaldıraç, SDP, SGD ve SODAP’ın destek verdiği eylem basın açıklamasının ardından atılan sloganlarla son buldu.

Eskişehir’de 12 Nisan günü Adalar Migros önünde yapılan basın açıklamasında polis baskısının mücadeleciler işçileri yıldırılmayacağı dile getirildi. Eyleme BDSP, Devrimci Proletarya, ÖDP, SDP, TÖP ve ESP destek verdi.

Bursa’da 13 Nisan günü Orhangazi Park’ında yapılan açıklamada “Baskılar Bizi Yıldırılmaz! / EHP” pankartı açıldı. Açıklamaya BDSP, ESP, BATİS, SES ve EMEP destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Eskişehir - Bursa

Mücadele Postası

Berkaş için özgürlük şarkıları...

10 Nisan Pazar günü Petrol-İş Genel Merkez binasında yapılan “Nevin Berkaş için Özgürlük Şarkıları” etkinliği sinevizyon gösterimiyle başladı.

Etkinliğin açılış konuşmasını yapan Belediye-İş İstanbul 1 Nolu Şube yöneticisi **Hüseyin Yıldız**, Nevin Berkaş’ın uğruna mücadele ettiği yolda şehit düşen devrimcileri anlattı. Nevin Berkaş’ın da bu yoldaşlarıyla birlikte mücadelesini sürdürdüğünü ve uzun bir tutsaklık süreci yaşadığını belirterek, bu kavganın süreceğini söyledi.

Nevin Berkaş’ın annesi **Makbule Berkaş** ise, “Onları sahiplenmek benim için bir onurdur. Sizleri burada görmek kızımın ne kadar doğru bir yolda olduğunu göstermiştir” diyerek kitleyi selamladı.

Etkinlikte sahne alan İlkey Akkaya ve Metin

Kahraman da Nevin Berkaş’la dayanışma duygularını dile getirdiler.

Emek ve Özgürlük Cephesi, Mücadele Birliği, Halk cephesi ve Devrimci Hareket’in gönderdiği mesajların da okunduğu etkinlikte Tanyeri Şiir Grubu şiir dinletisi sundu.

Gönderdiği mesajla etkinliği selamlayan **Nevin Berkaş** ise “Kendimi sizin aranızda duyumsuyorum. Etkinlikte emeği geçen herkese teşekkür ediyorum” dedi. Etkinlik söylenen türkülerin ardından sona ererken, Proleterce Devrimci Duruş, Halk Cephesi, Mücadele Birliği, Emek ve Özgürlük Cephesi, ESP temsilcileri ile Petrol-İş Genel Merkezi, Belediye-İş Genel Merkezi ve Şube yöneticileri, PEN, TGDP yöneticileri etkinliğe katılım gösterdiler.

Uygar barbarlık!

Ey nesiller sonrasının
andaki yaşayanları
kurumadıysa hayat damarlarınız hala
bugünden tezi yok
kalkın ayağa
ve harekete geçin hemen.
Şimdi, mavi gökyüzünü örten
yalnızca yangınlı yağmur bulutları değil artık
“güzelim dolunayı
kimyasal toz bulutları“ kuşatıyor.
Ve kapitalist barbarlık
bir bumerang gibi
kendisiyle birlikte
can taşıyan her şeye
zehirini kusuyor,
o kendi elinde çaresiz
ve paranın hükümlerinde esir.
Alın kimyasallaşmış
yönetim aygıtlarını ellerinden
gömün onlarla birlikte
ta yedi kat yerin dibine.

Ey yaşayan tanıkları dünyamızın
Hiroşimalar, Nagazakiler
hangisi tehlikeli sizce?
Okyanus patlamalarıyla
gelen Tsunamiler mi,
yoksa nükleer sızıntılarla
geleceğimize süzülen
kimyasal Fukuşimalar mı?
Söyleyin,
ne duruyorsunuz?
“biraz dramatik bir türkü,
biraz seramonik bir öykü“ belki
ama siz yine de söyleyin.

Ey Çernobil Ukraynası’nın

nükleer karşıtlarından
Natalia Miranova
Ey Japonyalı kardeşim
Hedekiho Nisiyama
söyleyin bu tuhaf şeyi
ne demektir acaba?
1000 misli radyoaktif madde
Pasifik’te bugün,
ve 4.500 kat radyasyon
normalin üstünde...

Ey bilim insanı aktivistler
“ne çabuk unuttunuz
Galilei’nin küre gibi yuvarlak
ve ışıklı başını“
“yürüyorsa marşlarla uyum içinde“
bilimle uğraşan insan
bilin ki “bilim katlimiz olacak“
eğer ki geç kalırsa
kafa ve kol emeğinin
bizden yana
inanın doğamız kalp krizinden
insanlık beyin kanamasından ölecek.

Ey işçiler,
duydunuz mu çığlığını
“oğlum ve arkadaşları
kurtarmak için ülkeyi
kabul ettiler
canlarını feda etmeyi
birkaç hafta
veya
birkaç ay sürmez
öleceklerini biliyorlar“ diyen
JAPONYALI ANNE’NİN.

H.Coşkunel

Çivi işçisinden CHP’ye tepki

İşçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşırken, direnişçi Akdeniz Çivi işçilerinden **Emrah Kara** yazdığı mektupla kamuoyuna seslendi ve CHP’nin emekten yana olduğu iddiasıyla sarıldığı demagojiye prim vermeme çağrısı yaptı.

Merhaba emekten yana olan değerli insanlar,

Ben Mersin’de sendikacı oldukları için işten çıkarılan Akdeniz Çivi fabrikası işçisiyim. CHP işgaliyle gündeme gelen işçilerden birisiyim. Maalesef bu ülkede işçi sınıfı medyaya konu olmadan sesini duyurması çok zor. Bazı CHP’liler bu işgale tepki göstermişlerdir ama işçiler orayı işgal etmeden evvel CHP üyesi olan PATRON ve İŞÇİ arasında sorun olduğunu biliyordu hiçbir CHP’li yetkiliden olumlu ya da olumsuz bir yanıt alamadık. Ta ki işgale kadar. İşgal günü işçilerin bir kısmını alabiliriz gibi teklif geldi! Bu da direnişi kırma teklifiydi kabul etmedik. İşgalin saatleri ilerledikçe misafirperverliğin dozu çıkmaya tehditler gelmeye başladı. Sözüm ona emekten yana partinin Genel Başkan Yardımcısı Mersin Millet vekili İsa GÖK “SENDİKA OLARAK CUMHURİYET HALK PARTİSİ’Nİ İŞGAL ETMENİN BEDELİNİ ÖDERSİNİZ” dedi. Öyle de oldu. Emekçiler kaybetti işsiz kaldık hem de o emekten yana olduğunu iddia eden, sendikalaşmanın önünü açacağız diyen bir partinin belediye meclis üyesinin işlettiği bir fabrikada sendikacı olduğumuz için işsiz bırakıldık.

Yaklaşan 1 Mayıs nedeni ile bu yazıyı yazmaya karar verdim. Çünkü 1 Mayıs işçinin, emekçinin, ezilen halkların bayramı, bizim bayramımız. Bu anlamlı günde yalansız dolansız maskesiz yürünmeli. CHP gibi bir partinin bu utanç tablosunu görmezden gelip onların emekten yana bir kurummuş gibi görünerek yürümesini inanın hazmedemiyorum. Bence bu sorunu görmezden gelip emek yalanları söylemlerine izin vermeyelim. Bu sorunu çözmeden alana salt iktidar muhalefeti olmak için gelmek, işçi sınıfının yanındayız demek “yaşasın 1 Mayıs”, “Yaşasın Sendika” vs. sadece sözlerden ibaret olur, bu da yalancılıktır.

Bu yalana emekten yana olanlar ortak olmasın. Benim fikrim CHP 1 Mayıs alanına girmemeli.

**Selamlar
Emrah Kara**

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
Izmit / KOCAELİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

22 Nisan 2001'de

**Büyük Zindan Direniş'i'nde şehit düşen
TKİP Kurucu Üyesi Hatice Yürekli yoldaşı
saygıyla anıyoruz...**

**Devrimciler ölmez
devrim davası yenilmezdir!**